

GROOVE

Nummer 6 • 2008 Sveriges största musiktidning

HÅKAN

Hellström

Falsksångaren i Haga

I'M FROM BARCELONA

DIRTY PRETTY THINGS

CONOR OBERST

Miss Li • Ebba Grön • Palpitation • P.K.14 • Mother Dirt • Owlz • Daylight Robbery
Prenumeranter får
Unik CD

Cocoon Madcon Roky Erickson
Fjodor/Ebba Grön Emil Jensen Du Pacque
Detektivbyrå Anna Franzon

ALF BÖRJESON

- 5 Madcon ▲**
- 5 4 frågor till Roky Erickson**
- 6 Den germanska metoden**
- 6 Broder Daniel**
- 7 Cocoon**
- 9 Dirty Pretty Things**
- 10 Blågult guld**
Detektivbyrå
Anna Franzon
Emil Jensen
Du Pacque
- 12 Conor Oberst**
- 15 Fjodor**

JOHANNES GIOTAS

16 Håkan Hellström ▲

MIKAEL MALMBORG

- 20 I'm From Barcelona ▲**
- 22 Recensioner**
Album
Böcker
- 31 Groove CD 6 • 2008**

Vad skönt att sommaren är över!

Ja, jag vet att jag (och många andra också) tjar om sommaren hela vintern lång, men med fyra festivaler under bältet är jag nu riktigt nöjd med höstens antågande. Känns som att allt hänt i sommar. Några spelningar som varit höjdpunkter är The Raconteurs och Hot Chip i Spanien, Prop Dylan och Timo Räisänen i Borlänge och Håkan Hellström och N.E.R.D. i Göteborg. Och Robyn i Hultsfred som faktiskt var så stenhård som jag hoppats. Robyns musik och framträdande var kompromisslösa och starka för oss som orkade vara uppe till sent på natten. Alla festivalnätter blev faktiskt väldigt sena när jag tänker efter. Men det är skönt att välkomna morgonsolen innan man går och lägger sig. Känns tryggt och mysigt på något sätt.

Näval. I och med att höstens releaseflod redan forsar fram (CD-skivan lever ännu en höst!) är det bäst att bara släppa sommarens eskapader bakom sig och se fram emot ny musik

från Timbuktu, Mapei, The (International) Noise Conspiracy, Division of Laura Lee, The Streets, Metallica, Robin Thicke, The Soundtrack of Our Lives, Missy Elliott, The Game, Promoe, Roots Manuva, P!nk, The Killers, The Cure och Oasis. Bland annat. Så jag drar jackan tätt intill mig och blickar framåt, mot den annalkande mörka perioden bestående av inne-sittande, popcornätande och stereospelande. Så vi ses kanske inte, men vi hörs definitivt.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Torbjörn Hallgren
Therese Ahlberg	Erik Hjortek
Mats Almegård	Karin Knappe
Oscar Anderberg	Mattias Lindeblad
Ysabel Arias	Mikael Malmberg
Alexandra Bengtsson	Anna Plaza
Roger Bengtsson	Emma Rastbäck
Mathilda Dahlgren	Thomas Rödin
Nina Einarsson	Magnus Sjöberg
Jonas Elgemark	Mathias Skeppstedt
Fredrik Franzén	Anders Teglund
Johannes Giotas	Carl Thunman

Tryck VTT Grafiska
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Dusty Springfield – Ny härlig samling med retrosoulens drottning!
Gold
Dubbel-CD 189:-

Ron Sexsmith
Exit Strategy Of Soul
CD 189:-

Sigur Ros
Med sud i eyrum spilum endalust
CD 189:-

My Chemical Romance
The Black Parade Is Dead
CD & DVD 209:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

"Love And Other Disasters" take their music to the next, higher level with more diversity, energy and an overall atmosphere that really appeals to me. Fantastic job guys - a real!"

— Thomas Norstrom, NIGHTWISH

"In Flames, Soilwork and Kittswitch Escape. Fasten your seatbelts! — You all will watch Sonic Syndicate's debut "Love And Other Disasters" right now is the doemaker of its genre!"

METAL HAMMER (2)

CLICK, PLAY & WIN WWW.NUCLEARBLAST.DE/EVENTS/SONIC-GAME

ON TOUR WITH IN FLAMES

OCTOBER 30	ANHEKET	STOCKHOLM
NOVEMBER 1	LISEBERGSHALL	GÖTEBORG
NOVEMBER 2	LISEBERGSHALL	GÖTEBORG

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

NUCLEAR BLAST PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE. WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST DISTRIBUTION

SONIC SYNDICATE
Love and other disasters

LIMITED EDITION CO-DIGI + DVD INCL. 2 BONUS TRACKS
(DVD FEAT. STUDIO REPORT, VIDEO CLIPS, LIVE FOOTAGE AND BONUS FOOTAGE) AVAILABLE!
JEWEL CASE CD AND 2LP CLEAN VINYL GATEFOLD (INCL. BONUS TRACKS) ALSO AVAILABLE!

OUT SEPTEMBER 19TH!

AEG Live presenterar:

THE BREEDERS

Tisdag 26 augusti
Berns Stockholm

Snoop Dogg
SUPPORT: LAZEE

2 september
Berns, Stockholm

KINGSIZE finest THE VOICE BERN SALONGER

MODERAT LIKVIDATION

4 SEPTEMBER, DEBASER MEDIS, STHLM

Agency

Sugarplum Fairy

tisdag	16 september	2008
Debaser blussen	STOCKHOLM	
www.sugarplumfairy.nu		Agency

DISCO ENSEMBLE
a central part of the

TORS DAG 25 SEPTEMBER
DEBASER SLUSSEN, STOCKHOLM

www.discoensemble.com

Agency

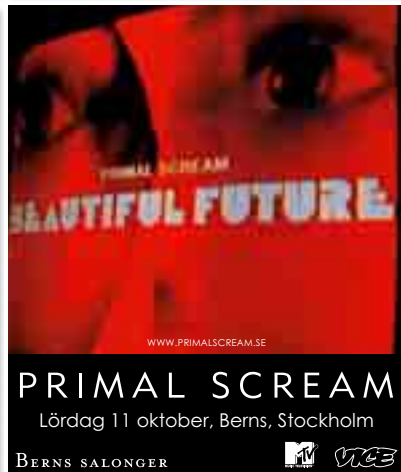

THE LEMONHEADS

30 SEPTEMBER
DEBASER MEDIS, STHLM

WWW.LEMONHEADS.COM

BS

PRIMAL SCREAM

Lördag 11 oktober, Berns, Stockholm

BERNS SALONGER

WWW.PRIMALSCREAM.SE

MTV VICE

AMY MACDONALD

ONSDAG 29 OKTOBER
DEBASER MEDIS, STOCKHOLM

www.amymacdonald.co.uk

MTV

AEG LIVE

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

MADCON

Äger den norska scenen

ALF BORJESON

Norska hip-hop-duon Madcon erövrar Europa med sin dunderhit *Beggin*. I höst släpper de albumet *So dark the con of man* som kan bli ett av årets mest intressanta skivsläpp. Den stora frågan är om de kommer att sjunga på bokmål eller inte?

JAG FICK EN KORT PRATSTUND med Yusef när han och Tshawe, eller Critical och Kapricon som de kallar sig, satt i en taxi efter en spelning i Stockholm.

– Vi älskar att uppträda med *Beggin*, det är en fantastisk låt att framföra. Vi kan inte stå still och inte publiken heller, säger Yusef entusiastiskt efter konserten.

Beggin har sålt platinum i Norge och nått framgångar på alla listor den halkat in på. *Beggin* är en cover på The Four Seasons låt som framfördes först 1967 med vokalisterna Frankie Valli. Madcons version är producerad av 3Elementz.

– Vi gjorde vår tids version av låten och älskar resultatet. Vi kan framföra den om och om igen.

Det var tack vare att Tshawe fått sitt hjärta brustet som de valde denna låt?

– Tshawe var på en nattklubb och satt ensam och deppig i baren och drack öl när DJ:n spelade The Four Seasons *Beggin*. Han ringde mig klockan två på natten och sa att vi var tvungna att göra Madcon av låten. Tyvärr kan nästan alla

relatera till ett brustet hjärta och det är kanske därför som låten blivit så stor.

För många är Madcon en nyhet, men faktum är att de gjort musik tillsammans i 16 år. De har samarbetat med många olika artister i Norge, stora och små, men det var först med *Beggin* som de fick sitt stora kommersiella genombrott. Och i samma veva ställde Tshawe upp i den norska versionen av *Let's dance* och vann rubbet – vilket var lysande promotion för duon. Innan sommaren kom visste alla i Norge vilka Madcon var.

– För oss är det inget konstigt, vi är uppfostrade med Madcon – livemusikanterna, säger Yusef. Vi har vuxit upp i hip-hop-communities. Som tur är har vi hela tiden varit oss själva vilket vi är glada för nu när vi slår igenom. Våra fans känner igen oss.

Yusef och Tshawe äger nu för tiden den norska musikindustrin, efter att ha sålt närmare 60 000 album och tagit hem förstaplatsen på alla listor som räknas. Varför just nu?

– Det handlar lika mycket om timing som tur. Vi är glada för att vi fått gå den långa vägen. På det sättet vet vi vilka vi är och vad vi står för. Det kan ingen framgång ändra på.

Albumet *So dark the con of man* kommer ut i augusti i Sverige och då kommer även Madcon hit för att uppträda. Kanske blir det tillsammans med Jason Diakité (Timbuktu) som är deras vän sedan lång tid tillbaka och som även gästtar albumet.

– Jason brukar hjälpa oss att boka konserter i Sverige. Vi talar samma språk och har samma influenser.

Lustigt nog är Madcon för norsk hip-hop vad Timbuktu är och har varit för svensk hip-hop: en förebild och en guru. Gemensamt har de även att de är entertainers ut i fingertopparna.

Nog blir jag allt nyfiken på hur Madcons musik skulle låta på den härliga norska dialekt (bokmål) som de snackar. Ungefär lika ärligt och välklingande som hip-hop på skånska.

THERESE AHLBERG

frågor
till

Roky Erickson

Rocklegenden som är mest känd för sin psykiska (o)hälsa och för att ha spelat psykedelisk rock i bandet 13th Floor Elevators på 60-talet, besökte nyligen Sverige för att ge en historisk spelning på årets upplaga av Peace & Love.

Hur mår du?

– Jag mår jättebra. Varm och säker, säger en väldigt glad Roky Erickson med ett leende på läpparna.

Vad tycker du om Sverige?

– Jag tyckte det var trevligt när jag spelade här förra gången. Det kändes som jag var väl mottagen och att publiken ville att jag skulle komma tillbaka och spela igen.

Förra året spelade Roky Erickson tillsammans med sitt kompband tre utsälda spelningar i Sverige. Nu kom han tillbaka för att göra en specialkonsert i Borlänge tillsammans med svenska The Nomads.

Ser du fram emot spelningen ikväll?

– Det gör jag definitivt. Jag repade tillsammans med The Nomads för ett par timmar sedan och det gick väldigt bra.

Roky pekar på en Peace & Love-poster som sitter på väggen och förklarar att han bara trodde att det var Nomads som skulle spela i Borlänge men nu är det helt plötsligt alla de här banden.

Vilka låtar tycker du är roligast att spela?

– Det finns så många men jag skulle nog säga *Cold night for alligators* och *Wind and more*.

Roky Erickson avslöjar även att nytt material skulle kunna vara på väg. Just nu försöker han jobba på att hamna i rätt humör för att kunna skriva låtar igen, bland annat genom att kolla mycket på tv.

ALEXANDRA BENGTLSSON

För ännu
mer musik

www.groove.se

Den germanska metoden

Jag var nyligen på europaturné med Cult Of Luna. Vi går väl ganska bra i Europa, kanske mycket eftersom vi kommer från Norden och att skandinavisk indie-rock och metal fungerar på kontinenten. Hade vi varit, låt oss säga, balter, så hade vi haft det betydligt tyngre. Man kan gå an om smygrasism och nationalism, men det behöver inte vara så farligt. Det hela handlar mest om att all kultur behöver sättas i ett trovärdigt sammanhang för att man ska kunna ta till sig det. Hör man en reggae-låt från, låt oss säga, ett tryggt villakvarter i Gävle, känns det avlägset att ryckas med i skank-dansen. Det finns ju så många bra reggae-låtar från Jamaica och de är ju för real, även om Gävlerereggaen också sjunger om corruption och police is criminal.

Det hela är inte så farligt, eftersom vi nog inte skulle ta ett karibiskt metalband på största allvar heller.

Ralf Hütter, som startade Kraftwerk, insåg tidigt problemet med rockmusik från Europa. Det var sent 60-tal och alla härnade anglosaxerna, så även skandinaverna och germanerna. Han förstod att för att det ska fungera måste man skapa en europeisk populärmusiktradition, där man inte sjunger rocklåtar om Alabama och Tennessee.

Med elektronisk musik som handlade om Autobahn och Trans Europe Express breddade de vägen för en europeisk musiktradition. Och idag fungerar det ypperligt för germanerna och frankerna att spela techno.

Men fortfarande är det svårt om du som german vill spela rock.

Många inom vår genre – en genre som jag gärna kallar för ångestmetal – kopierar därför amerikanska band. De amerikanska bandens frammarsch på det europeiska högländet är obeveklig. Folk förväntar sig helt enkelt att ångestmetalen ska komma från USA. Den ska vara inspelad av typ Steve Albini och de ska vara tatuerade och dricka whiskey och säga "yeah dude, huge in Europe" med den rätta Seattle-accenten.

Men det finns ett ljus för germansk ångestmetal. Ett band som vi spelat ganska mycket med är The Ocean från Berlin. De har tagit till sig Hütters metod och tyskfierat sin musik.

De adderade ledarskap – han som startade bandet styr med järnhand. De adderade vetenskap – banddiktatorn doktorerar även inom marinbiologi. De adderade precision – hela framförandet körs mot ett MIDI-spår. Alla effekter slår av och på precis rätt och de drar till och med upp en egen ljusrigg som blinkar exakt i takt med musiken. De adderade kollektivism – alla som uppskattar god ångestmetal får vara med, bara att anmäla sig på nätet. Och avslutningsvis så adderade de outtröttlighet – och turnerar månader i sträck, och detta med en standard som bara är snäppet behagligare än krig. The Ocean kan turnera sönder vilket skandinaviskt band som helst, om detta råder inga tvivel.

Ralf Hütter-metoden. Snart i en musikutbildning nära dig.

Anders Teglund spelar i Convoj och Cult of Luna

Krönika

Anders Teglund

Splinters of dreams

CARL HEITE

"**MAN VILL BLI ÄLSKAD**, i brist därpå beundrad, i brist därpå fruktad, i brist därpå avskydd och föraktad. Man vill ingiva människor någon känsla. Själens ryser för tomrummet och vill kontakt till vilket pris som helst." Så skriver Hjalmar Söderberg i *Doktor Glas*.

Det skulle lika väl kunna handla om vilket trovärdigt rockband som helst. I synnerhet gäller det för Broder Daniel. När de tog farväl och hyllade sin allt för tidigt bortgångne gitarist, och viktiga medlem, Anders Göthberg inför ett fullsatt Way Out West i Slotsskogen älskade många dem. Ett enormt erkännande för ett band som överlevt sig själva flera gånger om och som först under senare år nått ut till en bredare publik. Men nu var tiden kommen.

Det har gott nästan 20 år sedan Henrik Berggren och Daniel Gilbert bildade bandet. Under olika epoker har nya generationer fans identifierat sig och tagit till sig bandets enkla men effektiva budskap – du behöver inte gå den väg som förväntas av dig, du kan gå din egen väg, dit du vill. Att stå upp för en vacker tanke i ett allt kallare samhälle. Broder Daniel står upp för individualiteten, romantiken och drömmarna.

Under åren har Broder Daniel skaffat sig nya strängar på sin lyra och utvecklat såväl sound som våltaligheten även med den kritiska hållningen i behåll. BD har aldrig talat när de inte haft något att säga, varken när det kommer till intervjuer eller album och singlar. Det är alltför sällan det finns band som har en sådan, kanske uttalad, men ändå helt sann och självklar attityd. I Sverige har vi haft Ebba Grön i toppen av den dyrbara skaran som nu Broder Daniel sällar sig till. Nu är det öppet för några andra att inte axla utan sparka bort manteln och ta över som landets mest inspirerande rockband.

Självklart innebar avskedskonserten en väldigt emotionell laddning. Med mer darr på rösten än vanligt säger Henrik Berggren från scenen "Glöm inte att BD aldrig kan dö, även om vi inte spelar ihop". Vid min högra sida står plötsligt Daniel Gilbert framåtbjöd och primalskriker. En broder och känslan fångade i ett sista ögonblick.

Vi kommer aldrig att hitta avfarten till den väg som tar oss till ett av kärlek och värme präglad samhälle. Men i alla fall har vi en tröst i sökandet tänker jag.

JOHAN LOTHSSON

COCOON

Marc och Morgane gör magisk pop

YSABEL ARIAS

Två sublimes röster som låter som gjorda för varandra. En stark akustisk gitarr, ett alltid närvarande keyboard och en ukulele som då och då glatt hälsar på. Cocoons musik går rätt in i hjärtat.

COCOONS MUSIK BESTÅR av fartfyllda melodier, melankoliska eller lättsamma texter, en känsla av igenkänning, tillhörighet. Och deras starkaste vapen är den känsla de lyckas skapa med sin musik.

Jag träffar Cocoon på franska musikfestivalen Europavox, några timmar innan de ska upp på scen.

– Vi är nervösare än vanligt. Clermont-Ferrand är vår födelseort och i kväll uppträder vi för vänner, familj och ovänner, berättade Mark Daumail, 22 år, sångare och låtskrivare i bandet. Vi har inte spelat hemma sedan vi blivit kända i Frankrike.

När Morgane Imbeaud, 19 år, låtskrivare och musikarrangör, säger att hon inte pratar engelska och att hon dessutom är lite blyg, hinner jag för en svag sekund ryckas med av deras nervositet inför kvällens spelning och tänker: Hur ska detta gå?!

Men Cocoon har inget att vara nervösa för. Deras repertoar är välrepeterad. Vart de än spelar går Cocoon rätt in i hjärtat på publiken. Sjunger de om glädje blir du glad, sjunger de om utsugande gammar som på låten *Vultures* så känner du kanske igen dig. Paralleller kan enkelt dras till Nick Drake, Elliott Smith och Sufjan Stevens. Pop, urban, folk.

Som fransk media enhälligt utlyst är denna dynamiska duo måhända magisk. En sak som är säker är att de är nyfikna på allt: världen, livet, musiken.

Min första instinkt är att de är ett par då de är otroligt synkade, och då Morgane blygt tittar på Marc efter att hon sagt något. Och Marc fyller i Morganes

meningar och pratar om hennes musikanter som om de vore gjorda av diamanter. Han är den pratglade ledaren och hon den blyga rara som skriver låttexter som hon inte vågar spela upp. En stark beundran inför varandra ligger i luften. Marc och Morgane är lika fascinerade av varandra som det är lätt som utomstående att bli av deras uppenbarelse tillsammans. Men innan jag hinner ställa frågan om de är ett par dementerar Marc mina tankar, på ett härligt öppet franskt sätt.

– Vi vill inte ligga med varandra, vi gör bara musik ihop. Vi är som i ett förhållande, fast mer som syskon.

Det var för ungefär två år sedan, när Cocoon turnerade med redan kända Jude och Emilie Simon, som den franska publiken fick upp ögonen för duon. 2006 släppte de EP:n *I hate birds* som fått ovationer i fransk media, tätt följt av *From Panda Mountains* och *My friends all died in a plane crash* som kom ut 2007. I dag kan de leva på sin musik och vara stolta över att de gjort musik för tv-reklam, sålt guld i Frankrike och att deras låtar spelas frekvent på fransk radio samtidigt som deras fanskara utökas internationellt.

– Nu kan vi välja var vi vill spela och för vem, säger Morgane. I början var vi tvungna att tacka ja till allt. Nu börjar vi även bli sugna på att röra oss utanför Frankrike.

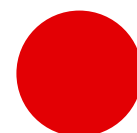
Efter två år som Cocoon har Mark och Morgane börjar mogna i sitt skrivande, musikskapande och i sina scenframträdanden. Men den sunda nervositeten finns alltid kvar.

THERESE AHLBERG

org www.dragonflyfestival.org www.drago
musik konst film folk musik konst fil
venom palette monster mash
emily brown semiotext
the liptones tennishero
life on earth florian
kultiration obliq
little dragon

Lyssna, läs mer och köp biljetter på
www.dragonflyfestival.org
Ekehagens Forntidsby, Åsarp,
Västra Götaland, Sverige
3 dagars pass 575 sek ink. camping.
Ungd 350 sek. u12 års gratis.
(dags pass tillg.)

K Slow Food Falköping
Mitt i Götaland
FALKÖPING

Pustervik **Baren**

SEPTEMBER

- 1:e Pingisklubben
- 4:e Mint Condition
- 5:e Slippery People
- 6:e Scratch
- 8:e Pingisklubben
- 10:e Release:
Half a Grape
- 11:e Mint Condition DJ set
- 12:e Slippery People
- 13:e Locus
- 15:e Pingisklubben
- 19:e Gillis Reggaeclubb
- 20:e Woody West
- 22:e Pingisklubben
- 24:e Woody West:
Bon Iver (US)
- 25:e Woody West:
Mission Hall Session
Rosie Thomas (US) m.fl
- 26:e Slippery People
- 27:e Soulstatic
- 29:e Pingisklubben

Med reservation för ändringar

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

Tävlingar

Recensioner

Blog

Artiklar

Kinensiska

www.groove.se

Mbox 2 Factory

5:395:-

Digidesign Mbox 2 Factory m Pro Tools LE + Pro Tools Ignition Pack samt Plug-ins värda över 10.000:- som Moogerfooger, Joemeek Compressor & Meequalizer, Cosmonaut Voice mfl BombFactory och Digidesign pluggar mm. Kolla in all om erbjudandet på jam.se

Hit'n Cajón Drum

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studion. Hit'nDrum Cajón är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Rejäl sejarmekanik, gummitfötter & mkt bra resonans. Nya modeller är snygg också - ser inte ut som en brödbäck.

1.295:-

Brauner Phantera & Phantom Classic

Recension i Studio: "Letar du stormembransmikrofon i prisklassen under 20.000:- är Brauner Phantom Classic och Phantera mycket heta alternativ till konkurrenter både med och utan rör."

Phantera 14.995:-
Phantom Classic 13.333:- jam.se

2.995:-

AdrenaLinn III En helt jättkul burk från Roger Linn - en lättanvänd gitarrepekt, looper, multieffekt, trummaskin osv. Kolla videon på jam.se!

AKG
K271

Ultimata studioulurar!

1.395:-

NYHET!

AKG
C214

3.995:-

Som en C-414 fast kardioid, låter otroligt bra i relation till priset. Högsta AKG-kvalitet, tillverkad i Wien. Priset inkluderar väska, upphängning och puffmuff.

JJ LABS BMC2

En riktigt snygg, definierad diskant som passar mycket bra för studioinspelning, ett stort frekvensomfång och en låg prislapp = succé. Den här modellen har blivit en riktig storsäljare som väl kan mäta sig med betydligt dyrare modeller från andra välkända tillverkare. Omkopplare för -10dB & Bass Cut. Shockmount ingår

795:-

Tål tuffa tag!

SX MD160/D/BK
Vår storsäljare - nu med Rosewood i greppbräda och ställ och ännu bättre sound!

Lättspelad
Bra sound
Tål det mesta
Lågt pris!
895:-

JJ LABS

JJlabs 0815Active, är på 600W RMS och kostar bara 8.995:- komplett med stativ! Storsäljare utan problem.

8.995:-

Klassisk Nylonsträngad

Eagle Eaglesias CC12
995:-

En riktigt bra klassisk nylonsträngad modell i svart eller natur finish. Ta med annonsen in till butiken så drar vi av 100:-

Tanglewood
TW115ASCE

Cutawaymodell med förnåligt B-band miks-system, solitt lock & botten - låter kalas akustiskt också. Prova!

4.400:-

5-pack ukulele 899:-

Eagle UK-100/UK100 Flatulele 199:-/st

18 in - 8 ut!

ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - ett mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mik med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentingångar. Kolla jam.se

TRUMBÅS I PLEXI

Peace DS-2 Drum Shield från 4.400:-

4.795:-

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbär virvel med sarg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumställ. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser. jam.se

3.795:-

DSI Prophet '08

"Quite possibly the best-sounding, most fun-to-play analog polysynth in the history of keyboards" Keyboard, Nov. 2007

16.995:-

USB MIDI-klavatur/controller, ljudkort, synthesizer, Effektprocessor - allt-i-ett.

Novation Xio 25 (3.995:-) NU 2.595:-
Novation Xio 49 (4.995:-) NU 3.195:-

DEMOLITION MAX!

Dubbla golvpukor! Finns även i knallgul finish.

4.795:-

RAZOR

RAZOR Devil 2 humbuckers
Gigbag ingår

Tidigare 1.995:-
Passa på för bara
1.495:-

Zoom H2 - allt-i-ett-bulle

En professionell inspelningsmanick! Klarar alla typer av inspelningar, komprimerat och okompr. Inbyggt USB 2.0 interface för att överföra till datorn. Sätt den på ett stativ och gör din egna bootlegs. Allt du behöver finns i denna fantastiska bulle. 1.995:-

USB Controller Keyboard

Svensk brux!

NYHET!

JJlabs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/OSX.

795:-

ESI nEar05 eXperience. Våra egna favoriter bland aktiva studiomonitorer. Egen import = kanonpris!

2.495:-

~~3.750:-~~

Novation Nocturn

NYHET!

Novation Nocturn Fantastiskt smart controller för dina plug-ins eller ditt DJ-program. Kolla jam.se!

995:-

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Örebro - Skellefteå

Webshop: www.jam.se

14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Mer rymd och melodi

ROGER SERGEANT

När The Libertines imploderade på grund av Pete Dohertys drogintag och allmänt nonchalanta attityd till skapande och respekt för fans, bildade resterna snabbt Dirty Pretty Things tillsammans med Didz Hammond från The Cooper Temple Clause. De släppte lysande albumet *Waterloo to anywhere* och nu är det dags för uppföljaren *Romance at short notice*.

CARL BARAT HÄLSAR SLÖTT, håller upp en kopp te och leder vägen i ösregnet mot deras omklädningsrum bakom scenen på Where The Action Is i Stockholm. Väl där sätter han sig i en stol, ställer undan teet och öppnar en flaska Jameson whisky.

Skivan skulle kommit i september förra året, vad hände?

– Det är en inte redo, ha ha. Nej, bara vanliga problem, inget spännande, vi visste inte hur vi skulle spela in, hur den skulle produceras och så. Inget speciellt intressant.

Romance at short notice har inte samma direkthet som första skivan, mer instrument, mindre rock och en skiva som vid första lyssningen gjorde mig lite besviken. Det är mycket mindre Libertines och mer av något nytt, något mycket mer engelskt.

– Det är en skiva som ska växa, det tar ett tag, säger Carl och byter ställning i fåtöljen. Den här skivan var mycket friare, mer som vi ville låta. Första skivan var tvungen att låta på ett visst sätt. Men nu finns det plats för mer melodi och rymd. **Skrev du allt på första skivan?**

– Ja, i stort sett, på den här hade grabbarna mer att säga till om. Vi startar nästans och sen lägger alla till lite och drar ifrån. Det är mer av en attitydgrej, man sätter sin prägel på musiken.

Carl dricker direkt ur whiskyflaskan och erbjuder mig en cigarett, när jag tackar nej ser han först förvirrad ut och stoppar tillbaka dem i jackfickan. Jag säger åt honom att han kan röka och han skiner upp och drar fram dem igen.

– Dom är ryska, titta det står Marlboro på ryska, mystiska cigaretter, ha ha.

Skivan är döpt efter en rad i Sakis novell *Short notice*.

– Det var en rad jag gillade och jag ville gärna få med den i en sång, men det funkade aldrig. Men det representerar lite av den glada gör-som-man-vill stämningen som finns på plattan.

Men den skulle ha hetat *Where the truth comes from* eller hur?

– Det var en skitdålig titel, alldeles för predikande. Jag gillade den aldrig.

Carl tänder en cigg till och har nu druckit halva whiskyflaskan och när det i NME två dagar senare står att han fått

akut bukspottsinfektion och ligger på sjukhus blir jag inte direkt förvånad. Fast när man jämför med bästa kompis Pete Doherty så verkar ändå Carl Barat ha valt den hälsosammare och mer kreativa vägen.

Blev skivan som du tänkt dig?

– Nej, inte direkt, men den är bra, inte perfekt eller så. Och det finns saker jag inte gillar på den. Men du vet hur det är med fyra individer med åsikter och en producent som försöker styra, Carl skrattar och tar ett bloss och blåser röken mot taket.

Ni har också öppnat för Muse när de sålde ut Wembley Stadium och senare Red Hot Chili Peppers.

– Mmm, det är nyttigt att spela för en publik som inte är där för dig, fast det är tungt. Men det var kul att spela på Wembley, fast det bara var halvfyllt när vi gick på scenen.

Halvfyllt Wembley är ändå ganska mycket folk.

– Ha ha, absolut, mer än vi är vana vid, och längst fram stod alla fanatiska Muse-tjejer och väntade, men de var arti-

ga och applåderade. Men man ville verkligen nån gång i livet skrika: "HELLO WEMBLEY!" Men när man väl står där så blir det inte riktigt så, man mumlar Wembley eller nåt i micken och tittar i golvet, ha ha.

Carl ställer ifrån sig whiskyflaskan och tittar på programmet till festivalen.

– Spelar Hellacopters fortfarande massor med solon?

Jag nickar och Carl suckar.

– Då skiter jag i dom, jag hatar faan gitarrsolon.

När Dirty Pretty Things går upp på scenen börjar de lite skakigt och otajt men de hittar snabbt flytet och bjuder på en riktigt bra spelning som blandar friskt från de två plattorna. Jag hade tidigare frågat om de skulle spela *Gin and milk* från första plattan men Carl visste inte. Men efter en halvtimme kliver han fram till scenkanten och tar tag i micken.

– This one is for you Sweden, by request, *Gin and milk*!

MATHIAS SKEPPSTEDT

Detektivbyrån

Instrumentalt ut i världen

Detektivbyrån är sina egna skivbolagschefer och för ett år sedan tog bandet ett banklån för att kunna finansiera det kommande skivsläppet. I ett år har de jobbat heltid med plattan *Wermland* och jag undrar vad planen är nu.

– Nu har vi bara *Wermland* för ögonen. Vi har investerat banklånet i ett års heltidsjobb på produktionen av skivan. Nu vill vi jobba med skivan som skivbolag, försöka sälja licenser på skivan åt olika håll och skörda frukterna.

Detektivbyrån som består av Martin Molin, Anders Flanders och Jon Nils Emanuel Ekström, är en trio från Karlstad i Värmland och bor numera i Göteborg. 2006 gav de ut EP:n *Hemvägen*, 2007 singeln *Lyckans undulat* och nu fullängdsdebuterar de med *Wermland*. Trion vill ut och turnera och se till att de med det färskaste albumet får spinn på musikkarriären. Närmast har Detektivbyrån bokat fem spelningar på en vecka, däribland Storåsfestivalen i Norge, Urkult i Sollefteå, Pride i Stockholm och Emmabodafestivalen. I höst bär det av till USA och några spelningar där.

Hur har bemötandet varit utomlands?

– I Japan säljer skivorna bra men där har vi inte varit ännu, men den stora grejen för oss just

nu är USA. *Nattöppet*, en av våra tidigare låtar, var med i en amerikansk reklamfilm och sen började radiostationerna spela den. Det verkar som att radiostationerna har stort inflytande över medborgarnas lyssnarvanor och vi har sålt bra med mp3:or på iTunes också, legal nedladdning verkar vara stort i USA.

Musiken är elektronisk och akustisk på samma gång. Dragspel, klockspel, lågmälda beats och andra annorlunda ljud ingår i ljudbilden. Dragspelet för tankarna till Frankrike och *Amelie från Montmartre*, klockspelet till barnprogram och sagoland.

Vad innebär det att spela live med er musik?

– Allt är helt och hållet live när vi är ute och spelar och på *Wermland* har vi producerat all musik så att den kan spelas live helt utan pålägg. Vi är bara tre stycken i bandet och vi har många instrument, så vi använder oss av alla sex armar och alla trettio fingrar, allt vi har tillgång till.

Detektivbyråns guldplåderade skiva släpps den 3 september och två spår kan man generöst nog redan nu ladda ner och tjuvlyssna på från deras hemsida.

KARIN KNAPE

Anna Franzon

Popfågel på väg att lyfta

Fågelvägen är inte alltid den bästa, ibland måste man ta ett par omvägar för att hitta hem. Och så krävdes det också några turer innan Anna Franzon fann det hon sökte.

– Ja, jag har kört mitt klassiska race, jag har spelat jazz, och jag har testat både schlager och dansband.

Men till slut, efter att ha provat på olika genrer och flyttat runt mellan Stockholm, Barcelona och Malaga, fann Anna ett uttryck som kändes rätt.

– För ungefär ett år sedan började jag spela mer ute. Då var det bara jag och en gitarr, men i mitt huvud lät det hela tiden som ett helt band, jag hörde slingor jag själv inte kunde spela. Det var så det formades fram, genom att jag saknade det jag hörde i huvudet.

Och då flyttade hon prompt tillbaka till Stockholm, samlade några vänner hon lärt känna under åren på Södra Latin, och så var Anna Franzon & Sthlms Snyggaste Band bildat.

Som sagt, ibland måste man ta omvägar. Och ibland underlättar det visst att vara bekant med lite snårigare musik,

även om man vill göra mer direkt sådan. För trots att bandets sex medlemmar alla kommer från smalare musikaliska sammanhang, lyckas de ändå göra skinande, glasklar pop tillsammans – med Anna som den strålande ledstjärnan.

– Anna Franzon är mitt soloprojekt. Det är mina låtar, och det är jag som styr och ställer. Fast det är också jag som får fixa spelningar, sköta alla kontakter och vara ansiktet utåt. Men det fungerar bra. Dom är så proffsiga killar så det är inga problem.

Till hösten tar dock Anna och hennes stilige band en tillfällig paus, då hon flyttar till Boston för att plugga på den anrika musikskolan Berklee. Att spela in nytt material på var sitt håll är visst inte ett alternativ.

– Nej, jag bryr mig alldeles för mycket om feeling och samspel och sådant där. Jag vill ju ha den där känslan som riktiga musiker ger. Och har man så bra musiker med sig som jag har turen att ha då är det klart att man vill låta sig inspireras av dom. Det är ju det som är charmen.

FREDRIK FRANZÉN

PETER WESTRUP

Emil Jensen Ord och vispop genom livet

Den talangfulle skånske mångsysslaren Emil Jensen är just nu aktuell med sin nysläppta singel och som en av akterna i Lars Winnerbäcks pågående sommarturné. Till hösten väntar dessutom release av den nya självbetitlade fullängdaren och en egen turné.

Jag träffar Emil strax efter premiärspelningen på Winnerbäcksturnén för att kolla av hur han ser på karriären och sig själv just nu.

– Jag tycker att det gick bra. Eftersom många är här främst för att se Lasse så är det så klart annorlunda än att framträda inför sin egen publik. Men det är kul att möta en ny publik också.

Första smakprovet från kommande skivan heter *Så får jag dig ändå* som är en svängig och glad dänga som doftar svensk vispop à la Lasse Lindh. Men vi kan ändå vänta oss lite nya tongångar.

– Rent produktionsmässigt så har det hänt en hel del sen sist. På den nya plattan

har Lars Halapi kommit in som producent, och vi har spelat in på ett helt annat sätt. Jag ville ha ett mer akustiskt sound utan en massa pålägg, så vi har spelat in alla instrument och även sången live i studion. Man får släppa alla sina perfektionistkrav och jag tror det är väldigt sunt.

Det som kännetecknat Emils musik och poesi genom åren är att det alltid har funnits ett ganska tydligt budskap. Oavsett om det gäller världsproblem eller olycklig kärlek så finns där ändå alltid nåt som berör och som kanske till och med får människor att tänka efter. Genom sin cykelturné förra sommaren så slog han även ett slag för miljön. Kan det måhända vara så att det bor en liten politiker i Emil Jensen?

– Jag har ju alltid bara skrivit om saker som angår mig. Oavsett om det handlar om något riktigt personligt eller globalt. Men jag skulle aldrig vilja bli politiker, jag är ju gammal anarkist.

Förutom rollen som sångare och låtskrivare så har Emil även en framgångsrik karriär inom spoken word, och under konserterna visar det sig främst genom långa, men underfundiga, mellansnack. Senare i år debuterar han även som skådespelare i Jan Troells nya film *Maria Larssons eviga ögonblick*. I landet lagom där man helst ska kunna delas in i ett fack och hålla sig till bara ett yrke så kan du ju liksom bara inte tacka nej.

– Jag har nog aldrig riktigt tänkt på att jag har gjort särskilt många fler saker än någon annan. Jag har ju aldrig aktivt sökt några filmroller, men när Jan Troell ringer och vill ha med dig i sin film så kan du ju liksom bara inte tacka nej. Det roligaste är ändå att jag kan kombinera musiken med spoken word mellan låtarna när jag uppträder. Det blir ju lite av en egen genre. Jag har hittat min egen röst och är trygg i det jag gör.

THOMAS RÖDIN

KARL OSKAR BJURENSTEDT

Du Pacque

Mörk neo-psykedelia

Jo, vi har redan berättat om Du Pacque i Groove, men eftersom bandet nu äntligen håller på att spela in sitt debutalbum, är det väl på sin plats att ännu en gång uppmärksamma en av musiksveriges mest spännande hemligheter.

Du Pacque låter nämligen på tok för mycket för att inte höras av fler, och den kraft sextetten förmedlar borde vara mer än nog för att ta vårt avlånga land med storm – när maniskt trumspel piskar upp vrålande vågor i böljande gitarrmatador, på vilka de spröda melodierna och Matilda Månsdotters kontrasterande sång seglar som fallna höstlöv. Eller något i den stilen.

Hur skulle ni själva beskriva er musik?

– Lite kraut och lite pop, lite mörker och mycket ljud, svarar bandet.

Om jag skulle säga att ni får mig att tänka på hur The Jesus & Mary Chain skulle kunna låta om dom hade PJ Harvey som sångerska, Peter Hook på bas och Kevin Shields i producentstolen, skulle ni bli förbannade då?

– Nej, vi skulle eventuellt bjuda på öl!

Grymt. Men vad skulle ni säga kännetecknar just Du Pacque?

– Simon vill gärna att man hör 60-talsinfluenser, Jonte är mer industrirock, Matilda bryr sig mest om långa ben, tyll och sådant, så det är nog snarast mixen av människor och ljud.

Hur kom ni förresten på bandnamnet?

– Det är snott från ett gammalt vykort från Acne. En fransk gangster lurade i Matilda att det betyder "med kraft", ingen har bekräftat det, men vi tror fortfarande på det. Och debutalbumet kommer att heta *Erotique Du Pacque* – ganska så mycket bättre än *En snäll mans bekännelser*, eller hur?

Och om ni tjänar fruktansvärt mycket pengar på det, vad ska ni då göra?

– Då köper vi det där tornet vid Hammarbyhöjden, flyttar in där och driver världens nattklubb högst upp! Och så köper vi en massa drinkar, öl och cigg till alla dem vi utnyttjat genom åren. Och Joel Gions magiska tamburin. Ja, herregud, det finns ju hur många svar som helst på den frågan. Tänk om musiker faktiskt hade pengar!

FREDRIK FRANZÉN

På plats i väntsalen

Om någon ska kallas underbarn så är Conor Oberst rättmätig. Han började spela gitarr och skriva låtar när han var tio år och har sedan dess fått fram en akustiskt präglad musik med en röst som både är mjuk och skör men samtidigt innehåller en intensitet som gör honom till vår tids Bob Dylan.

AUTUMN DE WILDE

CONOR OBERST FÖRSTA soloalbum på 13 år är på väg och kanske är det egentligen hans första. Han spelade in några kassetter i början på 90-talet men mycket har hänt sedan dess. Conor har för det första kommit förbi målbrottet och är bättre på att spela gitarr.

Han började sin karriär i bandet Commander Venus när han var 15 år och fortsatte sedan med trion Bright Eyes som blev genombrottet.

Det var inget planerat val att spela in en soloskiva utan rätt tillfälle dök bara upp. Den självbetitlade skivan spelades in i en tillfälligt uppsatt studio i en bergsvilla i Mexico och tillsammans med The Mystic Valley Band hade Conor Oberst den bästa tiden i sitt liv.

Varför valde du att spela in en soloskiva istället för en med Bright Eyes?

– Vi turnerade hela förra året och i slutet av den turnén i december hade jag en hel bunt med låtar. Mike Mogis i bandet har en fyra år gammal dotter hemma

och var redo att dra hem. Så det här var helt enkelt bara ett bra tillfälle att göra det.

När Conor Oberst tänker tillbaka på när han skrev låtarna till soloskivan kan han se ett visst tema. Han tänker på eskapism, inte att fly från något men att bege sig ut och se vad som finns i slutet på tunneln.

Det hördes redan på förra Bright Eyes albumet *Cassadaga* att musiken har börjat låta mer gläddig. Även om texterna på *Cassadaga* var väldigt politiska och hade allvar i sig och *Conor Oberst* inte heller handlar om livet på rosor så har det blivit mer up-beat och kanske kommersiellt. På soloskivan tränger sig country och folk igenom mer än förut och tankarna förs till Bob Dylan speciellt på låten *Get-well-cards*.

Hur skulle du säga att ditt soloalbum skiljer sig från Bright Eyes skivor?

– Det hörs att Mike är borta. Om du följt bandet en längre tid hör du det. Han

spelar många instrument och tillför väldigt mycket. Det är han som får tonerna att låta perfekta. Jag är mindre av en perfektionist.

Är det inte Bright Eyes skivor som spottas ut från Conor Oberst musikaliska genialitet så är det andra projekt han är delaktig i. Sen bandet startades 1998 har det kommit något nytt varje år vare sig det är ett album, EP eller en samlingsskiva. Conor Oberst var med och startade skivbolaget Saddle Creek för många år sedan och just där har de flesta projekt han varit delaktig i släppt sina skivor. Han kan inte förneka att han trivs bra med att spela in plattor men det bästa Conor Oberst vet är nog processen med att skriva låtarna.

Är det väldigt enkelt för dig att skriva låtar?

– Det är enkelt. När det väl kommer är det enkelt. Men sen har jag ju ingen kontroll på när det kommer. Det är som

att jag sitter i en väntsal och väntar på att det ska komma från ingenstans.

Conor menar på att han inte kan undgå att inspireras av allt som han kommer i kontakt med i livet vare sig det är politiken i USA eller ett bra band.

– Just nu lyssnar jag mycket på ett band som heter The Felice Brothers. Dom är faktiskt bröder på riktigt och Ian, sångaren, har en otrolig intensitet.

Man kan inte få något annat intryck av Conor Oberst mer än att han älskar musik och troligtvis kommer att hålla på med det resten av hans liv. Dock avslöjar han att han nog skulle ha slutat som en zoo-skötare om han inte fångats upp av musikvärlden i tonåren. Även om han lockas av tanken att öppna ett eget zoo när han blir gammal tror jag aldrig han kommer att ge upp musiken.

ALEXANDRA BENGTTSSON

THE AGGROLITES

STICKY FINGERS GÖTEBORG 17 SEPT
KULTURBOLAGET MALMÖ 18 SEPT

BULLET FOR MY VALENTINE

ARENAN STOCKHOLM 3 DEC
MEJERIET LUND 5 DEC
LISEBERGSHÄLLEN GÖTEBORG 6 DEC

TONY JOE WHITE

KULTURBOLAGET MALMÖ 29 SEPT
TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 30 SEPT
BERNS STOCKHOLM 2 OKT

DE LYCKLIGA KOMPISARNA

DEBASER SLUSSEN STOCKHOLM 22 OKT
MEJERIET LUND 23 OKT
CHALMERS KÅRHUS GÖTEBORG 25 OKT

www.pkmusik.se www.kulturbolaget.se LiveNation.se

Förköp: Ticnet www.ticnet.se 077-170 70 70 samt sedvanliga förköpsställen.

LEVELLERS

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 10 NOV
KULTURBOLAGET MALMÖ 11 NOV

SOPHIE ZELMANI

KONSERTHUSET JÖNK. 9 OKT
SAGATEATERN BORÅS 10 OKT
KONSERTHUSET GBG 11 OKT
KONSERTHUSET MALMÖ 22 OKT

BUILT TO SPILL

STICKY FINGERS GBG 12 OKT
KULTURBOLAGET MALMÖ 14 OKT

SPIRITUALIZED

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 3 NOV
KULTURBOLAGET MALMÖ 4 NOV

AIMEE MANN

KULTURBOLAGET MALMÖ 6 NOV
TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 7 NOV

Förköp: Ticnet www.ticnet.se 077-170 70 70 samt sedvanliga förköpsställen.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

BENEDICTION - KILLING MUSIC

BENEDICTION SOM VARMER DE ONS PÅ NORDEN
INOM DE GIGGERS OCH DEATH METAL SCENEN
HÄR I SVERIGE. DÄR FÖRSTÄR HÄR HÄR MAN LÄTT
INSPIRATION FRÅN PUNKT I VÄRRE INOM HETEN
VANDER. I VÄRRE INOM DEATH METAL
NUCLEAR BLAST

THERION - LIVE GOTHIC

ETER SUCCEN MED DET FÖRRA ALBUMET, GOTHIC
KASBAI AH GJORDE THERION EN HELT MAGISK
TURNÉ. DENNA TURNÉ ÄR INBELED OCH SLÄPPES
NU I TVÅ FORMAT, DVD FORMAT (DVD+2CD) OCH
CD FORMAT (2CD+DVD)
NUCLEAR BLAST

DIE APOKALYPTISCHEN REITER - LICHT

BANDET SOM GÅR PÅ ATT GÖRA ONSKÄR OCH RÄTT
FÄR IL BAKA. DENNA GÅR EN HÄR VISA SA TUKA
RIK I MORANDE BASEREN I NITKA, NINGALONG
LÄTAR MED LERISKA OCH I ONSKÄR METAL INESSA
NUCLEAR BLAST

DESTRUCTION - D.E.V.O.L.U.T.I.O.N

SVENSKA DESTRUCTION FÄR 25 ÅR SOM BAND GENOM
AVT SLÄPPET NY PLATTA. KÄSSISK THRASH METAL
KOMMER I TVÅ ONSKÄR FORMAT, VANDIG I VELL
LIMITED DIGI SPECIAL FAN BAG OCH GIVET VIS SOM
GATEFOLD VINYL. DON'T MISS OUT ON ONE OF THE
BEST THRASH METAL RELEASES OF THE YEAR!!
AFM

HAGGARD - TALES OF ITHIRIA

FJÄRDE STUDIOALBUMEN, DETTA ÄR HAGGARD'S
EDNA SAGA OM ITHIRIA, LÄTAR SOM NIGHTWISH OM
DE FUNNITS UNDER. RENÄSSANSEN BLANDAT MED
THERION. RIKTIGT GRYM PLATTA!
DRAXKAR

ROSS THE BOSS - NEW METAL LEADER

NU ÄNTLIGEN 25 ÅR EFTER ATT ROSS THE BOSS
HÄR SUÄPTE "KINGS OF METAL" MED MANDWAR
FORTSÄTTER HAN ATT GÖRA KLÄSSISK METAL. NEW
METAL LEADER KOMMER I TRE FORMAT, STANDARD CD,
LIMITERAD DIGI PACK OCH LIMITERAD DUBBEL LP!
AFM

GEMINI FIVE - SEX DRUGS ANARCHY

IT'S ROCKIN' BAND, GEMINI FIVE, HÄR GÅR OCH
BRÄNNER PÅ DE FJÄRDE ALBUMET, KÄSSISK THRASH METAL
KOMMER I TVÅ ONSKÄR FORMAT, VANDIG I VELL
LIMITED DIGI SPECIAL FAN BAG OCH GIVET VIS SOM
GATEFOLD VINYL. DON'T MISS OUT ON ONE OF THE
BEST THRASH METAL RELEASES OF THE YEAR!!
AFM

SABATON - THE ART OF WAR

VÄRRE ABSOLUT, MESEYTER, HÄR GÅR OCH
RELEASE, ÄR ÄNTLIGEN HÄR MED BRÄNNER
DETER OCH LÖMMY LÖT OCH HÄR SABATON RELEASE
DERAS ABSOLUT HÄR GÅR OCH HÄR SABATON
BLACK LODGE

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

www.soundpollution.se

FJODOR/EBBA GRÖN

Punkikon på besök i verkligheten

Stolt går jag åt sidan och tittar lite förvånat när fotograf-Oscar tar bilder på de som kommer fram till Fjodor. Är röd över att folk känner igen den gamle Ebba Grön-basisten och fortfarande ber om autografer.

KLOCKAN ÄR RUNT ETT och det är lördag. Jag, Oscar och Lennart "Fjodor" Eriksson promenerar runt på Peace and Love-festivalens camping. Fjodor tyckte att "det kunde vara kul att se hur ungdomarna sköter sig nu för tiden". Personligen känner jag fortfarande en nervositet eller snarare vördnad. Här går jag sida vid sida med en kille som spelat i ett av Sveriges största band. Ett band som jag aldrig ens sett live.

Är det inte häftigt att kids som ber om din autograf knappt var födda när ni lade av?

– Jo, Fjodor tittar forskande med sina blå ögon över tältryggarna, men så är det.

Ebba Grön är ett legendariskt svenskt band. De var och är fortfarande outsiders band. Jag berättar att jag sett ungdomar som går på högstadiet med Ebba Grön skrivet med tuschpenna på jeansjackan. Precis som med band som Kent och Broder Daniel så kommer alltid Ebba Grön att stå på kidsens sida.

– Jag gillar BD, säger Fjodor när jag berättar min teori om vilka svenska band som aldrig kommer att "dö".

– Den sista plattan dom gjorde var fantastisk och *Shoreline* – vilken låt!

Vi pratar lite om BD och tycker att det för jävla tragiskt att deras gitarrist

valde att ta sitt liv. Över en kopp kaffe och lätt sommarregn fortsätter samtalet om döden och om hur Fjodor sett sina vänner gå under för knarket.

– Allt för många, säger Fjodor med låg röst.

Men varför var det så? Dum fråga kanske, men det var samma sak i den stad jag kommer från.

– Det skulle testas. Jag har inget bra svar.

Vad fick dig att vakna till då?

– När en nära vän dog, säger Fjodor för att tystna och sen plötsligt fråga, "vill någon ha den här bullen?"

Fjodor berättar att han gillade Rolling Stones. Det var väl där det hela började.

– Men sen kom ju Clash och Pistols. Då bara small det. Det var ungefär som om vi bara hade gått och väntat på att det skulle komma. Helt magiskt, berättar Fjodor.

Ebba Grön bildades. Medlemmarna kände varandra sedan tidigare. Det blev tre album och fem singlar. Men framförallt var Ebba Grön ett liveband.

– Vi hade en nära relation till våra fans. Därför var det ofta kaos på våra spelningar. Fullt med folk på scenen och jävla røj.

Ni sade nej till att återförenas och få drygt 20 miljoner för tre gig för några år sedan.

Vem var det som sa nej?

– Inte jag, säger Fjodor bestämt. Det var dom andra.

Du låter lite bitter.

– Nej, jag är inte det längre. Jag var det då. Fan, man måste ju ställa mat på bordet. Jag såg det bara som en engångs-grej med skitmycket pengar i gage.

Men ni har ju ändå gjort två spelningar efter det.

– Ja, på vår polare Bluttes 40-års fest och på en hyllningsspelning för Joe Strummer. Det var skitkul.

Bandet gick alltid sin egen väg och istället för att ta välbetalda spelningar på etablerade ställen valde man att åka på fritidsgårdsturné.

– Vi kom ju från den kulturen med att man skulle fixa och ordna. Ville man att något skulle hända fick man fixa det själv.

Samtalet glider över i hur det är idag. Vi enas om att det inte riktigt går att jämföra. Kanske fick man anstränga sig mer förr. Nu är vi riktigt igång med hur barn och ungdomar är i idag och jag frågar hur det är med hans egna. Är han en sän

där "fotbollsfarsa" som står och skriker vid sidlinjen.

– Aldrig, kommer aldrig att bli heller.

Är dina barn Ebba Grön-fans?

– Sådär, jag prackar inte på dom något. Dom får upptäcka själva.

Kommer du från ett musikaliskt hem?

– Nej, egentligen inte. Men morsan och farsan ställde upp på mina musikaliska försök! Vi repade hemma i vardagsrummet med mitt första band i Rågsved! Det var ett jävla liv! Men en enda gång minns jag att farsan fick ett spel, då kom han in och tryckte en hoprullad tidning mellan Sejarmattan och trumskinnen på virvelkaggen. Jag tror det var sista gången vi repade hemma.

Kaffet är slut och regnet likaså. Oscar tar några sista bilder och Fjodor poserar snyggt. Då plötsligt dyker två gamla punkarpolare från Rågsved upp. Båda 50+. De är på väg tillbaka till sitt tält med en låda öl i famnen. De berättar att de stod längst fram på Sex Pistols kvällen innan och røjde som fan.

"Vad tyckte du om Pistols på Peace & Love?" frågar jag Fjodor via sms några veckor senare.

"Det lät som på skiva", svarar Fjodor.
PER LUNDBERG GB

HÅKAN HELLSTRÖM

Fant

tiserar i sitt ekorrhjul

På restaurang Solrosen i Hagakvarteren kom i slutet av 80-talet Håkan Hellströms första kontakt med riktiga punkare.

– Det var innan piercing och om någon hade en ring i näsan så var det extremt. Nu är det ju inte alls det. Tiderna förändras verkligen, säger han.

Vilket även gäller för honom själv.

STADSDELEN HAGA I GÖTEBORG är sedan år tillbaka eftertraktad boendemiljö. Området mellan Vasa och Linné var under 70- och 80-talen lägre värderade kvarter. I Haga huserade bohemer, krogar och svartklubbar i nergångna byggnader.

Den vegetariska restaurangen Solrosen finns kvar från förr. Idag pågår en behaglig lunchlunk och på kvällarna är det inte lika livat som förr men bohemkaraktären finns kvar i väggarna, borden och menyn, även så bland gästerna och personalen.

Många av husen har rivits och ersatts av dyra bostadsrätter. Tiderna har även förändrats för Håkan Hellström. Han är 34 år och lever med sambo och son i ett av de nya husen en bit bort.

Medan vi äter dagens rätt pratar vi om skivbolaget Radium och den nyskapande scenen som fanns i Göteborg under kvarterens tidigare klientel.

– Fan vilken häftig tid ändå. Shit att det inte finns kvar.

Det slog ju verkligen underifrån.

– Ja, precis och nu är allting rumsrent. Antingen är det så att allt är gjort eller att jag har blivit äldre och genomskådar allting och inte ser mytiskt på någonting. Ingenting är höljt i dunkel för en nu.

– Jag måste säga att jag är rätt ointresserad av den sortens energi som finns i ungdom och punk. Den kraften från ungdomarna intresserar mig inte det minsta, jag är mer intresserad av folk som har levt länge och vad dom har att säga om saker och ting och livet. Det här med skiter i allt-mentaliteten är bland det tröttaste jag vet. Det finns inget nytt i det, det är sagt så jävla många gånger formulerat på ungefär samma sätt. Jag är faktiskt osäker på om det intresserade mig ens när jag var i den åldern. Jag väntar på en musikalisk revolution som kommer från dom äldre, och inte dom yngre.

Tror du verkligen det?

– Det skulle i alla fall väcka mig ur min slummer. Det slaget skulle jag hellre vilja se komma från den vinkeln än ungdomar som tror dom har något nytt att säga om saker.

”Ni kommer få se er ungdom ruttna framför er”

Brännö serenad

VI VILL GLÖMMA DEN BITTRA verkligheten, fira en triumf eller vad som helst däremellan. Då vill vi, åtminstone vi som tillber popmusik, bli berörda. Få kombinerar känsla, lyrik och musikalitet med samma finess som Håkan Hellström. Hans kritiker klagar på patetik, kritikerna klarar inte av patetiken, men den som ger får tillbaka.

”Vi kan le, men bara i sekunder/

det är ett uttryck för känslor/och det är förbjudet”

Mitt Gullbergs kaj paradis

EN PROMENAD MED RYGGEN mot scenen på Peace & Love-festivalen i Borlänge visar på detta; några faller glädjetårar, andra dansar, en del ansikten bara myser. Det den brokiga skaran har gemensamt är att de tittar och lyssnar på Håkan Hellström som kan konsten att få människor på gott humör. Ofta är det så att de som dras till att bli artister är de som inte blivit sedda i andra sammanhang.

– Det är väl där mekanismen ligger tror jag. Var man nu befinner sig, i en skolkorridor till exempel. Rockmusiken kan erbjuda en identitet och en blick från en flicka eller vad det nu man värdesätter för något, säger Håkan Hellström och fortsätter:

– Om man inte räckte till för att bli sedd så finns det en väg till, en stig att gå och det är att hänga på sig en gitarr och försöka skriva vackra melodier. När du provat alla frisyrier, när du provat alla acnemedel som finns, när du inte har några pengar till snygga kläder så finns det ytterligare en liten stig.

Så därför blev du artist?

– Ja, det är ju enbart av dom här anledningarna. Jag har fortfarande ingenting jag vill säga folk eller nåt budskap eller insikt som någon annan inte har. Absolut inte, jag är som vilken idiot som helst som bara haft tur.

– Jag har en del saker som jag är bra på i och för sig, och det är att jag är en känslomänniska... det räcker att vara det för att man ska kunna hitta något riktigt bra.

– Det tror jag är min enda tillgång, för då får man empati och kan leva sig in i andras situation och man kan beröras av rytmer. Rytmer är något jag uppskattade tidigt och började med att spela hemma men det har bara med känslor att göra egentligen. Att man när som helst kan börja digga en rytm, det handlar bara om empati. Det är bara att man sätter sig in i rytmen och bejakar den. Om du vill dansa med ena axeln så dansar du bara med ena axeln.

Håkan Hellströms blick förvandlas och kroppen tar över hans förstånd. Han drar upp sin svarta Fred Perry-cardigan så den pojktunna högerarmen blottas, Håkan sträcker ut armen mot mig, hans axelmuskel skakar och bultar inne på Solrosen.

– Det räcker för att kunna flytta känslan till axeln, eller vilken idiotisk dans som helst, släpp fram den. Då är du redan en stor konstnär, om du kan låta axeln dansa så här ... mottaglighetsförmåga. Du är den störste konstnären på jorden. Det är det sista stadiet av konstnärlighet, att du inte har några gränser längre.

Håkan kavlar ner den svarta cardiganen och sätter sig till rätta vid restaurangens innersta bord.

– Du vet, säger han, den renaste formen av poesi det är ju bara ett skrik, ett primalskrik rakt ut. Det finns ingen högre form av poesi. Då är du fulländad. Skriet är det absolut renaste formen av känsla. Jag tror inte man kan fånga tillvaron på ett bättre sätt.

Hur ofta händer det dig?

– I mina bästa stunder så lyckas jag formulera skriet. Det är den ultimata poesin inför allting, kärlek, universum, alla grubblerier.

Som en urmänniska.

– Ja, det är svaret på allting, den ultimata upplevelsen. Det är min enda begåvning, det här med känslorna. Sen är jag bra på lite av varje.

Senare, vid fotograferingen nere i Maritiman.

– Man anpassar sig. Jag tror man kan anpassa sig till allt, ja till och med tortyr. Nu har jag ju inte upplevt tortyr så jag vet inte men när det gäller barn kan man anpassa sig till allt.

KLOCKAN HALV TIO PÅ MORGONEN är det bestämt att vi ska hämta upp Hellström utanför hans port. Först går hans sambo Natalie ut med deras son Sigge i en enkel men funktionell barnvagn. Fyra minuter senare kommer Håkan själv ut iklädd mörkbrun skinnpaj, grå korta jeans och vinröda höga Dr Martens-kängor; han skulle visuellt inte ha svårt att smälta in i engelska gruppen Madness. I handen har han en polsk attachéväska. Vi svänger om hörnet för att köpa med oss kaffe. Samtidigt som Håkan provar fotografen Johannes Giotas mössa och vi väntar på kaffet bekymrar han sig över sin konsertbokares situation, som har blivit uppköpt av ett multinationellt bolag.

– Det är tråkigt att pengarna man drar in hamnar utomlands när jag ser hur Ulf sliter som fan. Man kanske borde starta eget?, funderar han.

Nere vid Maritimens museifartyg och kranar får Håkan en idé om att det skulle se schysst ut om han rökte en cigg på bilderna. Johannes och Håkan kör igång medan jag går och köper ett paket.

Håkan står bakåtlutad mot en mur och blossar på en cigg medan Johannes tar ett par bilder.

– Jag röker egentligen inte. Jag klarar bara en cigg om dagen för jag får värsta nickokicken. Åh, vad löjlig egentligen, säger Håkan och fimpas idén.

TILLBAKA IGEN PÅ SOLROSENS trästolar där Håkan stilla söker efter sina ord:

– Det är som Taube säger, verkligheten vill bli poesi. Den strävar efter att bli poesi. Jag kan inte vidareutveckla det bättre. Det är bland det vackraste jag hört någon säga någonsin.

Vi pratar om Håkans utveckling från mer självbiografiska texter till ren fantasi.

– Jag känner absolut inte att jag behöver vara i alla dom här situationerna. Jag har alltid varit i andra situationer i hela livet genom min fantasi. Jag har alltid fantasierat om att göra andra saker. Jag har gjort mina resor i skolbänken eller när jag promenerat runt omkring på gator. I min egen fantasi så har jag upplevt väldigt mycket mer än det jag har gjort i verkligheten och det blir ofta låtar av det. Jag sjunger ofta om sånt som jag aldrig upplevde, utan sånt jag önskat hände.

– Varken det ena eller andra gör någon skillnad för mig, det enda som betyder något är hur det låter i öronen eller hur det upplevs av kroppen när man lyssnar på det. Hur din kropp reagerar när du hör grejerna är det ända som räknas för mig.

Håkan menar att han växt upp och inser att han har koketterat tidigare. Att det finns större problem än att inte ha en tjej, att värre saker faktiskt kan hända.

– Hur stora var egentligen dom där problemen som man ansåg vara hela världen, och det var det väl också då, men dom förtvinar helt och hållet när man får barn. Det är väl det som förändras, det eller att man bara tröttnar. Man tröttnar och blir less på dom där människorna man hängde med då.

”Det är samma spel, det är samma stad/Det är nya ansikten, men samma hat/Då ’Bäst just nu’ – samma poäng/Samma poser, men ett annat band på scen/
Ta min hand och kom så går vi vidare...”

Går vidare

NÄR HÅKAN HELLSTRÖM SLOG IGENOM som soloartist för åtta år sedan gav han en känsla av att Håkan som varit kompmusiker tidigare ville ta sin plats i centrum, ville få tjejernas uppmärksamhet och imponera på omvärlden. Men vad har Håkan Hellström för drivkrafter idag förutom hantverket att gör så bra låtar som möjligt?

– Fixa käk till pojken, där har vi det. Fixa kaket. Fixa blöjorna, det kan inte bli mer konkret. Jag gör det inte för egen del, som att fixa brudar som förut, utan jag gör det dels för att det är det enda jag kan göra. Jag skulle aldrig få ett vettigt jobb om jag försökte med meritförteckning och betyg. Jag skulle inte räkna nånstans, utan jag gör det för att få spelet att gå ihop. Jag gör det för min son helt enkelt och naturligtvis för att jag älskar att göra det, men jag har förflyttat fokuset från mig själv sen ett par år tillbaka. Jag sätter mig inte i första rummet längre utan jag sätter en annan människa där hela tiden.

– Det är en väldigt stor skillnad alltså, en fokusflyttning, och jag måste säga att jag inte har en aning om musiken blir lidande för det eller inte och jag bryr mig faktiskt inte heller.

Det låter skönt att inte bry sig.

– Ja, väldigt skönt. Det betyder helt enkelt inte lika mycket för mig längre. Jag har inte kommit så himla långt än, jag är ju 34 år, jag hoppas jag kan känna mig så här som nu i en lång, lång tid men jag vet ju inte vad som väntar. Det kan finnas trubbel bakom hörnet. För tillfället känner jag bara att hårda tider är över.

Det syns att du känns trygg och har bra koll på läget.

– Ja, jag känner faktiskt att jag har rätt bra koll på läget. Jag är inte särskilt orolig och jag känner inte att nåt sammanbrott väntar riktigt. Jag känner mig ganska lugn och stark. Det är en speciell ålder det här efter 30, man tror att alla klarar sig över tröskeln, du vet, men det visar sig också att det gått åt helvete för andra. När man började på samma nivå och hade ungefär samma sorts kurs på handen. Med tiden försvinner folk åt olika håll och det är jävligt sorgligt att se det, att en del klarar sig och andra gör inte det.

”Den ena såg Älvsborgsbron fortsätta i evighet/
den andre fyller trettiofem i Högsbo fängelse”

Långa vägar

– **DET DÄR ÄR JÄVLIGT KNÄCKKANDE** för då känner jag att jag bara haft tur, ren tur, jag har fått några kort i handen som har lett någonstans och andra har råkat få sämre kort.

Det är knäckande och sorgligt att bli medveten om det.

Din gamla Broder Daniel-kompis Anders Göthberg är ju ett väldigt konkret exempel på det.

– Ja precis, det e... det kan inte bli mycket mer konkret. Enormt sorgligt, oändligt sorgligt.

– Jag träffade Anders, nån månad innan han dog, uppe i studion som hastigast, men dessförinnan hade jag inte sett honom på nåt år tillbaka. Det är ju så där när man slutar i band att en del personer glider man ifrån, dom har alltid varit ens bästa vänner i band, men när man slutar försvinner folk iväg. Så var det ganska mycket med Broder Daniel faktiskt, även om jag har spelat med dom sedan jag var tonåring så var det såna som försvann, inte alla dock, Theodor var den jag höll kontakten med och förstås Daniel, så dom allra närmsta finns ju kvar fortfarande och jag umgås med dom hela tiden. Det är väldigt barnsligt egentligen att man har dom där banden att det ska vara så viktigt när man väl spelar och sen... Det är väl det som är ett riktigt band.

– Det är en social gemenskap och man delar någon slags kraft gemensamt. Det är en rekommendation till alla som vill ha ett gäng av bästa vänner, att bilda ett band, för det kommer bli ens bästa vänner. Men sen när man inte spelar längre blir man kompiss med andra människor, så är det.

Sist vi träffades berättade du att du först inte trodde på din solokarriär och att du skulle gå tillbaka till BD. Men nu är det BD som sätter punkt och du går vidare. Hur känns det?

– Jag har faktiskt inte tänkt så mycket på det. När man är med i ett band, och nu talar jag bara för egen del, tror man så mycket på den grejen, att det ska vara för alltid. I den tron så finns det mycket eld och styrka, man ska tro det om man ska spela i ett band, det är det som är hela charmen med att spela i ett band. Sen blir det aldrig så. Det har aldrig blivit så.

”Jag spelade i ett band/rev upp mig/
stans bästa band/rev upp mig”

Rockenroll, blåa ögon – igen

HELLSTRÖMS LÅTAR HAR KLASSISKA teman som lycklig och olycklig kärlek, drömmar och en verklighetsflyende anda över sig. De förefaller ofta utspela sig i hemstaden Göteborg.

– Jag är väldigt hemmakär, det skall erkännas. Lokalpatriotismen är en väldigt primitiv känsla. Det här med att hålla på fotbollslag. Jag tror inte man kan bli mer primitiv och jag luras lätt in i sådan romantik. Plötsligt står jag bara där i hejarklacken och skriker. Och jag vet inte riktigt hur det gått till eller hur jag hamnade där men någonting har fört mina steg till Gamla Ullevi. Och jag står där mitt i klacken och brölar och ylar liksom.

– Jag vet inte hur jag kom dit, jag har inget minne av att jag löst biljett, jag har inget minne av att jag planerat in tiden men jag står där mitt i hopen ändå. Man kan säga att jag vet att jag är en apa och jag är medveten om att jag är en hund.

Det är inte alla som vågar stå för det.

– Nej. Jag är en apa men jag vet också att jag är en apa. Jag är korkad och jag vet att jag är korkad. Dom riktigt korkade människorna vet inte ens om att dom är korkade.

– Jag har ju gått omkring här ute, jag är ju född här och jag kan den här staden utan och innan och det blir naturligt att jag skriver låtar efter min miljö. Jag vet ju ingenting om New York eller London hur gärna jag än skulle vilja veta någonting om det så har jag inga som helst erfarenheter utan jag har dom här små gatorna här.

Vi lämnar Solrosen och går ut på Hagas kullerstegar. Håkan Hellström ska gå och köpa sig en kanelbulle och en trisslott för att sedan sätta sig på balkongen med kaffe och något att läsa.

Köper du trisslotter ofta?

– Jo, det gör jag.

Vinner du nåt då?

– Ja. Härom veckan vann jag 25 kronor.

JOHAN LOTHSSON

Hemma i Jönköping

MIKAEL MALMBORG

Över en ostmacka träffar jag Emanuel Lundgren på Café Nyfiket. Bara några stenkast bort ligger replokalen och någonstans mittemellan finns stamkrogen. Mycket av I'm From Barcelonas liv finns här, i ett litet stråk i stans gemytligaste kvarter – Tändsticksområdet.

BLAND MÖRKRODA TEGELHUS och lummig murgröna beger vi oss från caféet till replokalen. På vägen passerar vi Bongo Bar, stamstället där Emanuel och de andra kopplade av med ett glas rött vin efter gårdagskvällens repande.

– Jag träffade flera i bandet första gången här på Bongo Bar. Jag har alltid gillat det här området. Det är vi och så är det tanterna som håller på med skinnslöjd liksom, säger han och skrattar.

I replokalen väntar några av de andra i bandet. Lokalen som går under namnet Malaysia är färgglad och det ligger instrument överallt i blandade kulörer. På väggen hänger planscher, vissa med Beatles, andra med palmmotiv och golvet består av en gräsgrön heltäckningsmatta. Någon ligger i en hängmatta och andra sitter utspridda och lirar okontrollerat.

– Det märks att folk har semester nu, folk springer ut och in ur replokalen hela tiden.

Dock är inte alla 29 medlemmar på plats.

– Det blir sånt kaos och så slutar det bara med fest. Man får dela upp det och ta små delar i taget. Men vi har varit ganska dåliga på att repa. Det är svårt att få

ihop det och sen har vi spelat så mycket live att vi nästan varit tvungna att lära oss nya låtar på soundchecken.

Men att vara många är bra på flera sätt.

– Det har varit ett bra sätt att bryta ner sitt kontrollbehov. Man kan inte ha någon kontroll när man har ett så här stort band. Det händer hela tiden saker som man inte är beredd på.

DET NYA ALBUMET *Who killed Harry Houdini?* är något spretigare än *Let me introducing my friends*. Det finns mer melankoliska inslag, för även om många låtar på nya plattan fortsätter att vara hopp och lek på vita bomullsmoln finns nu också mer av det som Emanuel höll på med innan tiden med I'm From Barcelona.

– Förr lirade jag i ett band som gjorde långsamma och deppiga poplåtar men det känns inte trovärdigt att göra en genomdeppig skiva, för man gillar ju ändå att någon kväll sitta och garva med polarna. Och förra skivan med I'm From Barcelona var genomgående glad. På den nya skivan har jag kanske lyckats att spegla båda humören.

I sommar har de varit ute på turné, bestående av alltifrån klubbspelningar till megafestivaler.

– Det har varit en lite galen turné. En dag har vi spelat framför 20 000 personer på festival och nästa dag har vi kanske spelat i en liten alpy i Schweiz.

I höst fortsätter de i samma anda. De har redan tre intensiva turnéer inbokade.

Emanuel menar att en stor skillnad med nya plattan är att de känner sig som ett riktigt band nu, inte bara som ett "projekt" och att den känslan vuxit fram under senaste året.

– Jag visste inte alls hur det skulle funka så bra att bunta ihop folk från massa olika sammanhang eller om det skulle lösas upp efter något år.

TROTS JÖNKÖPINGS VACKRA läge vid Vättern har det inte blivit något häng på Väterstranden för Emanuel. Dels har den mesta tiden gått åt till att vara i studion och dessutom har han snickrat på bandets hemsida under sommaren. Men det finns en ännu större anledning.

– Jag slutade att hänga på stranden när jag var femton. Det blev jobbigt att komma hem och vara röd som en kräfta.

Och hade jag legat på stranden på mina semestrar hade detta bandet aldrig kommit till. Jag har liksom ägnat mina lediga stunder åt att spela in musik istället.

Han har bott i Jönköping i tio år nu men kommer ursprungligen från Åsljunga i Skåne.

– Jag är lantis i grund och botten. I byn bodde 700 invånare och jag minns hur farsan fick skjutsa mig tre mil för att jag skulle kunna repa med mitt dåvarande band.

Sitt låtskrivande beskriver Emanuel med att det någonstans finns en moderlåt som aldrig blir klar. Och istället uppstår massa andra låtar som stjälar saker ur den.

– Det är ofta något som sätter igång en liten idé. Man läser en bra biografi som verkar intressant, eller man tittar på *Idol* och undrar vad det är för konstigt. De bästa låtarna uppstår på det där oförklarliga sättet, på väg till mataffären eller nåt sånt.

När alla anlänt till replokalen övergår det okontrollerade jammandet till samstämd musik och jag lämnar lokalen till toner som bådar gott för ett nytt skivsläpp.

MIKAEL MALMBORG

Butterfly Kiss

Tänk om. Det här aldrig har hänt.

Sverigepremiär 19/9 Nya Studion

Av PHYLLIS NAGY Översättning EVA ÖSTERGREN Regi MALIN STENBERG

Scenografi/video ANDREAS NILSSON Musik ANDERS BLAD, DANIEL EKBORG

Medverkande YLVA GALLON, LISA LINDGREN, MARGITA AHLIN,

JOHAN GRY, JOHAN KARLBERG, VICTORIA OLMARKER

BILJETTER 031-708 71 00 • www.stadsteatern.goteborg.se

 **Göteborgs
Stadsteater**

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!
www.cmmgroup.se

 CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

SUB POP

WWW.SUBPOP.COM

CSS DONKEY

DEATH VESSEL
NOTHING IS PRECIOUS ENOUGH FOR US

BLITZEN TRAPPER FURR

CHAD VAN GAALEN SOFT AIRPLANE

OXFORD COLLAPSE BITS

DISTRIBUTED BY BORDER MUSIC

GGGGG
GGGG
GGG
GG
G

Riktigt riktigt rusligt härlig
Inspirerande och spännande
Okej men inte speciellt bra
Tråkig och intetsägande
Underkänd med marginal

skivor

BACKYARD BABIES

Backyard Babies
BILLION DOLLAR BABIES/UNIVERSAL

GGGG

Yep, Dregen, Nicke och gänget är tillbaka. Nässjös sleazigaste vägrar böja ner sig när andra band packar ihop och tackar för sig (hej då Hellacopters!) – istället levererar de nysatsning och nytändning på eget bolag. Platta nummer sex i ordningen är riffstinn och högkottanig samtidigt som den är tajt och proffsig producerad av Jakob Hellner, och turnén ligger bara runt hörnet. Let's rock!

Anledningen till att jag inte går i taket är så klart att jag hört allt detta förut. Och att jag sitter på kontoret och recenserar. Men med några järn innanför västen i en folkpark skulle situationen vara annorlunda.

Min respekt för bandet reser sig dock när de bitch-slappar mig i rätuffa *Idiots*. Och det finns fler spår som är mer intensiva än vad jag väntat mig. *The Ship* låter som om Oasis fått sig en Jack Daniel's-knapp och rockar loss. *Zoe is a weirdo* vevar också ordentligt medan *Come undone* är skönt poppig, även om den så klart går på hög hastighet. *Softa Abandon* är en mäktig ballad som växer sig stor med volym och tempo – det känns som bandet mäktar med allt de försöker sig på. Därmed skjuter mitt ursprungliga betyg också i höjden. Valföränt.

Revenschen är säkrad, grabbar. Och visst kan ni fortsätta i 20 år till. Mötley Crüe släpper ju nytt igen, så varför inte ni?

GARY LANDSTRÖM

BAND IN BOX

This fiction
STEREO TEST KIT/BORDER

GGG

Band In Box består numera enbart av Siri af Burén, och den skiva hon skapat är en rar liten pärla, om än lite svåråtkomlig. Konceptet är att Band In Box ska lära sig spela ett nytt instrument i månaden, vilket också känns som att det speglas i hur albumet låter. Det är i viss utsträckning olika instrument som utgör bas för kompositionerna, medan det finns en grund som de alla har gemensam. Grunden utgörs inte minst av Siris röst, en lugnande och smeksam röst som passar melodier som hand i handske. Hennes singer/songwriterpop à la Stephanie Dosen, Annika Norlin och amerikansk västkust kräver nästan en trygg vokallissa. Dock är *This fiction* inte helt lätt att ta till sig. De ständiga överraskningarna leder till ett lätt splittrat intryck, och det har tagit mig många genomlysningar att hitta den röda tråden helt tydligt mellan alla låtar. Vål där, och vid det laget också väl inlyssnad på de intelligensta och roande texterna, tycker jag om albumet, även om jag en halvtimme senare knappt kommer ihåg en enda ton.

EMMA RASTBÄCK

CARLA BRUNI

Comme si de rien n'était
NAÏVE/PLAYGROUND

GGG

Det känns lite trist att Carla Bruni idag är mer känd som fransk presidenthustru än modell eller, framförallt, artist. För hennes tidigare två album har varit riktigt bra, i alla fall om man har minsta fäblless för fransk visa och chanson. För hon är en slags singer/songwriter som är fast rotad i den franska sångtraditionen.

På detta, hennes tredje, album, går hon bortom de tidigare referenspunkterna ännu lite mer än vad som ändå varit lite på gång tidigare, bort från de traditionellt rotade etnografiska tonerna till ett mer universellt uttryck. Ibland är det bara franskan som avslöjar ursprunget. Visst, bra, men det känns lite som att istället för att fördjupa sig och utveckla uttrycket kommer Carla Bruni ifrån det. Men det är absolut inte dåligt, absolut inte. Bara det att när vänligheten breder ut sig och erövrar nya marker av ointresse är det så mycket värt att omhulda de som har ett originellt uttryck. Visst finns mycket kvar som är bra, till och med riktigt bra, avslutande *Il vecchio e il bambino* är naket och bart, nästan maniskt och episkt, vackert och skört; den perfekta avslutningen till ett ändå, tyvärr, lite lätt av nyans blekt album.

MAGNUS SJÖBERG

BYETONE

Death of a typographer
RASTER-NOTON/IMPORT

GGGG

Från Raster-noton väntar vi oss analytiska konceptverk, lika briljanta som kalla. Och så kommer det här. Fet techno. Maskinellt, men med ett jävla sväng. Men också några mer ambienta låtar, så det blir dynamik i skivan. Det är kanske inte en skiva med glad musik, nej det är rätt mörkt och döden finns redan i titeln. Men jag blir glad av sånt här, musik som inte ber om ursäkt. Byetone visar med *Death of a typographer* att det inte bara Alva Noto i Rater-notons ledning som kan göra bra plattor. Våldigt nära en femma.

HENRIK STRÖMBERG

CALEXICO

Carried to dust
CITY SLANG/BONNIERAMIGO

GGG

Calexico kommer från Tuscon, Arizona och spelar en blandning av traditionell mexikansk musik blandat med musik från sydvästra USA. Calexico lyckas dock få ihop den här blandningen, som på papper låten ganska långt ifrån något bra, till någon form av indierock som är svår att släppa. Nya albumet *Carried to dust* startar med låten *Victor Jara's hand* som med sin mix av alternativ country tillsammans med latino-refräng får mig att gilla något som jag renodlat hade avskytt. I nästa stund låter Calexico som Bright Eyes och Iron & Wine och jag kan inte påstå annat än att variationen är stor. Kanske är det just därför skivan är svår att släppa när man väl börjat lyssna på den.

Tyvärr så avslutas skivan inte lika starkt som den öppnas och intresset börjar svalna, men med det inte sagt att *Carried to dust* inte är värd en längre tids lyssning.

ALEXANDRA BENGTSOON

ALICE COOPER

Along came a spider
BORDER

GGG

Vad som är intressant med Alice Cooper idag är inte att han fortfarande håller på utan att han faktiskt håller hyfsat hög nivå för någon som nådde sin topp på 70-talet. Och det är åt det hållet han sneglar på den nya konceptplattan om en seriemördare som kallas sig Spider. Det är mellantempo, rör-dist, koskällor och gitarr-solon som ylar istället för rusar över strängarna. Det känns helt rätt och jag är otroligt glad att

han lämnat det hemska 90-talet bakom sig och inte försöker sig på de nya trenderna.

Det enda man kanske kan klaga på är just tempot, alla låtar går i samma boogie-takt och ibland hade ett steg upp inte varit helt fel. Men det är småsaker, Alice har gjort sin bästa platta på länge, och jag kan inte låta bli att tänka att kanske hade detta varit rätt steg för Mötley Crüe istället för den radiovänliga trallrock de presenterade på senaste plattan.

MATHIAS SKEPPSTEDT

THE DANDY WARHOLS

... Earth to the Dandy Warhols
BEAT THE WORLD RECORDS

GGG

Nån dag skulle jag vilja sätta mig ner med Courtney Taylor-Taylor och fråga vad han håller på med. Det har hela Dandys karriär varit uppenbart att Courtney är en fruktansvärt talangfull låtskrivare, han kan en bra dag klämma ur sig refränger och riff som få. Fast på sista tiden har han börjat slarva. Förra skivan *Odditorium* var hemskt ojämn med höjder som nästan försvann bland bottenappen. Och även om *... Earth to the Dandy Warhols* inte är lika flummig och slarvig så är den ojämn, man får nästan känslan av att Courtney inte riktigt bryr sig längre, vilket är riktigt synd då jag verkligen gillar The Dandy Warhols.

The world come on är en intetsägande flumöppning som går över i en riktigt bra *Mission control* som går över i den hemska funkiga *Welcome to the third world*. Och så där fortsätter det. *Wasp in the lotus* är riktigt bra hypnotisk och feedback-dosande dronerrock och *Talk radio* är hederlig gammal Dandys, *Mis amigos* ganska meningslös, medan *The legend of the last outlaw trucker* är en fruktansvärt stark låt gömd i nån slags countrypastisch med en refräng att döda för.

Tyvärr avslutas skivan med 22 minuter ren dynga. Så stäng av skivan innan de två sista låtarna så slipper ni slänga ut den genom fönstret. Synd på en skiva som kunde varit riktigt bra, men istället är ganska okej och inte ett dugg mer. Frågan är om The Dandy Warhols kan hämta sig efter det här.

MATHIAS SKEPPSTEDT

DETEKTIVBYRÅN

Wermland
DANARKIA/BORDER

GGGG

Trodde första gången jag hörde talas om Detektivbyrån att det var ett Lundaspex eller något en overallsklädd chalmerist hittat på. Det namnet plus sättningen med dragspel, trummor och glockenspiel. Men kära läsare, mer indie än så här kan det knappast bli.

Jag förälskade mig i bandets förra utgåva. Melankolin låg tät över låtarna. Men samtidigt något ursvenskt. Jan Johansson och *Livet i finnskogarna*. Med Wermland går Detektivbyrån vidare. Ut ur skogarna med vemodet i släptåg. De träffar på vägen Tortoise, Roland Cedermark, Cougar och Aphex Twin. *Wermland* är cabaré, pop och folkmusik i samma förpackning. Detektivbyrån lämnar så mycket åt lyssnaren att fantisera om genom sina låttitlar. *Om du möter varg*, *Kärlekens alla färjor* och *En annan typ av disco*. Vackra ord som föder tanken.

PER LUNDBERG GB

DIRTY PRETTY THINGS

Romance at short notice
VERTIGO/UNIVERSAL

GG

Det kanske tråkigaste med att The Libertines splittrades är att Carl Barat, den då relativt stabile gitarristen, bildade Dirty Pretty Things. Med ett så digert CV så är det förstärkt att karln har svårt att acceptera att hans tid var då. Nu har de släppt sitt andra album, och med en nästan fascinerande monoton arbetar de sig igenom så gott som varenda klyschya som har tagit både engelska och svenska indie-kids med storm de senaste åren. Lite punk-funk, lite heroin, lite tristess, lite pubbrundor. Därmed aldrig sagt att det är riktigt uselt – två låtar, *Truth begins* och *The north*, är till och med riktigt bra – men det gör det hela ännu värre. Man kan ju inte ens skratta åt det. Som en modern studie i ängslighet fyller *Romance at short notice* definitivt en funktion, men rent musikaliskt så bidrar inte skivan med något nytt överhuvudtaget.

REBECCA AHLBERG

BECK

Modern guilt
XL/PLAYGROUND

GGGG

Beck har under de senaste 20 åren, steg för steg, skapat sin alldeles egen nisch i musikvärlden. En närmare genrebestämning än att med visshet i rösten konstatera att det är Beck går knappt att göra. Han har dessutom provat på lite av varje, och gjort allt från relativt konventionella album som *Mutations* och *Sea change*, till mer experimentella *Odelay* och trista *Guero*. När ryktet om ett åttonde album började flöras kändes det som att det kunde gå hur som helst. Som alltid med Beck.

Danger Mouse-producerade *Modern guilt* är riktigt, riktigt bra. Den känns genomtänkt, medryckande och seriös på ett sätt som är ovanligt för Beck-album, och det finns dessutom flera låtar som har stor

hitpotential. Förstasingeln *Gamma ray* och titelspåret *Modern guilt* är båda påträngande och upplyftande, samtidigt som Beck sjunger bättre än vad han brukar. Hade hela albumet varit så fantastiskt bra hade det med lätthet varit hans bästa någonsin. Tyvärr lider det av ett gravt varannanlåtssyndrom, som gör att varannan låt känns intetsägande och lite småtrist och drar ner helhetsintrycket. Det är så synd.

EMMA RASTBÄCK

DISTURBED

Indestructible
REPRISE/WARNER

GGGG

Detta Chicagogäng spelar verkligen inte den typ av nu-metal jag genom åren trott. En mindre olycka där kombinationen häftklammer, kuvert, hårdhänt postgång och en ömtålig CD-skiva i tunt pappfodral omöjliggör vettig lyssning av albumets samtliga låtar men ändå är jag fullt förvissad om att *Indestructible* är en riktigt vass skiva. Hårda riff som ändå låter väldigt melodiosa och strålände stackatosång av David Draimers tillsammans med en hel del goa gitarrsolon gör sig riktigt bra ihop. *Torn, Inside the fire, Divide* – ja, listan på guldägg kan göras längre än så. Hakar upp mig på att titellåtens text, enligt den bifogade pressreleasen, ska erbjuda support till trupperna i Melanöstern, annars finns inget att anmärka på.

ROGER BENGTSOON

DRIVE-BY ARGUMENT

Drive-By Argument
BORDER

GGGG

Skotska femmannabandet Drive-By Argument kom till av en slump när man delades in i samma grupp för ett projektarbete på universitet. Tycke uppstod och man släpper nu sitt självbetitlade debutalbum som producerats av Howard Gray (Apollo 440).

Keyboardslingor blandas med sköna gitarriff och discobeats till något som för tankarna till band som The Bravery, The Killers och tidiga The Cure. Det här är en skiva man blir glad av och personligen charmas jag av TV-spelsassociationerna i låtar som *The Sega method*. Framhävas bör också sångaren Stokes röst som påminner en del om Roberts Smiths, fast lite mer mjuk och betydligt mer tonsäker. Det känns som om det här kan vara något av det bästa Skottland kommit upp med sedan Franz Ferdinands debutskiva, och med lite flyt så kan Drive-By Argument vara på väg mot något riktigt stort. Missa heller poppiga *We techno prisoners*, med ett gitarriff som Kylie Minogue hade kunnat döda för.

THOMAS RÖDIN

EL CHICKEN DIABLO

Love it or level it
AIRWAVES

GGGG

Jag kan ärligt säga att jag inte blir helt till mig i trasorna när folk ger mig musik som de klassar som "psykedelisk postrock". Varför? Då jag alltför ofta fått direktöversätta denna term till "fett utdraget flum". Jag har dock glädjen att meddela att idag, kära vänner, har en skiva med just denna term korsat min väg och damm, jag älskar den.

Skivan heter *Love it or level it* och ja, det är psykedelisk postrock, men bara helt sjukt rätt. Rätt i tiden, med rätt flow, rätt energi och rätt we're only jammin-faktor. Få saker gör mig så glad som när instrumentala band är så här naturliga, flytande och intressanta. Att El Chicken Diablo sedan är bandet som en johannesörtshög Ian Curtis skulle ha skapat om allt inte gick som det gick gör det hela bara ännu bättre; här finns lager av frustration och lugn, lycka och depression.

Och intropåret heter *Hello – it's the icelandic girls!* Bara det liksom. Köp nu.

NINA EINARSSON

JASON FINE

Our music is a silent order
KONTRA-MUSIK

GGGG

Efter förra årets debuttolva på Omar-S bolag FXHE Records har det blivit dags för technonykomlingen Jason Fine att släppa ett helt album. Samtidigt innebär detta första albumet ut på Malmöbolaget Kontra-Musik som skämt bort oss med fin dubbig Detroittechno på senare år.

Och det är precis vad det handlar om här. Jason Fine gör avskalad dansmusik som har den klassiska Detroitkänslan, samtidigt som det låter nytt och fräscht. *Workin it out* och *Isle* är bara två spår av många som trollbinder. Det är enkelt, ibland nästan lo-fi-techno. Men samtidigt med en fingertoppskänsla som låter ana att Jason Fine har kommit för att stanna. Visst blir det några spår som känns väl långa och enformiga, men de bra spåren överväger enkelt och det är bara att konstatera att det här är en skiva som både herr Fine och Kontra-Musik kan vara stolta över.

MATS ALMEGÅRD

FLEET FOXES

Fleet Foxes
BELLA UNION/BONNIERAMIGO

GGGG

Femmanafanellerna i Fleet Foxes genomplöjning av sina föräldrars skivsamling har resulterat i en färgstark platta där det spännande och lite mystiska ljudlandskapet är lika utmärkande som den pricksäkra stämsången. Helt otroligt bra i *White winter hymnal* som närmast kan beskrivas som ett gospelfärgat Beach Boys. Fallor även pladask när den ledsna sångstämman i *Tiger mountain peasant song*, och *Meadowlarks* får tiden att stanna upp.

Albumet är inget mindre än ett måste om intresset är inställt på Simon & Garfunkel, Love och The Band för att nämna några och kombinationen av detta och hymnliknande kompositioner får det inte alla att låta trist retro utan fräscht och inspirerande.

ROGER BENGTSOON

I AWAKE

The core
ULTIMAE RECORDS

GGGG

Vilken soft skiva att lyssna till! Ambient när det är som bäst och inte tråkigt någonstans. Ett ljudlandskap som känns levande och intressant och med ett konstant down-tempobeat som kärna genom nästan hela skivan. *New time nomads* med gitarrer, som jag vurmår för i elektroniska sammanhang, och *Inferno* med långsam, långsam drum'n'basstakt är toppenspår. Annars är hela skivan en pärla när man är sugen på ambient.

KARIN KNAPE

J-LIVE

Then what happened?
BBE/PLAYGROUND

GGGG

Två kvällar innan *Then what happened?* skamlade in i i brevlådan drack jag öl i goda vänners lag och nickade takten till *Longevity*, B-sidan på J-Lives genombrottsingel. Så det är med spänning jag slår på *Then what happened?* som inleds med att J-Live presenterar sig och håller tal till ett pampigt beat. Fraser scratchas in, rimstrukturen är rak och enkel.

Det är hiphop såsom han gjort det under sina mer än tretton år i branschen. Det mesta låter sig ganska likt än idag. Redan gjort och dinosaurigt? Ja, många tycker nog det är reaktionärt och småtråkigt. Äkta hiphop och fint traditionsbevarande? Ja, det tycker förmodligen många av de sentimentala hiphoparna som idag inte är hipsters.

För mig är denne Brooklyn-son en av de artister som faktiskt kan fortsätta som förr med stora delar av åran i behåll. Där exempelvis KRS och Jurassic5 misslyckas kan J-Live istället ånga på. Tempot är idag ofta lite långsammare, vilopauserna lite tätare, men titt som tätt spricker det plötsligt fram ur molnen, de där guldkornen som skjutsar J-live framåt. Lyssna på låten med den passande titeln *It don't stop*, en DJ gnuggar fingertopparna blåa, trumman sitter som spikad när J-Live öser fram. *We are!* som får rullstolsbundna att dansa och den knorrsläpigt P-funkiga *The last third* som svävar ut med sin trumpet. Oavsett vad du tycker om J-Lives musikbevarande... mannen har mycket soppa kvar i sin tank.

ERIK HJORTEK

KINGS OF LEON

Only by the night
RCA/SOBYBMG

GGG

Tycker det är väldigt starkt av detta familjeband att kunna skaka av sig den mossiga altcountry-skruden. Tyckte när jag hörde dem första gången att det lät som ett i raden av habila amerikanska countryrockband som fortfarande försökte låta som Uncle Tupelo men aldrig kom riktigt nära.

Fem år senare har de ömsat skinn och klätt sig i vacker arenaindierockskrud. Bandet var på turné fem år på raken. Har bland annat spelat förband till Pearl Jam och U2. Tycker man kan höra den utvecklingen i låtarna. Att de blivit större. Soundet är bredare utan att låta alltför folkliga. Men framförallt märks bandets förändring i att sångaren Caleb vuxit. Att han vågar använda sin röst till fullo. Borta är det introverta mumlandet, fram träder en fjärril. Vackert. *Only by the night* är ett tajt

album som kommer att göra många glatt förvånade. Nästan en fyra.

PER LUNDBERG GB

LAVA

Lava
SULATRON

GGGG

Lava har i några år figurerat i Göteborgs undre värld. Spelat på svartklubbar, gallerier och i parker. Medlemmarna är hämtade från band som The Movements och Uran. Instrumentalt, improviserat, experimentellt är tre ord man inte kommer ifrån när man lyssnar på Lava. Tänk Bo Hanssons *Sagan om ringen*, en dos Grateful Dead och lite Eno så börjar bilden klarna.

Att spela improviserat kan vara lurigt. Risker är att musiken bara flyter på sömnigt utan substans och utan fasta punkter. Men Lava lyckas för det mesta hålla energin och spänningen uppe och största delen av tiden uppfyller musiken sitt syfte som sinnesutvidgande. Själ hade jag önskat mer monotona jam istället för de mer utflippade experimentella ljudbadet. Därför är mitt favoritspår det sista *Lord of Linné* där de går loss och låter musiken andas. När Lava är som bäst spelar de musik som omringar och innesluter lyssnaren.

JONAS ELGEMARK

LESS THAN JAKE

Gnv fla
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GGGG

Less Than Jake gör skainfluerad powerpop, men är inte främmande för att ta in överraskande element i sin musik. Tidigare har såväl Billy Bragg som Talib Kweli dykt upp som gästsångare. På *Gnv fla* har Less Than Jake lånat in Reel Big Fish-medlemmen Scott Klopfenstein som trumpetare för att förstärka den egna blåssektionen. Resultatet är riktigt svängigt.

Guldkornen på *Gnv fla* är de låtar som är tydligast skainfluerade. *Handshake meet pokerface*, *The space they can't touch* och *Antidote for the underdog* är alla upptempoängor som

LAZEE

Setting standards
SONYBMG

GGGG

Lazee har sagt att han vill bli ihågkommen som en europeisk legend. Och detta innan hans debutalbum ens släppts. Aningen självsäkert, kaxigt – precis så som de unga hiphoparna som kommer fram i dag är.

Lazee, Mawuli Kulego, är den blott 22-åriga kille som just nu är på väg att putta ner Adam Tensta från tronen och ta över som Sveriges nya hopp på hiphopsenen. Likheterna mellan honom och Adam Tensta är uppenbara: de gillar den gamla hiphop-skolan, levererar en fantastisk show, är ungefär i samma ålder och kommer båda från en förort/stadsdel med mycket problem (Tensta/Rosengård). Här säger jag stopp.

Till skillnad från Adam Tenstas debutalbum, It's a Tensta thing, håller Lazees *Setting standards* hög kvalitet även på de låtar som inte är de självklara singelsläppen. Redan i januari 2007 slog Lazee igenom med hiten *Rock away* som spelats överallt. Hans fantastiska liveframträdanden, kaxiga attityd och uttalande om att han vill bli bäst har

skapat skyhöga förväntningar på debuten. Lazee har hela tiden vetat att han är bra. Han ÄR bra!

Plattan blandar soul, 80-tals funk (*Back to 85*), grime, house och r'n'b. Han har Fred Durst och P. Diddys heta artist Loon med på plattan (inga små namn för att vara ny i gamet). Lazee visar, förutom att han jobbar med duktiga personer som tror på honom, att han är mer än en hiphopartist. Han är en förstklassig rappare som sätter standarden för vart den svenska hiphopen är på väg. Och ännu en gång är jag en stolt malmöit!

THERESE AHLBERG

29 SEPT - MALMÖ, KB

www.kulturbolaget.se

30 SEPT - GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

www.pkmusik.se

2 OKT - STOCKHOLM, BERNS

www.berns.se

BILJETTER: WWW.TICNET.SE

077-170 70 70 SAMT HOS TICNET-

OCH ATG-OMBUD.

www.tonyjoewhite.com

TONY JOE WHITE

I SAMARBETE MED KULTURBOLAGET

**11.9 HALMSTAD
HALMSTAD TEATER**

BILJETTCENTRUM: 035-120 200

**12.9 MALMÖ
MALMÖ KONSERTHUS**

JULIUS BILJETTSERVICE: 0775-700 400

WWW.JULIUSBILJETTSERVICE.SE

**13.9 GÖTEBORG
LISEBERGSHALLEN**

LISEBERGS TEATERKASSA: 031-400 200

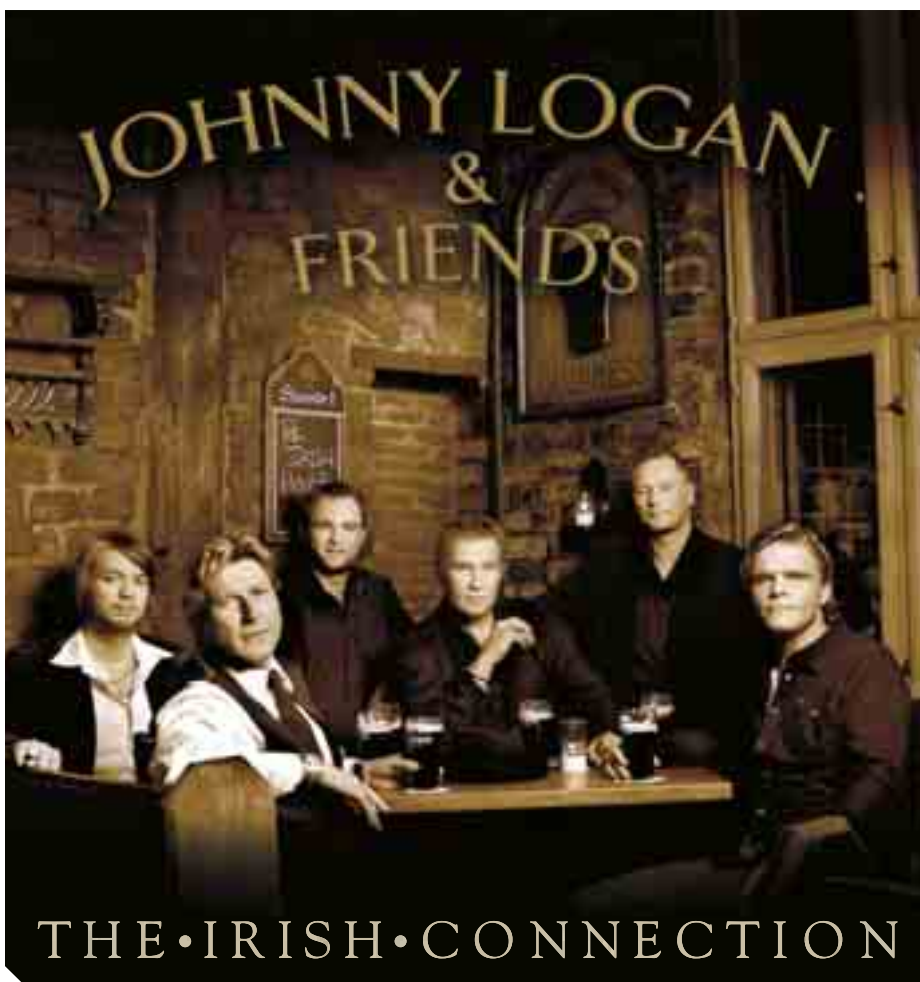
**14.9 STOCKHOLM
BERNS**

WWW.BERNS.SE

BILJETTER KAN ÄVEN KÖPAS VIA:

WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70

SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

THE • IRISH • CONNECTION

WWW.JOHNNYLOGAN.NET

böcker

HÅKON MOSLET

TRBNGR – Sagaen om denimfolket
GYLDENDAL

GGGGG

När den norske musikjournalisten Håkon Moslet bokdebuterar görs det med sånt besked som bara premiärivern kan uppbåda. Dryga femhundra sidor om ett gäng norrbaggar som saluför nihilistisk homoerotisk deathpunk kan initialt verka väldigt mastigt men resultatet känns varken långrandigt eller överflödigt. Inte ens det faktum att språket är nynorska är särskilt problematiskt när man väl vant sig.

Det går att referera till mängder av intressanta episoder ur Turbonegros historia och ska jag välja några som Moslet tar upp känns comebacken på Hultsfred 2002 självklar och turnépremiären av den europeiska delen av *Scandinavian leather* på Frimis i Örebro 2003 likaså. Att jag själv stod salig i publikvimmlet båda gångerna spelar så klart en viktig roll samtidigt som jag gärna ser fokusering på musikaliska tilldragelser snarare än överdoser, psykiska sjukdomar, osämja och nervsambrott. Ja, mycket av den varan tas upp men med så många olika källor i form av medlemmar, ex-medlemmar, vänner, journalister, familjer och fans upplevs läsningen både som uttömmande och relativt saklig.

Allt du både vill och inte vill veta finns med, kan det bli annat än toppbetyg på sådant?

ROGER BENGTTSSON

NICK TOSCHES

Skärseld – Berättelsen om Jerry Lee Lewis
REVERB

GGGGG

Aspiranter har funnits tidigare och fler kommer med all sannolikhet dyka upp. Tills det konstateras jag att *Skärseld* är den i särklass bästa bok jag läst om någon rockstjärna. Inte för att fingerflinke Lewis tillhör husgudarna – har bara några lågprissamlingar – eller för att hans utlevanden i dekadansindustrin är särskilt unika. Men det språk som Tosches berättar på hur Lewis slets mellan baptistkyrkan och rock'n'roll-pianot, mellan Den Helige Ande och piller/alkohol, ja kort sagt mellan himmel och helvete är unikt. Formuleringarna är knivskarpa och varje ord, varje liten stavelse, känns viktig.

Boken gavs ursprungligen ut 1982. Nu för första gången på svenska. Missa den inte.

ROGER BENGTTSSON

är rikligt blåskryddade. Även mer traditionella powerpopspår som *Malachi Richter's liquor's quicker* och *The state of Florida* står ut i mängden och vittnar om hur samspelta och skickliga Less Than Jake är, 16 år efter första albumet. De är definitivt ett bättre alternativ i powerpopdjungeln än yngre likar vars främsta mål verkar vara att synas på MTV.

EMMA RASTBÄCK

LLOYD

Lessons in love
UNIVERSAL MOTOWN

GG

Sex, sex och åter sex. Lloyd är en av många r'n'b-sångare som finns på den amerikanska marknaden. 22 år gammal från musikaliska staden Atlanta, som gett oss storheter som Cee-Lo och OutKast. Under producenten och skivbossen Irv Gotti's vingar har Lloyd släppt album sedan 2004. Då kom han ut med *Southside*, och förra året släpptes *Street love*. Albumet som innehöll singeln *Get it shawty*, som toppade listorna i USA och som spelades flitigt på The Voice här i Sverige.

Uppföljaren *Lessons in love* känns lite som en spin-off på Justin Timberlakes *FutureSex/LoveSounds*. Det är en ny generation sångare som försöker förföra sina lyssnare med sin röst, tyvärr lyckas inte Lloyd hela vägen. Det känns ganska pubertalt emellanåt och han når inga höjder som legenden som Marvin Gaye och Barry White. Snarare kan han tänkas spela i samma liga som R. Kelly och Ginuwine i sinom tid.

Skivan präglas av en hög hitfaktor och låtarna kommer antagligen gå hem på klubbar och i ett flertal flickrum. *Girls around the world* med Lil' Wayne är första singeln och har redan börjat hypas ordentligt, inte nog med att självaste Hype Williams står bakom videon, det känns väldigt påkostat. Lloyds stämman påminner lite om en ung Michael Jackson, även om materialet långt ifrån kan jämföras. På *I'm wit it* blir jag överraskad och det är förvånansvärt bra, det är också den minst sliskiga låten på albumet. Ett skönt producerat spår med stor potential till grymma remixar. Annars känns spåren väldigt lika, det är inte mycket nyanser. Det blir smörgigt, klyschigt och det känns som hela skivan dryper av smör. Lite för fet diet för min smak, jag tycker Lloyd borde banta ner det lite.

YSABEL ARIAS

JANIVA MAGNESS

What love will to
ALLIGATOR RECORDS

GGGG

Janiva Magness är ganska makalös, låter lite som en vit Mavis Staples eller en kvinnlig Sven Zetterberg. Hon levde på gatan som liten och slussades runt mellan olika fosterhem. Det hörs att hon har upplevt en hel del svårigheter på livets väg. Rösten har en kraft som tagit sig över höga berg och upp ur djupa dalar, hennes stämman tar sig långt in på djupet där den stannar med ro. Magness är ett levande bevis på att det som inte dödar en gör en starkare. Hon vet vad hon sjunger om och det är just det som berör extra mycket, den besegrade smärtan omvandlas till toner.

Stilmässigt hamnar hon någonstans mellan southern soul och blues med lite Lucinda Williams-robbig underton. Omslaget ser elegant och svalt ut, men den bilden stämmer inte. Det här är en beundransvärt tuff kvinna. Mångfaldigt prisad är hon redan i Amerika

men har inte riktigt slagit igenom här uppe än. Det lär dock bara vara en tidsfråga innan hon syns på de större bluesfestivalerna och värmer upp människors blå hjärtan. Nu när hon ligger på det legendariska bluesbolaget Alligator kommer hon smälta in väl bland de gamla hjältarna. Så lyder min spådom.

MATHILDA DAHLGREN

MAJISTERN

Parabolparadiset
UNDERGROUND BEATS

GGGG

Johan Lagerlöf, eller Majistern som han kallar sig, har släppt sitt debutalbum *Parabolparadiset*. Underground Beats är den label som han och hans polare startade i Boden för flera år sedan, och som nu står bakom. Det är hiphop på gräsrotsnivå. Skivan är naken, sårbar och ger första parkett rakt in i ett rum i Prästholmen där Majistern vuxit upp. Det finns många ljuspunkter på albumet, ett av spåren ger även rysningar för dess ärlighet, *4:e maj* tillsammans med emceen Blazz. Där sörjer Majistern sin faders död, och man känner varenda bit av sorg och saknad som finns bakom orden.

Albumet är innerligt och avskalat, och produktionen får en att vilja gräva igenom skivsamlingar enbart för att finna vilka soul-skivor de använt. *Socialbidragsvisan* med Mange Myt är asfaltspoesi när det är som bäst, texten träffar rätt och stämningen är soft. Det påminner mycket om debuter från Petter och Ken som med samma råhet fick oss att upptäcka deras vardag. Titelspåret med allas vår Daddy Boastin är ett anthem för alla förorter i Sverige, det är en solklar betraktelse av hur det verkligen ser ut. Jag finner inga direkt spår med skryt, med lite laiback attityd förklarar Majistern istället att det är pennan och hans kärlek till hiphop som är det viktigaste i *Min religion*. Och som jag en gång läste rapparen Ohmega Watts säga till en reporter, "jag behöver inte höra varenda MC säga hur dope de är på varenda låt, ge mig istället chansen att få säga hur dope jag tycker du är".

YSABEL ARIAS

METRONOMY

Nights out
BEACUSE MUSIC/WARNER

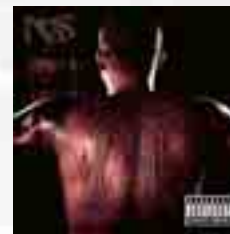
GGGG

Nights out måste vara en referenstagig musiknörds våta dröm, för albumet låter ju som precis allt och ingenting annat på en och samma gång. Det låter lite som LCD Soundsystem. Och Daft Punk. Fast ändå inte.

Det här är Joseph Mounts andra album som Metronomy. Det var ju inte särskilt många som orkade bry sig om den instrumentala debuten *Pip paine*, men sedan dess har det hänt en hel del – soloprojektet har blivit en trio, den styltiga konströcken har utvecklats till något betydligt svängigare, poppigare, och Metronomy har på sistone fått en hel del uppmärksamhet på grund av de grundligt genomarbetade remixar de gjort åt bjässar som Klaxons, Gorillaz och Franz Ferdinand, samt genom att turnera tillsammans med exempelvis Cansei de Ser Sexy – och allt detta talar väl också för att betydligt fler människor kommer orka bry sig om *Nights out*.

Albumet innehåller för övrigt spår av i stort sett samtliga ovan nämnda artister. Och av Devo. Och Talking Heads. Och Phoenix. Fast ändå inte.

Mounts verkar helt enkelt vara jåkligt revanschsugen, och det är faktiskt mycket

möjligt att han tack vare *Nights out* får som han vill. Det är ett spralligt, trallvänligt och dansant album. Det uppvisar tillräckligt många influenser för att tilltala i stort sett vem som helst, men låter samtidigt tillräckligt speciellt för att tydligt sticka ut ur mängden. Det är inte bra hela tiden, men det är på sätt och vis också en del av dess charm.

Det för tankarna till Hot Chip. Och New Order. Pet Shop Boys. Yacht. Fischerspooner. Max Tundra. David Bowie? Fast ändå inte.

FREDRIK FRANZÉN

MÖTLEY CRÜE

Saints of Los Angeles
ELEVEN SEVEN/BONNIERAMIGO

GG

För ett tag sen snubblade jag förbi titelspåret från glamikonerna Mötley Crüe's första studioalbum på åtta år, *Saints of Los Angeles*, på youtube. Naturligtvis blev jag som gammalt fan ordentligt nervös inför vad originalsättningen hade att bjuda på. Det är ju så himla tråkigt när man verkligen vill gilla något och den där lilla rösten inom en säger att det suger. Men jag måste erkänna att jag blev riktigt positivt överraskad. Låten och produktionen förde tankarna till det sista Mötley Crüe-albumet värt att minnas, *Dr. Feelgood* från 1989. Rösten gjorde tummen upp, vilket kändes oerhört skönt i magen. När jag sedan insåg att hela albumet skulle utgöra ett sorts soundtrack till den snuskigt underhållande självbiografin *The dirt* skruvades förstås förväntningarna upp ytterligare ett snäpp.

Nu sitter jag här och vill verkligen headbanga framför tangenterna. Men rösten... Den där jävla rösten säger att *Saints of Los Angeles* inte är en särskilt rolig historia. Tyvärr har den rätt som vanligt. Det finns dock några höjdpunkter förutom titellåten. Jag kan inte låta bli att gilla *Down at the Whisky* i all sin naivitet, och måste höja volymen när *Goin' out swingin'* tar plattan i mål. Men vart finns partysset i samma kaliber som *Kickstart my heart* eller en dramatiskt smäktande *You're all I need* någonstans? Istället ställer det brokiga gänget en dänga som *Chicks = trouble* till förfogande, med texter som "I really thought that pussy was gold" och "My balls are deep in debt".

Här sitter jag och är lite besviken, vad trist. Men om du råkar vara en Mötley Crüe-fanatiker som älskar gubb-rock'n'roll med tråkiga refränger och bitvis ganska patetiska texter är förmodligen detta en platta för dig. Grattis.

MATTIAS LINDEBLAD

NAS

Untitled
DEF JAM/UNIVERSAL

GGGG

Som vanligt är det svårt att bortse från Nasir Jones storhet när han släpper ny platta. Han får ett gäng halvkända producenter (inte alla på A-listan i alla fall, vilket bara känns skönt) att leverera kulisser att måla sin mörknande vision av USA på. Med stor pregnans mässar han nödvändiga betraktelser från ett land i förfall, moraliskt och kulturellt framförallt. Att ta Nas på allvar är att vara människa fullt ut. Att ta ansvar och inte blunda för att samhällsutvecklingen kanske inte ens går framåt.

Men han är så klart svängig också. Och kaxig. Plattan är ingen tradig föreläsning. Bland de få artistbesöken vid micken njuter jag mest av Busta på bisarra kärlekslåten *Fried chicken* och The Game på gangstasparet *Make the world go round*.

Alkaline Trio

Agony and irony

Ute nu

The Faint

Fascination

I butik 3 september

6 september Lilla Vega, Köpenhamn
7 september John Dee, Oslo
8 september Debaser Slussen, Stockholm

Conor Oberst (Grön Bright Eyes)

Conor Oberst

Ute nu

Nöjesguiden

Fleet Foxes

Fleet Foxes (special edition)

I butik 13 augusti

Expressen

Svenska Dagbladet

Aftonbladet

DN

Nöjesguiden

The Dandy Warhols

Earth to the Dandy Warhols

I butik 20 augusti

The Rascals

Rascalize

Ute nu

The Dodos

Visiter

Ute nu

Rex The Dog

The Rex The Dog show

I butik 3 september

FÖRENINGEN POPAGANDA
I SAMARBETE MED LUGER
PRESENTERAR:

popaganda

SEBASTIEN TELLIER ^{IFR}
bob hund • SHOUT OUT
LOUDS • BONDE DO ROLE ^[BR]
LAAKSO • KELLEY POLAR ^[US]
TEDDY BEARS STHLM • THE
HIDDEN CAMERAS ^[CICANI]
HERCULES AND
LOVE AFFAIR ^[US]
FAMILJEN • JOEL
ALME • FLORENCE
VALENTIN • SÄKERT!
THE EMBASSY

FLER AKTER TILLKOMMER

SVERIGES STÖRSTA
POOLPARTY

29 & 30 AUGUSTI 2008

ERIKSDALSBADET

MER INFO OCH BILJETTER:
POPAGANDA.SE

BILJETTER KAN ÄVEN KÖPAS PÅ
PET SOUNDS, RECORD HUNTER, SOUND
POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM

Stockholm
The Capital of Sweden

STOCKHOLM
BY OFFICIAL PARTNER

skivor

Även om denna obetitlade platta inte är Nas starkaste levererar han alltid kvaliteten i både tanke och sväng. Och vid micken är han fortfarande grymt tajt. Om någon nu tvivlat...

GARY LANDSTRÖM

WILLIE NELSON & WYNTON MARSALIS

Two men with the blues
BLUE NOTE/EMI

GGGG

Liveskivor ger mig nästan alltid en känsla av utanförskap, som att stå ensam utanför ett fönster i kylan och titta in i ett hus där värme och gemenskap frodas. Men *Two men with the blues* skapar närvaro av den forna, rökiga jazzklubb-stämningen som ju numera är bannlyst, på gott och ont.

Det är uteslutande gamla godingar som *Georgia on my mind*, *Night life* och *Basin street blues* på menyn, men det blir ändå inte tjatigt att höra dem i ännu en tappning. Willie Nelson har visat sig i otaliga musikaliska konstellationer vid det här laget. I princip varje gång han lirar med en polare ska det stöpas i skivform. Men tillsammans med en av Amerikas största trumpetare händer det något mer än vanligt. Deras samspel växer för varje låt. Trots Marsalis bebop-tendenser blir Nelson bara bättre i hans sällskap. Då och då dyker även den utmärkte munspelaren Mickey Raphael upp och förstärker jazzens "blueskant".

Nelson är som mest spännande när han tar sig utanför countrys hemmaplan och vägar sig över på de svartas sida, där han mottas med öppen famn. Hans country kan ofta bli slätstruken och förutsägbart, men i stilar där han inte förväntas vara lika driven, som här i New Orleans-jazzblues, vägar han leka mer och blir genast betydligt mer tilltalande.

Än kommer det att dröja innan han lägger sig i graven han grävde på den fantastiskt gripande och djupt mörka skivan *Moment of forever*. Där blev Willie Nelson vän med döden. Vem blir hans nästa vän?

MATHILDA DAHLGREN

NO-MAN

Schoolyard ghosts
KSCOPEMUSIC/PLAYGROUND

GGG

Den här mystiskt dunkla duon har tidigare ägnat sig åt electropop och ambient. Ambient-känslan bär de med sig in i de nya, långdragna låtarna. Men musiken är inte längre artificiell utan progressiv med stråkar och flöjt i bakgrunden och fylld av skrämmande realism. Stämningen är småkuslig och sveper stilla runt sina mörka skuggor över skolgården, som snarare för tankarna till en kyrkogård med klockor som då och då svagt klämtar i fjärran. Kanske att duon själva kände sig som spöken när de som pojkar ensamma vandrade omkring utanför sin skola, om man nu ska våga sig på en psykoanalys? Mitt i dunklet tycker jag att Tim Bowness röst, märkligt nog, påminner lite om Robbie Williams stämma, vilket gör att jag beklagligt nog associerar iväg åt fel håll.

De stilla kringflytande låtarna får mig att i hörselsinnet framkalla ett skenbart ljud av Sigur Rós, vilka dock rör sig på en annan våglängd. No-Man känns pretentiösa och svärgripbara. Det krävs att man vill stanna kvar i denna svävande stämning en lång stund för att uppskatta skivan ordentligt, och jag trivs inte där. Man kan se den som ett hypnos-instrument, men texterna förutsätter att

hjärnan har sin analytiska del vaken. Jag sitter och stirrar tomt ut i intet, medan någon form av obehaglig icke-känsla sprider sig inom mig, fryser och saknar magin som hade kunnat ta mig med till ett sagolikt drömlandskap. Ge mig en filt!

MATHILDA DAHLGREN

CONOR OBERST

Conor Oberst
WICHITA/BONNIERAMIGO

GGG

Conor Oberst, varför gör du så här mot mig? Varför gör du den ojämaste skivan på åratall, en som innehåller såväl något av det mest obegripliga jag någonsin hört som den allra mest fantastiska låt jag kan påminna mig i brådrasket? Jag blir inte klok på dig Conor. Du kan ju, du bevisar det gång på gång. Men du blandar upp magin med hästjazz och svulstighet på ett sätt som blir lite väl magstarkt. Varför inte välja väg? Jag skulle gilla dig även om du blev hillbilly på heltid.

Textmässigt har Conor Oberst tonat ner politiken något från senaste Bright Eyes-skivan, men den ligger ändå och lurar under ytan hela vägen även på *Conor Oberst*. Istället tillåts melodierne ta mer plats större delen av vägen, och det är där den stora splittringen finns. Medan stora gester och countrygitarrer dominerar ungefär hälften av låtmaterialet är andra hälften nedtonat och utsökt vackra singer/songwriterlåtar.

Lenders in the temple är inte en låt, den är en upplevelse. Den är helt underbar, och jag har svårt att sätta ord på exakt hur starkt den berörde mig. Från det Elliott Smith-doftande gitarrspelet till den perfekta symbiosen mellan gitarr, sång, text, frasering, känsla. Allt. Den smyger sig på försiktigt, som för att inte störa, men omfamna den och ditt liv kommer att kännas rikare.

Conor Oberst, *Lenders in the temple* är just nu världens bästa låt. Du kan ju. Synd att inte resten av skivan ligger på samma nivå.

EMMA RASTBÄCK

PRIMAL SCREAM

Beautiful future
B-UNIQUE/WARNER

GGG

46-årige tvåbarnspappan Bobby Gillespies gäng har med hjälp av producenterna Björn Yttling och Paul Epworth snickrat ihop en spretig albumbagatell som som vanligt blandar drogsnack med diverse populärmusikaliska referenser. Att *Beautiful future* inte är bandets största stund, ens på 2000-talet, är ingen nyhet, men Bobbys liv bestående av ömsom rockenrollutsavningar och småborgerligt leverne pressas ändå ner till något som då och då glimtar till. Även om det finns spår som är så söta (*The glory of love*) eller korkade (*Zombie man*) att man omedelbart spolar förbi dem.

Men singeln *Can't go back* är det fart i. Manis bas pumpar rejält och Bobby känns här mer rock än pop, vilket så klart är att föredra. Och vackra *Beautiful summer* får mig att rysa, speciellt den härliga gitarrslangan i refrängen som perfekt kompletterar trummornas monotoni och faktiskt får Bobbys sång att lyfta ett par nivåer – bländande i all sin minimalism. CSS-sköningen Lovefoxxx tar dessutom med sig Bobby till oanade höjder i *I love to hurt (you love to be hurt)* som växer sig kraftfull och knepig. Och visst vore det konstigt att inte nämna spröda Fleetwood Mac-covern *Over and over* där gamlingen Linda Thompson gästar.

Sammantaget för få kvalitetsspår och alldeles för spretigt och oengagerat. Det låter inte som de gått in för arbetet som de borde. Kanske blev de för tagna av att vara i Abbass Atlantissudio och spela in?

GARY LANDSTRÖM

REPOMAN

Repoman
MONUMENT

GGGG

Det måste vara jobbigt för hardcoreband från både Sverige och övriga världen att hela tiden bli mätt, vägd och bedömd efter vad några snubbar från Umeå gjort. Repoman är ett undantag. Medverkande i bandet gör människor som spelar eller har spelat med Division Of Laura Lee, Sparks Of Seven och Skull Defekts. Dessa herrar står vid sidan om.

Repoman får det att svida i skinnet. Deras sound är vasst och elakt. Tjudet i öronen vill som inte sluta när sista låten ljudit ut. Precis som det ska kännas när man åkt på en känga hardcore i solar plexus.

PER LUNDBERG GB

RODRIGUEZ

Cold fact
LIGHT IN THE ATTIC/BORDER

GGGGG

En av de mer bortglömda pärlorna är Rodriguez *Cold fact* som släpptes första gången i mars 1970 och sedan dess blivit återutgiven ett antal gånger.

Det finns många historier om Rodriguez eftersom han var försvunnen under flera år. Eftersom inte ens skivbolaget visste var han fanns steg kultstatuen ytterligare. En del rykten sa att han hade dött av en heroinöverdos, andra sa att han hade brunnit till döds på scen medan ett rykte sa att han blivit psykiskt sjuk och isolerat sig. Men givetvis stämde inget av detta. En journalist gick till botten med mysteriet och fann Rodriguez i alldeles perfekt skick i Detroit. Rodriguez hade ingen aning om den kultstatus han uppnått och den enorma succé plattan blivit, framförallt i Sydafrika på senare år.

JONATHAN RICHMAN

Because her beauty is raw and wild
VAPOR/BONNIERAMIGO

GGGG

Världens absolut skönaste flumfarbror Jonathan Richman är tillbaka med ett nytt album och jag törs lova att ni kommer känna igen er. På samma humoristiska och härligt barnsliga sätt som alltid så berättar han historier om konstnärer, sin egen uppväxt och kärleken. Men här finns även ett mörker och en uppriktig nakenhet. Det som till mångt och mycket kännetecknar Richard är också att han även i de mest tunga stunder lyckas vända det jobbiga till någonting bra, och på nytt är redo att möta världen med ett leende.

Huvuddelen av materialet är nyskrivet, men här finns också en cover på Leonard Cohens *Here it is* och egna gamla klassikern *Old world* som stöpts om och delvis fått ny text. Men även om *Because her beauty is raw and wild* har en liten mörkare underton så är det samma nyfikne pojke och obotlige romantiker som lurar där under ytan.

När den nu kommer remastrad så är den extra tillfixad av kände studioräven Dennis Coffey. *Cold fact* är en riktigt bra platta. Lite Dylan-vibbar och psykigt funkiga inslag. Framförallt är Rodriguez en låtskrivare i världsklass med röst som blöder och allt är inramat i snygga stråkar och blås. *Cold fact* är ett strålände knippe musik som restaurerats och ännu en kulturgärning är genomförd.

JONAS ELGEMARK

RON SEXSMITH

Exit strategy of the soul
V2/UNIVERSAL

GGG

Kring millennieskiftet släppte Ron Sexsmith ett par album som var helt oantastliga i min värld. 1999 års *Whereabouts* var den sillsamma höstskivan där ensamheten ekade i varje ton, och 2001 kom uppföljaren *Blue boy* och bjöd på värme, dansbandsbas och starka låtar. Sen följde fem album som var tråkiga, oinspirerande och trötta. Jag hade gett upp hoppet om Kanadas främsta singer/songwriter (ett högst subjektivt omdöme, givetvis).

Exit strategy of the soul kommer efter ett par års uppehåll i skivsläppandet, och kanske är det den lilla återhämtningsperiod Sexsmith tagit sig som gör att det här albumet når fram. Än en gång griper rösten tag i en, ruskar om försiktigt så att man vaknar, och med yrvaken beundran lyssnar till de fjorton spåren, som levereras med så mycket omsorg och ömhet. Han känns angelägen igen, och *Thoughts and prayers* och *Brandy alexander* är makalösa små sånger. Texten och musiken passar varandra så väl.

Hela albumet känns inte lika helgjutet, det finns en del transportsträckor och svaga punkter, men jag blir ändå så glad. Med *Exit strategy of the soul* visar Ron Sexsmith att han har mer att ge, att han har det i sig. Han var nere, men uppe på fem.

EMMA RASTBÄCK

Arrangemangen är enkla, och oftast består instrumenteringen bara av Richman själv på gitarr och gamle vapendragaren Tommy Larkins på trummor. Det känns som om man spelat in hela skivan live rakt upp och ner, vilket ger låtarna liv och nerv som lätt hade kunnat förstöras av en finputsande producent. Jonathan Richman levererar här sin bästa platta på mycket länge, och fortsätter vidare mot horisonten som en Don Quixote på jakt efter den perfekta poplåten.

THOMAS RÖDIN

album

SHED

Shedding the past
OSTGUT-TONTRÄGER/IMPORT

GGGG

Berlinborna må betrakta Berghain som en technoturistfälla för kids som vill känna på det vilda klubblivet i Berlin. Men den, vid det här laget, klassiska klubben är samtidigt en tummelplats för högkvalitativ technomusik. Inte nog med det, klubbens skivbolag Ostgut-Tonträger fortsätter pumpa ut högkvalitativ techno som just nu är bland den allra främsta i Europa.

Den här gången handlar det om Shed, som förutom en massa släpp på egna bolaget Solo-action, också gjort sig ett namn på fina bolag som Delsin och Styrax Leaves. Han är alltså inte helt grön, vilket också hörs så snart *Boose sweep* pumpar igång efter introet på *Shedding the past*. Intrikata trumprogrammeringar, djupt blurrande basgångar och sjuk med drömska syntharmonier på toppen – techno med en nypa deep house och minimal. Någonstans i kombinationen vemod/dans ekar det av MyMy:s fantastiska album *Songs for the gentle* som kom för två år sedan. Och det är verkligen ingen dum influens (om det nu är det). Samtidigt väver Shed ihop denna melankoli med uppfordrande hård bas och kantigare beats än vad MyMy någonsin gjort. *Another wedged chicken* andas exempelvis också Mika Vainios sätt att hantera en bas. Men det blir aldrig lika hårt som den finske minimalmästaren.

Ett lysande album med nästan allt man kan önska. Fempoängaren sitter visserligen inte helt, men det gör det nog nästa gång Shed släpper ett album.

MATS ALMEGÅRD

SIMIAN MOBILE DISCO

Sample and hold
WICHITA/BONNIERAMIGO

GG

Om du brukar planera dina utekvällar utifrån bokade DJ:s, frekvensen Rodeo-fotografer och med ledordet "Berlin" i åtanke så är du inte främmande för Simian Mobile Disco. De har varit ditt favoritband i säkert en månad vid det här laget. Inte undra på. De låter som alla parisiska svartklubbar du aldrig varit på, som alla sittdansande reklamare vars

morgonfrisyr du har förträngt, som fraset av dina American Apparell-kläder mot varandra i klädkammaren. Tur för dig att du har kommit över det här med favoritband om ytterligare en månad. Simian Mobile Disco får alla människor med hjärtan att vilja flytta till Göteborg och starta hårdrocksband. Tack.

REBECCA AHLBERG

SON AMBULANCE

Someone else's déjà vu
SADDLE CREEK/BORDER

GGGG

När jag var i Paris och jobbade träffade jag en new yorker som jag blev lite kär i. Han hette Alex, hade ett snudd på abnormt intresse för cyklar och kallades (på mitt initiativ) för Kuksugarläpparna inom mitt crew. Av rent uppenbara skäl. Mitt mål var att se honom äta en banan men jag lyckades aldrig. Hur som helst. Första gången vi träffades pratade vi i över en timme om vildsvin, näbbdjur och hajar. Sen hamnade vi plötsligt i säng och efter det blev vi båda stammande trettonåringar varje gång vi sågs. Men ett alkoholrelaterat relationssnack senare kom vi fram till att vi båda var jävligt balla och skulle vara polare. Och det störda var att det funkade. När jag hör sambafolkintrospariet *A girl in New York City* på *Someone else's déjà vu* blir jag helt bortblåst och börjar plötsligt tänka på Kuksugarläpparna. Börjar maniskt leta efter hans mejl för jag måste skicka den och jag måste göra det just just nu. Även om han inte har svarat på mejlet jag skickade för flera veckor sen och kanske är i Italien.

Det är precis därför denna skivan är så underbar. På något sätt så plockar den omedelbart fram alla delade ögonblick, känslor, minnen och får en att mejla gamla ligg. Det är kort sagt den enda folkskiva du behöver just nu.

NINA EINARSSON

SONIC SYNDICATE

Love and other disasters
NUCLEAR BLAST

GGG

Hårdturnerande Sonic Syndicate har under sin korta levnad bara jämförts med två band: Soilwork och In Flames. De kallades till och med ganska elakt för In Flames-teens av en

stockholmsrecensent, men faktum är att bandet inte heller på denna platta lyckas motbevisa det.

På *Love and other disasters* – härlig titel! – återkommer deras pop-metal med växlande ren och hardcorevass sång. Jag tror inte de går ifrån detta koncept en enda gång, varför detta blir tjugat efter ett tag. Detta till trots – låtarna är catchiga och svåra att värja sig mot. De bästa spåren är *Fallout*, *Hellgate: Worcester* och *Jack of diamonds*. Det är uppenbart att det finns låtskrivare i bandet, men det räcker inte eftersom mallen låtarna ska följa är trång trång trång. Jag önskar att de kunde ta inte bara ett men två steg ifrån sitt typiska mönster på nästa släpp. Kunskapen finns.

TORBJÖRN HALLGREN

SOULFLY

Conquer
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGG

Under några dagar var jag rent av lyrisk för att Max och Iggor Cavalera äntligen begravt stridsyxan och slagit sina kloka ihop för albumet *Inflkted* under namnet The Cavalera Conspiracy. Tyckte tyvärr rätt snart att det blev väl tjugat med refränger som upprepas till leda och det blev inte den Sepultura-minnande återkomst jag räknat med.

På det sjätte albumet med Soulfly, Max huvudsakliga åtagande sen avhoppet från Sepultura, är det samma problem. Det upprepas refränger till leda och det blir extra trist i den storstilade inledningen *Blood fire war hate* med gästande vokalisterna David Vincent (Morbid Angel) och den Pantera-röjande *Unleash* som i övrigt är riktigt bra. Samtidigt är avvägningen mellan världsmusik, *Beneath the remains*-metall och tunga riff bättre än vad jag kan minnas att tidigare Soulfly-skivor varit, även om jag i ärhlighetens namn varken lyssnat särskilt mycket eller särskilt intresserat tidigare.

Med dagens tråkiga Sepultura i ena vågskålen och Soulflys lite bättre tunggung i den andra lever hoppet kvar om en återförenad plutan av den klassiska sättningen som under ett årtionde gav oss några fullständigt lysande album.

ROGER BENGTSOON

SOFIA TALVIK

Jonestown
MAKAKI/BORDER

GGGG

Efter två kritikerrosade album så är nu Göteborgs svar på Sophie Zelmani tillbaka med sitt tredje alster. Och det här mina damer och herrar är skivan som borde ge Sofia Talvik hennes stora genombrott. För det här är en alldeles ypperlig liten samling finstämda poplåtar i klassisk singer/songwriterstil.

Det är smakfullt arrangerat och här finns influenser från såväl country som folkmusik. Med sin klara och lite flickaktiga röst förför hon mig från första tonen, och till skillnad från Zelmani så lyckas hon variera sig från låt till låt, vilket gör att man orkar hålla koncentrationen uppe. Det är starkt och skört på samma gång och som vanligt är temat ofta både hjärta och smärta.

Sammanfattat så är det här troligen Sofia Talviks starkaste fullängdare hittills, även om *Jonestown* saknar en riktigt klockren hitsingel. Just go for it girl!

THOMAS RÖDIN

TURBONEGRO

Small feces 1+2
EDEL/PLAYGROUND

GGG

Ända sedan dödspunklegenderna Turbonegro gjorde sin comeback efter sångaren Hank von Helvetes psykiska kollaps och heroin-katastrof har det kommit nya releaser mellan albumvarven. *Small feces* släpptes redan i en limiterad utgåva för tre år sedan och ges ny ut på nytt i 5 000 numererade kopior.

Dubbel-CD:n innehåller en hel del gott för fansen (de är många nu). Både tidiga Turbonegro-låtar och covers som *Staten och kapitalet* på stänkande svenska eller klassiker från Black Flag, Leather Nun och Poison Idea till att knyta ihop med The Stooges *1970*. Turbonegro gör som vanligt punkrocken lustfylld och härlig. Extra plus för den generösa bookleten.

JOHAN LOTHSSON

YO MAJESTY

Futuristically speaking... Never be afraid
SKINT/PLAYGROUND

GGG

Jag ger upp. Jag har lyssnat och lyssnat på Yo Majestys debutalbum, men jag kan bara inte bestämma mig för vad jag ska tycka. Det är inte så att jag ibland tycker att det är bra och ibland inte, utan jag är tvärtom konstant ambivalent.

Jag får helt enkelt retirera till att försöka beskriva Yo Majestys musik så gott det går, så objektivt som möjligt, så får du sedan själv avgöra om det här är eller inte är din påse te. Okej?

Jo, Yo Majesty består av ett par kaxiga damer från Tampa, Florida, uppbackade av den brittiska producentduon Hard Feelings UK. Lika förbannade som festsugna, ömsom rappar, ömsom sjunger, ömsom skriker de över raa, smattrande beats, och resultatet är kompromisslösa *Futuristically speaking... Never be afraid* – en salig blandning av crunk, punk, funk, electro och r'n'b, ett album som för tankarna till TLC såväl som ESG som ATR.

Och damerna i Yo Majesty är uppenbarligen duktigt trötta på den manschauvinism och dollarfetischism som florerar inom den mer festsugna falangen av hiphop. Visserligen drar de sig varken för att berätta exakt hur kåta de är eller för att slita av sig kläderna under sina svettiga liveframträdanden, men jag tvivlar ändå på att ens den mest fläskåta av hemmapojkar skulle komma på tanken att försöka nypa någon av dem i baken. Nej, Yo Majesty tar ingen skit, enkelt uttryckt. Och det hörs.

Och om jag ändå ska försöka komma med något slags omdöme, måste jag nog säga att Yo Majestys debut känns både originell och nödvändig. Den låter inte som något annat, och den är en frisk fläkt i en genre där lite väl många typer gillar att höna mellan särade kvinnoben, vifta med sedelbuntar och peka på bilfålgar. Men exakt hur kul albumet är att lyssna på, det kan jag omöjligt avgöra. Det får bli upp till dig själv att bestämma.

FREDRIK FRANZÉN

SOPHIE ZELMANI

The ocean and me
SONYBMG

GGGG

Jag har alltid trott och tyckt att Sophie Zelmanis sånger inte skulle lyfta och bli bättre av att orkestreras mer, jag har alltid trott att det där nästan skygga uttrycket skulle ta skada. Och jag tycker också att jag haft fog för det av det jag hört. Jag har i många sammanhang varit en stockig och stelt övertygad trubadurbyråkrat i lyssnande. Men *The ocean and me* får mig att ta tillbaka allt.

Hela känslan som finns inneboende i låtar och sång följer med i hela arrangemangen, hela uttrycket, hela himlen. När man kan sitta och följa med i hela känslan, hela melodin och alla de subtilt berikande ljuden, som sittandes på ett höstlöv i strömmen och bara låta allt ske, låta de omistliga och ibland briljanta melodierna

vagga och föra. Ibland nästan väckande vaggande, ibland rofylld driv och eggande, men, faktiskt, alltid intressant att lyssna till. Även om man fortfarande lätt känner igen Zelmani på hela uttrycket, verkar det som att hon hittat ett sätt att ta sig vidare, och vidare, på det sätt man ändå anat tidigare, utan att tappa vare sig skärpa eller sin egen röst, sin genre eller sin själ.

MAGNUS SJÖBERG

CD 6 • 2008

Höst, höst, höst – äntligen får man en chans att sopta ner i mjuk hemmiljö igen! Och Groove har det perfekta soundtracket till långa dagar inomhus. Ny svensk musik du inte visste du behövde, och ett par utländska rökare som gräddde på moset och en grej som är klassikernas klassiker. Så, för att få Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen!

1 Ebba Grön

Flyktsoda

Vi på Groove har nog alltid sökt en anledning att få med en Ebba-låt på vår CD – och nu är den här! Därför bad vi Fjodor välja en favoritlåt, han sa så här: "Den enda låt jag spelat in på en Gib-sonbas (dom kan inte göra basar) var Flyktsoda! Ville ha det ljudet just då! Kanonlåt!!!" Ja, det är en kanonlåt!

www.myspace.com/fjodorebbagrön

2 Owlet

Perfect night

Kärlek är det bästa i livet och det finns triljoner sätt att formulera alla kringelikroker man går igenom för att nå dit. Jenny "Owlet" Nilsson fun-derar på försiktigt vackra *Perfect night* på känslorna och vad de gör med oss under vår levnad. Känsligt kompad av endast söta klaviaturslingor sveper hon charmant in lyssnaren i ett mystäcke man vill stanna under. Mmmm.

www.myspace.com/owletmusic

3 Miss Li

Ba ba ba

Supercharmiga daladottern Miss Li har varit sommarens ohotade popprinsessa. Hennes oemotståndliga pepp-pop skeppas nu ut för att erövra resten av världen, men självklart vill vi på Groove förlänga sommaren här hemma en stund till. Och då lyssnar man helst på energiska *Ba ba ba*. Så släpp loss höften och skrala med i den inte alltför svåra refrängen!

www.missli.se

4 Mother Dirt

(Mama) take me home

Senan, Limpan och Chricktor tar sina influenser Faces, Kiss, Black Crowes, Lynyrd Skynyrd och Grand Funk Railroad och riffar ner dem i en gryta som kan använtas på en rockklubb nära dig i Göteborgsområdet snart. Bandet är årsfärskt men har på kort tid kommit i rätt 70-tals-stämning utan att använda ett helt gäng gitarrp-lägg. De håller det enkelt och originellt.

www.myspace.com/motherdirtmusic

5 Sterile Hermaphrodite

The trip

Sterile Hermaphrodite är ännu en tunggungtrio som vill att vi ska öppna öronen och stampa

fötterna till deras dammyrande musik inspelad hemma i Uddevalla. Riffglädden finns även här, men Dan, Rickard och Johan landar mer i stoner-land med sina distade gitarrer och tunga komp. Basen är exempelvis blytung rakt igenom. Som den ska vara.

www.sterile.dk

6 The Damage Addict Orchestra

The hacienda

Djävulen vilket plöj! The Damage Addict Orchestra från Stockholm brötar på med en sån ljudvägg att man bara baxnar. De är skönt flum-miga, men ändå granithårda när det behövs. Denna fem minuter långa pärla är inget annat än soundtracket till ditt nästa sammanbrott. Börja tillbe dem nu, du med.

www.myspace.com/thedamageaddict

7 Daylight Robbery

Recording the silence

Nere i Östergötland, nära de småländska skogarna, sitter/står/hoppar fyra killar födda 1989 till den skrammeldunk och indiepunk de själva spelar. De låter inspirerade, fräscha och ytterligt trovärdiga i sin energiska indiekostym. Den sitter som en smäck. En glittrande och svettig musikalisk framtid ligger och väntar – kom ihåg var du läste om dem först.

www.myspace.com/daylightrobberysweden

8 S.I.M.

Taste

Erik Nilsson och Anders Öhlén flyttade i olika riktningar från Bollnäs nyligen men startade för ett par månader sedan detta sammanhållningsprojekt kallat Stop Including Me. S.I.M. levererar en mix av soul, drum'n'bass och triphop, skön

lyssningsmusik att trivas och frodas i. Det är elegant och ledig musik med stor bredd.

www.myspace.com/skontargrönt

9 Wireless Cables

We go fast!

Hårdare elektroniskt driv står en annan Bollnäs-orkester för, nämligen syntarna i Wireless Cables. De står för "hetsiga syntslingor, riva ackord, kvasirytmik, skriet från vildmarken och bristfällig moral" som är resultatet av sena fylleträffars spon-tana inspelningar. Ja, de färdas verkligen fort!

www.myspace.com/wirelesscables

10 HardStroke

Net work

Simon Johansson är endast 17 år och går på Kulturama gymnasium, men musiken har han haft i sig sedan modersmjölken låter det som. *Net work* är i alla fall en symfoniskt driven rökare gjord för svetviga gryningsdansgolv. Den är en hämningslös partyhöjare och allmän stämnings-beställare. Jag tror att Johan med HardStroke kan erövra vad han vill.

www.myspace.com/hardstroke

11 Silver Gleaming Sound Machine

Drunken hearts get hung all over town

Ett härligt bandnamn kräver lättitlar i paritet med detta, och denna Århus-trio lyckas sanner-ligen som du ser. Dessutom smälter de samman electronica och psykedelisk rock till en lyckad och klart blänkande hybrid man bara måste älska. Kantigheten i deras material är av godo, man blir glad av ett band som inte väljer enk-laste vägen att skapa låtar.

www.myspace.com/silvergleamingsound-machine

12 Palpitation

Next stop Tennessee

På bandets EP *I'm happy now* vrids denna hem-liga duo på sina (och lyssnarens) känslspröt tills de nästan bryts av. Sängen är på gränsen till till-gjord men den smäckra popmusikens strömmar rakt över sinnet och renar det från all tveksam-het. Ju mer man lyssnar på *Next stop Tennessee* desto bättre blir den. Dess skönhet verkar växa obehindrat.

www.myspace.com/palpitationband

13 Sebastian Olofsson

Rust

Här är ännu en oupptäckt artist med potential att ta indiefolkpopen till nästa nivå i vårt avlånga land. *Rust* är ett underbart bevis för att så kan vara fallet. Den styrka som denna svällande låt besitter håller nämligen på att spränga dess

egna ramar. Ojoj, vad jag ser fram emot debu-ten *Guitar and accordion* som ska komma i höst.

www.myspace.com/sebastianolofsson

14 Edvard Violet

Makeover

Edvard Violet från Västerås spelar pop med sax. Bandets fem tjejer står för popen och killen för saxen. Kusinerna Julia Ögren och Susanna Ahn-lund står dock i fokus när det ska skapas vackert klingande harmonier och melodier, det låter väldigt svenskt på något sätt. Som svensk pop med chans på utlandet.

www.myspace.com/edvardviolet

15 P.K.14

Behind all ruptures

Vi kände nu att det var dags att presentera ett kinesiskt band i Groove, eftersom vi på vår hemsida redan skriver om svenska artister på kinesiska. Vi valde P.K.14 som länge tronat mitt i Beijings framväxande musikscen. Utöver att de har en svensk trummis så skapar de en helt egen poppig och smått sorgsam rock som även funkar hos oss västerlänningar. Eller hur?

www.myspace.com/pk14

16 Pans Last Stand

Soap

Dessa ungdomar från Karlshamn listar bland annat Libertines, Stooges, Love, Kristian Anttila och Kings Of Leon som sina största influenser och de älskar också att hoppa upp på scen. Deras flygfärdiga indierock bör också kunna leta sig ut i studentstäder bland hungrande musikälskare och annat löst folk. Munspelssolot i slutet av *Soap* värmdes speciellt.

www.myspace.com/panslaststand

Slipknot

ALL HOPE IS GONE

08.08.27

FINNS ÄVEN SOM LIMITERAD SPECIAL EDITION MED 3 BONUSSPÅR
& DVD MED "MAKING OF THE ALBUM" I EN STORSLAGEN FÖRPACKNING.

www.slipknot1.com

www.outsidethenine.com

ROADRUNNER
RECORDS

www.roadrunnerrecords.se
www.bonnieramigo.com

ABALONE DOTS*Traveler*

SONYBMG

GGG

Svensk country har väl aldrig varit upphov till några större upplevelser för mig, men Västerviksbandet Abalone Dots debutskiva *From a safe distance* som kom förra året var en riktigt trivsamt bekantskap. Trots att inte ens ett år gått så står redan uppföljaren klar, och i sommar väntar ett framträdande på *Allsång på Skansen*, som för övrigt verkar vara det enklaste sättet att bli folkkär nu för tiden.

Och ni som gillade förra plattan kommer inte att bli besvikna, *Traveler* rymmer ännu mer av den softgrass som bandet gjort till sitt varumärke. Kanske kan man kalla Abalone Dots för ett småländskt svar på Calaisa fast med mer attityd och känsla. Det hörs att bandets medlemmar är duktiga instrumentalister och stämsången sitter som ett smäck. Den här plattans svaghet är istället att låtmaterialet är ganska ojämnt. Oftast känns det genuint och svängigt, men ibland sår man ner sig i Jill Johnson-land och allting känns istället bara avslaget och utslätat. Kan man bara skala bort en del av dussinlåtarna och våga sig på en lite rårare produktion nästa gång så har det här bandet alla chanser att bli Sveriges svar på Dixie Chicks.

THOMAS RÖDIN

AGENDA OF SWINE*Waves of human suffering*

RELAPSE/BORDER

GGGG

Kärnfull debuterande kvintett som harvar HC-punk med grindcorekängorna på. Medlemmarna har hållit på med liknande sysslor i liknande band som Benumb och det märks på de rappa tillslagen att de inte är några nykomlingar trots att denna orkester inte varit aktiv så länge.

Merparten av låtarna håller sig runt två minuter och är tämligen likartade men gillar man denna genre kommer man garanterat att uppskatta den agenda svinet förmedlar.

ROGER BENGTSSON

MIRIAM AIDA*Come on home*

CONNECTIVE RECORDS

GGG

Det är egentligen inget fel med *Come on home* och det är väl också det som är lite synd – perfektionism tenderar ofta att leda till tristess.

Kruxet med att ge sig in i jazzsvängen är att det kan nästan aldrig kan bli fel och det är vad som är fallet här. Trots låtar hämtade från Stevie Wonder och Jon Hendricks så skulle jag vilja höra något mer personligt, något eget, något Miriam. Självfallet att rösten är bra och känslan är rätt men det saknas något. Det är en karismatisk kvinna som sjunger jazz – we've heard it before.

Come on home är i sig är helt okej och mycket behaglig men jag hade nog hellre valt att lyssna på tidigare plattan *Meu Brasil* som jag tror är aningen mer intressant.

ANNA PLAZA

ALKALINE TRIO*Agony & irony*

V2/BONNIERAMIGO

GG

Det som svartklädda trettonåringar kallar emo är en vederstygglig genre. Det kan de flesta enas om. Inget ont om svartklädda trettonåringar – det är en nyttig fas, och att överdosera självömkan i tonåren är bättre än att spara det till vuxen ålder – men det är bedrövligheten att musiken de mår dåligt till är ännu sämre än deras självkänsla. Alkaline Trio är föregångare när det gäller att tala för alla som är dåliga på gym. De har aldrig blivit lika framgångsrika som My Chemical Romance och vissa andra artfränder, men utöver summan pengar på kontot så har de det mesta gemensamt. Det är nästan lika ohyggligt tråkigt som det låter. Men hos Alkaline Trio så kan man faktiskt ana en viss begåvning bakom alla tuggande gitarrmattor och

svartsminkade texter. Melodikänslan har man definitivt, och även om den döljs väl bakom en erbarmligt ointressant fasad så finns det ändå ett ljus i slutet av tunneln. Om man subtilt vill börja bearbeta sina barns eller småsyskons skivsamlingar, men tycker att *Nevermind* känns som ett väl drastiskt kvalitetsmässigt hopp, så vore det inte helt fel att sticka till dem *Agony & irony*. Åtminstone inte om man ljudisolerar väggarna ordentligt först.

REBECCA AHLBERG

AMASEFFER*Exodus – Slaves for life*

INSIDEOUT/BORDER

GGGG

Debuterande israelisk trio som plockat in mångfacetterade Mats Levén (Klux, Therion) på leadsång. Ett genidrag då hans stämma passar perfekt till det filmmusikaktiga temaalbumet om judarnas uttåg ur Egypten så som den beskrivs i Bibelns gamla testamente.

Blandningen av rock, metal och världsmusik är riktigt skön och känns helt egen. Skivan gör sig bäst om den lyssnas på i sin helhet men *Midian*, med gästsång av Angela Gossow från Arch Enemy, sticker ut lite extra.

ROGER BENGTSSON

STEFAN ANDERSSON*No. 90 Kleist*

NAXOS

GGGG

Stefan Andersson tillhör en av de svenska artister som aldrig fått särskilt mycket gratis utan som alltid har fått dras med regelrätta sågningar och tråkningar av Sveriges samlade musikkritiker. För mig personligen är det lite av ett mysterium eftersom det oftast har varit tämligen ogrundat.

När Stefan nu är aktuell med sin åttonde skiva så har han åter bestämt sig för att ta upp det sound och språkbruk han presenterade på snart tio år gamla *På svenska*. Den här gången så har han byggt texterna på de historiska händelser som utspelades bland fångar och soldater på Carlstens fästning under 1600-1800-talet. Och för mig är det här hans starkaste album hittills i karriären.

Trots ganska så enkla arrangemang, så lyckas han med lika finstämda som trallvänliga melodier och vackra ömsom illmariga texter skapa en drömsk och atmosfärisk stämning. Jag kommer medan jag lyssnar på mig själv med att utefter texterna skapa egna bilder av huvudpersonerna i mitt huvud. Allra bäst blir det i inledande titelspåret och vackra *Flykten från Carlsten* där han gör duett med Cajsa-Stina Åkerström. Kanske är det dags att en gång för alla sluta att avfärda Stefan Andersson som en billig Bryan Adams-kopia och istället inse att han är en riktigt slipad vispoet.

THOMAS RÖDIN

ANGEL BLAKE*The descended*

DYNAMIC ARTS/BORDER

GGG

Andra plattan från Marko Terronens nye skötebarn efter tiden i The Crown. Av dödstrashen från föregående band hörs mycket litet, istället är det ett knippe hårda rocklåtar smaksatta med melankoliska stämningar. Det blir lite sagigt och upprepanet ett tag men överlag är sånginsatsen väldigt stark och den starka öppningen med *Anywhere but here*, *Defenseless* och *Again* ger ordentlig mersmak tillsammans med den lysande titellåten.

ROGER BENGTSSON

DIE APOKALYPTISCHEN REITER*Licht*

NUCLEAR BLAST

GGGG

Det är knappast Lilla Gubben, Jolly Jumper, Legolas, Hero eller Butterfly Flip som de apokalyptiska ryttarna Fuchs, Volk-Man, Dr. Pest, Sir G och Lady Cat-Man rider när de är

ute på korståg för att frälsa världen med sin tyska reiter-metal. De sadlar snarare ett gäng Sleipners med rallyskor eller ett fyrspann med Karl den XII:s pigga kuse Brandklipparen i spetsen.

Die Apokalyptischen Reiter tenderar att bli melodiosare för varje album vilket förstås inte behöver vara av ondo. Tyskarna bjuder även på episka partier, smäktande ballader och mycket pisk på trummorna. *Licht* är ett lika väntat som logiskt steg för ryttarna. Ibland kan det bli lite för entusiastiskt, men de partierna avlöses lika snabbt som de kom av något annat spännande eller roligt. Låtarna *Wir sind das Licht* och efterföljande *Nach der ebbe* sammanfattar Die Apokalyptischen Reiters nya galopp i sommarnatten på ett bra sätt.

MATTIAS LINDEBLAD

AUSTRIAN DEATH MACHINE*Total brutal*

METAL BLADE/BORDER

GGGG

Tim Lambesis (As I Lay Dying) hyllning till guvernören Arnold har två viktiga beståndsdelar; 1) det är väldigt bra, 2) det är väldigt kul. Den österrikiska brytningen sitter perfekt och även om man bara hört talas om skådisen Arnold Schwarzenegger drar man nog en smula på smilbanden. Enligt utsago skrevs låtarna på en halvtimme men av den rappa nythrashen att döma slog det både en och två gnistor om den kafferasten. Rekommenderas.

ROGER BENGTSSON

THE BANNER*Frailty*

FERRET MUSIC

GG

Den lovande småbluesiga undergångskaramellen *Welcome f**kers* inleder New Jersey-bandet The Banners tredje fullängdsalbum. Sedan blir det metalcore för hela slanten.

Visst känns det att sångaren Joey Southside och resten av bandet tar i från tånaglarna och att den rätta desperationen finns där, men blir det intressant och fångslande för det? Inte nödvändigtvis. Jag krokmar halvvägs in i plattan. Det blir inte bättre än *The wolf* som är en helt okej låt.

Att *Frailty* innehåller låttitlar som *Leechbath* och *Ratflesh* hjälper inte heller upp betyget. Tyvärr.

MATTIAS LINDEBLAD

BLAZE BAYLEY*The man who would not die*

BLAZE BAYLEY/SOUND POLLUTION

GGG

Det är aldrig lätt att vara "den nye" i ett populärt och etablerat band. En dyrköpt erfarenhet för Blaze Bayley som lånade ut sina stämband till Iron Maiden under några år på 90-talet. Ett medlemsbyte som delade Maiden-fansen i två läger där de som gjorde tummen upp för den gamle Wolfsbane-sångaren var betydligt färre än de som önskade den gamle trotjänaren Bruce Dickinson tillbaka. När den sistnämnde åter kunde tänka sig att fronta bandet var det tack och hej för stackars Blaze. Därför är det omöjligt att lyssna på något från Birmingham-sonen utan att tänka på honom som "den där nye" i Iron Maiden som fick sparken.

Sedan det brutala avskedet från världens största hårdrocksband 1999 har han hunnit släppa både studio- och livealbum, varav *The man who would not die* är nummer sex i ordningen. Det visar på en beslutsamhet och kämparanda värd att respekteras. När albumet sedan visar sig vara riktigt svängigt och diggvänligt blir jag glad. Jag unnar verkligen Blaze att få kliva fram ur skuggan från sitt gamla band.

The man who would not die handlar om driven melodios heavy metal framförd av mycket kompetenta musiker utan att vara stelt och tråkigt framförd. Om plattan vore en smoothie skulle den vara gjord på frukterna från sentida Iron Maiden och Judas Priest runt *Painkiller*-tiden. Inget nytt under solen alltså, men när låtar som *Robot*, *Samurai* och titelspåret får mig att glömma att det är "den nye" som ligger bakom tonerna känns det ännu bättre.

MATTIAS LINDEBLAD

WALTER BECKER

Circus money
SONIC360/BONNIERAMIGO

Walter Becker är tillbaka med sitt blott andra soloalbum under en drygt 35-årig karriär, men samtidigt så landar *Circus money* inte särskilt långt från det han ästadkommit med Donald Fagen i Steely Dan. Gubbcool intelligent musik blandad av lika delar pop och jazz. Nyheten denna gång är att man även vävt in små doser av skönt gungande reggaerytmer.

Precis som Fagens senaste alster så känns det här som en logisk fortsättning på Steely Dans förra studioplatta *Everlything must go*. Men där kollegan Fagen valde att göra ett konceptalbum så tillåter sig Becker istället att göra ett mer lekfullt album där han delar låtskrivarsysslan med Larry Klein (Joni Mitchell, Peter Gabriel), den sistnämnde har även producerat plattan. Som alltid när den här mannen en inblandad så låter det ljudmässigt helt fantastiskt bra och speltekniskt finns det heller inget att klaga på. *Circus money* kräver några lyssningar och här saknas en riktig hitlåt, men den duger bra som substitut i väntan på nästa Steely Dan-skiva.

THOMAS RÖDIN

BENEDICTION

Killing music
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

När Benediction tillsammans med kollegorna i Cannibal Corpse slog igenom i början 90-talet brukade jag och mina kompisar lite skämtsamt kalla deras ganska raka och enkla dödsmetall för köttbulle-metal. Detta för att bandens fans ofta såg ut att precis ha börjat gilla hårdrock, och alla vet ju hur tråkigt det kan se ut när håret håller på att växa ut. Är det sedan mörkt och lite krulligt... Ja, då är det ju lätt att man ser ut som en köttbulle.

Jag har på senare år börjat uppskatta skolan av dödsmetall som de båda banden representerar. *Killing music* är precis vad man kan förvänta sig av Benediction. Bruksdöds att lyssna på och digga till, men som inte lämnar några djupare spår i själen, och det måste ju faktiskt inte all musik göra. För att förgylla plattan har Benediction bjudit in gäster från bland annat Bolt Thrower, GBH, Atheist och Faith No More. En trevlig gest som inte heller den skriver in sig i historieböckerna.

Jag blir dock på gott humör av käcka dängor som *Dripping with disgust* och *They must die screaming*. *Killing music* dödar inte Benediction. Det som däremot dödar deras musik lite grann är den mesigt klapprande baskaggen. Hur tänkte ni killar?

MATTIAS LINDEBLAD

BIONIC BIPEDS

Psychedelic circus
SNICKEBOA/ISMA

Jösses, vad säger man? Om Bionic Bipedes är ute efter att pressa in så mycket ljud i en musikalisk ljudbild så har man kommit långt, det får man säga. I och för sig, om man nu vill blanda tunga gitarrer och blås med olika musiktilar, kommer man väl inte ifrån att det blir kompakt. Fast jag måste nog ändå säga att det har sin charm, med blåset och metalkänslan. När soulblås och metalgitarrer börjar närma sig lite smygande popjazz blir det faktiskt också riktigt kul. Fast det händer inte speciellt ofta, snarare är det en orgie i poprockmelodier som rätt ofta låter rätt traditionellt, faktiskt. Blåset och en del låtar gör att jag kommer att tänka på gamla Athletic Arabs, – häftigt. Och ju längre albumet går, desto mer vänjer man sig vid den initiala väggen av ljud, och den kommer också att mattas. Visst finns det några låtar som sticker ut rent melodiskt också, även om det inte är något speciellt originellt med dem. Ibland kanske bara för att de vågar vara metalepiska eller inte hämmas av att plocka in psykedeliska och progressiva inslag. Till allt följer också en DVD, med videor till alla tolv spåren. Ett Video Audio Production Album.

MAGNUS SJÖBERG

THE BLACK ANGELS

Directions to see a ghost
LIGHT IN THE ATTIC/BORDER

Texasbandet The Black Angels är svårdefinierade när de blandar ihop sin indie, shoegaze och psykedeliarock. Resultatet blir monotont, gitarrbaserad effektiv rock med klara popinslag. Jag tänker på engelska 90-tals banden Loop och Telescopes. Och det känns härligt att äntligen få nämna dessa band i en recension. Ibland blir det lite väl baktungt men nästan hela plattan igenom sitter man klistrad och njuter. Det slår mig flera gånger hur engelskt det låter på ett Spiritualized-aktigt sätt. Riktigt bra blir det i extraordnärt flummiga *18 years* eller poppsykiga *Doves*. Att se The Black Angels live är tydligen något utöver det vanliga. Kan tänka mig det men plattan räcker långt.

JONAS ELGEMARK

BLACK KIDS

Partie traumatic
MERCURY/UNIVERSAL

Black Kids är lite 80-tal, lite plast, lite fläskighet och bombastiska syntmattor. Det är rytmiskt, elektroniskt och indie i en blandning som jag tror att folk som är mer insatta skulle kalla för crunk. Inledningen av skivan med dubbeln *Hit the heartbrakes* och *Partie traumatic* är en smula för mycket av allt, men ju längre skivan lider, desto mer direkt och utmejslad ter sig musiken. Den oformliga ljudmassan från början blir till låtar som är riktigt svängiga och bra. De två sista låtarna, *I wanna be your limousine* och *Look at me (when I rock wichoo)*, är dansgolvhittar i bästa Junior Senior- eller Hot Chip-anda.

Min största invändning ligger i att Black Kids album känns väldigt opersonligt. Lite som ett collage med bitar lånade från allt de tyckt varit bra, klistrade på en solid 80-talsgrund. En sångare som inte känns upphetsande eller speciell på något vis, tvärtom har han en ganska blek och för genren typisk röst. Om de jobbade mer på att utveckla den melodiosa sidan som de hintar om att de har gömd någonstans tror jag att de kan göra riktigt floor fillers, men de är inte riktigt där än. Mer klistrerrefränger och energiexplosioner är nog receptet.

EMMA RASTBÄCK

BLACK LIGHT BURNS

Cruel melody
WOLFPACK/PLAYGROUND

Det luktar Smashing Pumpkins, en gnuttat Blur och en hel del sentida Nine Inch Nails när den före detta Limp Bizkit-gitarrieten Wes Borland ställer sig bakom mikrofonen i soloprojektet Black Light Burns. Det är förmodligen inte så konstigt eftersom postgrungekonstellationen bland annat berikas av Danny Lohner från just NIN och Josh Freese från A Perfect Circle. *Cruel melody* är en ganska harmlös men ändå rätt så trivsamt historia. Förmodligen helt perfekt för en nattlig biltur i stadsmiljö. Det var under de premisserna jag hörde den första gången. När den nu skvalar i bakgrunden känner jag doften av sommarregn och asfalt. Och jag gillar det.

MATTIAS LINDEBLAD

BLACKMORE'S NIGHT

Secret voyage
STEAMHAMMER/BORDER

Det här känns som ett väldigt internt släpp. *Secret voyage* bjuder på fin musik, där Richie Blackmore har tagit fram gycklarklåder, den pyttelilla akustiska gitarren och ett medeltida slott – men vem ska köpa detta egentligen? Kanske just därför är det ett kul släpp. Steamhammer ger ut hårdrock, och vill tjäna deg. Men detta är varken metal eller kassako.

Kul släpp till trots så är det inget jag tänker lyssna på särskilt ofta. I min värld är sångerskan Candice Nights väl-

artikulerad och politiskt korrekt röst oerhört tradig. Men visst sjutton är det vackert, jag får lust att dansa runt en lite kopia av Stonehenge så fort musiken sipprar ut genom vindbryggan.

TORBJÖRN HALLGREN

BLOODBATH

The Wacken carnage
PEACEVILLE/PLAYGROUND

"I want to play a game." I samma anda som *Saw*-filmerna bjuder omslaget till Bloodbaths första liveplatta/DVD *The Wacken carnage* på en avhuggen fot, enkelt och stilrent precis som musiken. Det handlar om old school-death metal utan onödiga omvägar, svängiga låtar med ett ärligt uppsåt.

Det svenska allstar-bandet med medlemmar från Katatonia, Opeth och Edge Of Sanity förevigades på megafestivalen Wacken i Schleswig Holstein för tre somrar sen. Man spelade in både ljud och bild vilket känns skönt eftersom en ren liveplatta idag känns ganska meningslös utan en medföljande DVD.

Vi ser Mikael Åkerfeldt (vanligtvis i Opeth) med mikrofonen i hand growla på den massiva tyska festivalpubliken i sin prydligt sönderklippta och nedblodade vita t-shirt. Det är helt okej att titta på, men framför allt låter det så förbannat bra.

The Wacken carnage är plattan för dig som längtar tillbaka till sommaren 1990 då Morbid Angel, Deicide och Pestilence kändes som något nytt och fräscht. "Make your choice ..."

MATTIAS LINDEBLAD

BODIES OF WATER

A certain feeling
SECRETLY CANADIAN/BORDER

Direkt från LA kommer någon slags folk/progg/musikal-kvartett med smak för dramatik, som har släppt något av den intressantaste amerikanska skiva jag fått på länge. Okej att det är spretigt, jag vet inte när jag senast i mina anteckningar skrev referenser som skildes så brett som orden "balkanprogg", "visdomssånger" och ett tveksamt "Franz Ferdinand-funky?", men tilläggas bör att det ju faktiskt funkar. Otippat nog.

På *A certain feeling* trängs låtar med kvinnofolk som tar i "för kung och fosterland" som min skrämmade lägstadielärare uppmanade oss att göra på skolaslutningarna, öser på med blås på de rätta ställena och inte är rädda för att uppfattas som brajade galningar.

Fast som de brajade galningar de är kan de behöva någon som vänligt men bestämt drar i den blommiga skjortärmen ibland, för här finns en del irriterande utsvävningar och utdragenheter som hindrar mig från att göra en annars välförtjänt våg.

NINA EINARSSON

BOWERBIRDS

Hymns for a dark horse
DEAD OCEANS

Bowerbirds två skapare; en låtskrivare och en konstnär, bor tillsammans i en husvagn på den amerikanska vischan. Antagligen klär de sig i schollsandaler och stora hennafärgade kaftaner med tillhörande bandanas. De spelar i alla fall eco-folk och mycket vacker sådan. *Hymns for a dark horse* är lite som Belle and Sebastian hade låtit om de varit hober; det är dragspel, piano, utsirade pipor och gamla visor och framförallt är det rent. Det blir inte bara massa plöttrigt brajflum som så ofta med kaftanmänniskorna utan faktiskt nyanserat, vackert och avslappnat.

Dock känns skivan inte helgjuten, genom vissa låtar går Bowerbirds på tomgång med intetsägande randomnesspel och blicken långt i fjärran, vilket gör vackert lugn till sovande tristess.

Men jag kan faktiskt förlåta ett par nollfokusspår för de flesta låtarna (den bästa är lätt underbara *In our talons*) är

precis så där dramatiskt naturflowig att åh Bowerbirds jag vill bara vara ert kalglada barn i djurmönstrad sparkdräkt, mata mig med era ekologiska bönpuréeer och le mot mig när jag klappar mina feta händer till ert jammande. Så fint är det.

NINA EINARSSON

BULLET

Bite the bullet

BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

GG

Med Angus Young, Brian Johnson och AC/DC som ledstjärnor släpper Bullet ny platta. Och precis som tidigare så lyckas de. Det här är musik för de som föredrar hårdrock-ens galna etableringsår på 80-talet.

Jag föredrar när bandet försöker låta som Judas Priest (de försöker nämligen aldrig låta originella) men de partierna är lika sällsynta som nitarmband på Nobelfesten. Intro till *City of sins* ligger närmast till hands. Annars är plattans bästa spår inledande *Pay the price*. Tolka det hur ni vill.

TORBJÖRN HALLGREN

CHROME DIVISION

Booze, broads and Beelzebub

NUCLEAR BLAST

GG

Att Shagrat hunnit med ännu ett Chrome Division-album parallellt med karriären i Dimmu Borgir får väl ses som en mindre bedrift. Så där värst mycket tid verkar det dock inte tagit för uppföljaren till *Doomsday rock 'n' roll* som alltför ofta känns som ett hafsverk. ZZ Top-covern *Sharp dressed man* och den rappa *Life of a fighter* är okej och ytterligare ett par Motörhead-pastischer funkade helt klart. Flera gånger är det tyvärr hur tröttsamt som helst som i Smokie-svängiga *Raven black Cadillac*. Har även svårt att köpa den klichéartiga brudar/bärs-lyriken som ibland går helt över gränsen. Gillar du sänt får du skruva upp volymen på *Wine of sin* och vråla med i *Show me your tits*.

ROGER BENGTSOON

CLOUDSCAPE

Global drama

GOLDEN CORE/UNIVERSAL

GGGG

Lyssnade högst sporadiskt på helsingborgarnas självbetitlade debut men föll inte riktigt för den melodiska metall som presenterades. Andra skivan missade jag helt men nu när de bytt bolag och spelat in tredje alstret ljuder det fint i högtalarna. De har blivit mörkare och tyngre än jag minns dem sen tidigare och drar mer åt Symphony X än AOR om man säger så. Genomarbetade texter och låtstrukturer och en duktig sångare gör sitt till och även om stilen inte riktigt är min går det inte att sätta ett lägre betyg när heay metal och progressiva element vävs in bland melodierna.

ROGER BENGTSOON

BUZZ CASON

Hats off to Hank

PALO DURO

GGG

Säg Buzz Cason och antagligen så har inte en enda människa en aning om vem du pratar om. Men om du lägger till att hans låtar spelats in av Beatles och U2 samt att han agerat körsångare åt Elvis Presley och Roy Orbison så får namnet helt plötsligt en annan tyngd och nyfikenheten växer. Trots att han producerat, skrivit och drivit eget skivbolag så har Buzz alltid hållit sig i bakgrunden, och solokarriären har lunkat på i skymundan.

Hats off to Hank består av dryga 40 minuter country-inspirerad honkytonk-rock och med en ärrad men självfull röst sjunger han om vin, kvinnor och sång. Det är inget spektakulärt alls över den här skivan, men det är innerligt gjort och ibland är en dos gammal hederlig gubbrock allt man behöver. Troligtvis kommer Buzz Cason alltid allt vara bäst ihågkommen för klassiska örhänget *Everlasting*

love, som blivit en hit med såväl Carl Carlton, Sandra och Jamie Cullum. Men han bevisar här att han fortfarande har känsla för catchy melodier.

THOMAS RÖDIN

CROSBY, STILLS, NASH & YOUNG

Déjà vu live

ATLANTIC/WARNER

GGGG

Det finns gamla gubbar, och så finns det gamla gubbar. Det känns faktiskt kul att kunna säga att vissa återföreningar bara känns så... rätt! För Crosby, Stills, Nash & Young verkar det inte spela någon roll med ålder och musikalisk tidsanda, det som väl spelar den största rollen är det politiska klimatet, och att deras verk, så som nu, passar som inlägg i rådande debatt.

Naturligtvis är det Neil Young som ligger bakom. I samband med att han släppte den ilska *Living with war*, återförenades han också med Crosby och Stills för att göra det som blev Freedom of speech-turnén 2006, och det är från den turnén livealbumen är hämtade. Plattan är egentligen ett soundtrack till filmen som dokumenterade turnén, och som är på gång. Och det är inte bara någon trött uppräknings av hits, det finns en tanke bakom, det mesta rörande George Bush och Irakkriget. Några av de mest kritiska låtarna från Youngs platta finns också med här, som *Let's impeach the president*, som faktiskt inte motas helt förbehållslöst av publiken, vilket väl också visar på den kluvna inställningen i det politiska USA. Men framför allt känns hela plattan som ett dokument av ett antal män som har något på hjärtat, som vill ifrågasätta och påverka. Det ger hela inramningen mörk, liv och energi. Att det sedan också rent musikaliskt finns hela guldådror här, ja, vad säger man? Kommer bara på mig att jag aldrig, aldrig, kommer att tröttna på att höra *For what it's worth*...

MAGNUS SJÖBERG

DARK INTENTIONS

Destined to burn

DEITY DOWN RECORDS

GGGG

Ta en deciliter Sepultura, en deciliter Pestilence, en matsked Motörhead och ett kryddmått The Haunted så har du en riktigt välsmakande ny metalcore-öl från Holland.

Destined to burn är ett riktigt energirikt förstlingsverk med punkig eftersmak som lovar ett inför framtiden. Vågar man gissa att bandnamnet Dark Intentions härstammar från The Haunted-låten med samma namn? Förmodligen ingen högeddsare.

MATTIAS LINDEBLAD

DEAD MAN

Euphoria

CRUSHER RECORDS

GGGG

Jag tycker Dead Man har utvecklats sedan debuten som kom för två år sedan, musiken känns lättare nu, mer självsäker och de vågar experimentera mer. Psykedelisk folkrock kanske vi kan kalla det och jag hör influenser både från Jefferson Airplane och Quicksilver Messenger Service. Om kollegorna i Witchcraft befinner sig någonstans runt 1972 så skulle jag nog placera örebroarna i Dead Man något tidigare, kanske 1969. Jag är klugen till vibratosång men Kristoffer Sjödahls kommer undan med det eftersom han gör det så jäkla snyggt och det passar in klockrent i musiken. Ljudbilden är imponerande retroluftig och Dead Man har ett fantastiskt skönt flyt i sin musik och låtupplägg. Det är svårt att välja ut några favoriter eftersom man är så nöjd med allt, men *Footsteps* framkallar rysningar, liksom *The wheel*. Fullpoängaren ligger nära för Dead Man och bara lite mindre flöjt och uttjatade Sabbath-riff nästa gång så är det klart.

JONAS ELGEMARK

DIVERSE ARTISTER

Högre standard vol. 1+2

BORDER

GGG

Patrik "Partillo" Alexandersson är mannen bakom Partillo Productions som tagit det i sitt uppdrag att se till att dancehall- och reggaefanan bärs fram stolt i främsta ledet. Han är även känd som trummis i skabandet USCB Allstars.

Partillo har en hand i mycket av produktionen på *Högre standard*. Gästartisterna som finns med på Vol. 1 och 2 är bland annat Jr. Eric, Mysticman, Count Holloway, Sugar Minott, Million Stylez, Governor Andy, Ras High, Kapten Röd, Syster Sol, Papa Dee, Etzia, Jogi och Zoro. Det är roligt att höra att det vuxit fram så mycket bra svensk dancehall och reggae, och mer lär komma.

Det finns en hel del höjdpunkter bland dessa 31 spår. På Vol. 1 finns Snacka San från bandet Snackas Kapell och låten *Pum pum* där det lekfullt sjungs om kärlek och sex. Eller Million Stylez med sin *1-Ness* som för mig är bland det bästa jag hört från Kenshin Iryo. Göteborgske Jr. Eric sjunger också väldigt bra och humoristiskt om hur brudar dissas honom trots att han har *Jobb & pengar*. En av de självklara hitsen är *Sweetness* med Joey Fever från Stockholm.

På Vol. 2 mär jag extra bra av att lyssna på *Gaffa gaffa* med P-Danjielsa, som tostar på "jamska", det vill säga jämtländska. Aldrig har jag varit mer förtjust i gaffatejpens användningsområden. OLS, en emcee från Göteborg, gör även ett inlägg på *Quit on me*, ett spår som hans heta röst myser på. Och på tal om heta röster, Kapten Röd är härligt paranoid på *Okänt nummer*. En av de talangfulla damerna på samlingen är Etzia, som gör tuff dancehall på *Number one*.

Högre standard Vol. 1+2 är utmärkt för den som vill förkovra sig djupare i den svenska dancehall/reggaescenen.

YSABEL ARIAS

DIVERSE ARTISTER

Total 9

KOMPAKT/IMPORT

GGG

Två gånger per år summerar Kölnbolaget Kompakt sin vinylutgivning på CD: till jul är det lugnare tongångar på *Pop ambient*, mitt i sommaren är det dansgolvestechno på *Total*. De har nått del nio i denna pågående samlingsinstallation. Och upplägget är detsamma – vinylhitar, lite outgivet och allt centrerat kring Kompakts standardrecept: popig techno för klubben.

På *Total 9* är det främst "the usual suspects", också det i vanlig ordning. Justus Köhncke, DJ Koze, Superpitcher, Matias Aguayo och många andra välkända Kompakt-namn. Som vanligt är det mycket som smakar gott. Kompaktstallet är inga nybörjare och de bjuder givetvis på habil techno som luktar hit lång väg.

Samtidigt är årets samling något svagare än tidigare. Det hedrar förvisso Kompaktartisterna att de vill ta minimaltechnon vidare och göra något nytt. Men när det resulterar i urvattnad och tråkig technodisco som Superpitcher vs The Congosounds *Say I'm your number one* eller Jonas Berings kladdiga *I can't stop loving you* önskar man att innovationssträvandet tog andra vägar.

MATS ALMEGÅRD

THE DODOS

Visiter

WICHITA/COOPERATIVE

GGG

Hittills har en stor del av årets mer intressanta skivsläpp varit ganska skäggiga historier. My Morning Jacket har släppt nytt, och band som Fleet Foxes och Grand Archives har satt återigen satt Seattle på kartan med allt vad det innebär i skäggväg. Man kan välja att se det här som en sorts motreaktion mot den fjuniga electron som har dominerat i ett par år, men vad som än är anledningen till den kollektiva ansiktsbehåringen så står det klart att det här är en ganska efterlängtd väg, både av kritiker och vanliga dödliga.

skivor

Bland de mest hyllade tomtarna finner vi amerikanska The Dodos. Den på papperet ganska mjåkiga laguppställningen – en trummis och en gitarrist – visar sig vara bandets största styrka. Trummisen Logan Kroeber spelar med en frenesi som kanske hans metalbakgrund kan förklara, och gitarristen och sångaren Meric Long visar att tekniskt fingerplockande inte bara är något för män i hästsvans. Tillsammans skapar de en experimentell, psykedelisk och folkpoppig skiva där inramningen tyvärr är något intressantare än låtarna i sig. *Visiter* är ingen blivande klassiker, men väl värd en lyssning av alla som saknar lite ärke-amerikanskt mysskäggi i sitt liv.

REBECCA AHLBERG

DOXA SINISTRA

Conveyer belt

ENFANT TERRIBLE

GGGG

Duon Doxa Sinistras mer än 20 år gamla oljudssymfoni *Conveyer belt* är ett av 80-talets absolut bästa experimentella industrialalbum – en tidlös klassiker vars oerhörda kraft är lika stark idag som då albumet släpptes.

Ja, det påstår i alla fall de passionerade maskinfetischisterna på det holländska skivbolaget Enfant Terrible, som nu återutger albumet, tidigare endast tillgängligt på kassett, i en ny, tjustig och remastrad vinylutgåva.

Personligen hade jag aldrig hört talas om Doxa Sinistra, jag har ingen relation till deras påstått klassiska album, och sålunda lyssnar jag på *Conveyer belt* som om det vore vilket annat aktuellt album som helst.

Men visst måste jag hålla med om att det låter väldigt fräscht – kanske inte tidlöst, men definitivt inte åldrat. Röstfragment, ljudupptagningar, syntar och trummaskiner förenas till ett organiserat kaos av ljuv, metalliskt oväsen, till en järnhård ljudvägg som mjukt välter över lyssnaren.

Och jag måste också hålla med om att musikens kraftfullhet är intakt. Det här är knappast ett album du sätter på när du ska bjuda på vitt vin och råkor, *Conveyer belt* gör sig snarare bättre till batterisyra och rostiga borrhävar. Det här är inte musik du blir förälskad i, det är den alltför hård och skrovlig för, men just det faktumet kommer du dock vara alldeles för rädd för att någonsin våga stå för.

Jag är i regel lite skeptisk till nytugåvor av så kallade klassiker, i synnerhet när det rör sig om mer experimentell musik, för det som en gång var experimentellt och spännande brukar faktiskt inte vara det 20 år senare. I fallet Doxa Sinistra har dock eldsjälarna på Enfant Terrible helt rätt. *Conveyer belt* är ett alldeles för bra album för att glömmas bort. Det förtjänar sin återutgivning. Det förtjänar att få skrämman livet ur ännu en generation maskinfetischister.

FREDRIK FRANZÉN

DR JOHN AND THE LOWER 911

City that care forgot

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Han är en egendomlig man som går sin egen väg, Dr John. Ibland blir vägen glänsande, andra gånger mindre framkomlig. Nu har han valt att genom sin nya skiva kommentera orkanen Katrina i New Orleans. Sådana initiativ ligger alltid nära till hands att hylla, men nu är det förstås inte bara tanken som räknas när man gör musik. Dr Johns säregna röst har fortfarande sin styrka och charm kvar, den håller i bläsvädet. Men den omgivning han valt känns oplanerad och bär inte upp rösten på ett tillräckligt stabilt sätt, trots att gästerna består av storheter som Eric Clapton och Willie Nelson. Jag får intrycket av att skivan är obearbetad, att man stressat ut den ofärdig innan Katrina hunnit bli alltför inaktuell.

Sången drunknar dessutom i, om inte vågor, så i disharmoniska blåspartier som tycks leva sitt eget liv. Låtarna har ingen riktig struktur, ingen riktning. Kanske vill Dr John skildra orkanens oberäknelighet i musiken, men då borde han ha gjort det tydligare, med större kraft. Stilmässigt ligger han där han brukar, mellan funk, soul, jazz och blues, framstår dock som lite mer kultiverad än vanligt. Voodoo-stylen har fått ge vika för en rumsren stämning. Dr John

är bra. Han håller, men skivan som helhet får ”kämpa för att inte blåsa bort” ur minnet. Låten *Dream warrior* känns dock spännande i sin svärta, påminner om allt som slukats av havets djup.

MATHILDA DAHLGREN

ELDERIDGE

Abandoned dreams

CORE

GGG

En del musik lyckas med konststycket att vara fruktansvärt kompetent på alla sätt och vis, väl genomförd, utan att för den skull stiga över tråkighetsgränsen. Elderidges förstlings-EP *Abandoned dreams* är sådan, även om det finns en del som behöver slipas på inför en eventuell fullängdare. Välljudande, strålende sång och stämning så det förslår. De för tankarna till den bombastiska popmusik Muse gör så bra, och även om Tobias Granströms sångröst inte är lika imponerande som Matthew Bellamys är den fortfarande riktigt bra. Jag vill höra mer av Elderidge.

EMMA RASTBÄCK

ELEVENER

When kaleidoscopes collide

AOR HEAVEN/BORDER

GG

Eleveners debut *When kaleidoscopes collide* sätter fingret rätt bra på vad jag inte gillar musikaliskt. Johan Bergquist (sång, keyboards, bas) och Andreas Brodén (gitarr, trummor) är duktiga på att både sjunga och spela men det är kliniskt rent från sväng, smuts och den ruffighet som är rockens själ.

Det typiska AOR-soundet frångås inte och de sötade refrängerna och stämmorna funkar säkert för vissa – dock inte för mig.

ROGER BENGTSOON

ELEVEN HUNDRED SPRINGS

Country jam

PALO DURO/HEMIFRÅN

GGG

Likt matglada livsnjutare som tar för sig pryder de skivomslagens baksida, Texas-bandet Eleven Hundred Springs. De har jammat på ett bra tag nu och kan avslappnat köra på utan större anspänning, med sitt tredje album *Country jam* i bagaget. Deras lättsamma inställning sprider sig in i musiken, som inte har mycket sorg och smärta i sig, trots delvis sedvanligt sorgliga texter. Gammal glad honky tonk, ibland åt rockabilly-hållet, med musiker som kan Buck Owens, Faron Young och George Jones, visar hur förebilderna färgat dem. Skön boogie woogie-pianist har de också.

De speciella nyanserna tycker jag däremot inte att de hittar, enbart grundfärgerna finns närvarande. Hur kompetent detta gäng än är smyer sig den kommersiella dansbandscountry-känslan på. De balanserar precis på gränsen till att bli för banala och mainstream-inriktade i sin genre. Bekymmerslös country kan vara humörhöjande för stunden, men den håller sig på huden och tränger inte längre in om det inte finns mer allvar bakom, trots att man säkert kan leva upp ordentligt under en kväll med Eleven Hundred Springs på scenen. Jag vill ha en viss underton av smärta för att kunna uppskatta country, även när den svänger som mest.

MATHILDA DAHLGREN

ESTHER

Life to me, I love a good story

YAA!///WONDERLAND

GG

Om Sverige var England hade Esther kunnat vara de nya Kooks; fem beskedliga (fast säklart ändå absolut inte) unga rufsiga gossar med frenetisk teenenergi och en sväremotståndlig sångare. Och en känsla för vad som får en att vilja dansa, vara sexton, ha för tajta byxor och hängla i tält. Till en viss gräns.

Nästan vilket av spåren som helst från denna debut hade kunnat få P3-kidsen att dansa sönder sina Converse, festivalbesökare att ramlar i leran och unga flickor att tindra, men saken är bara den att som helhet blir det hela ganska, okej väldigt, tröttsamt. En timme av ölberusad boys will be boys-orgie är mer än vad man klarar av innan det hela avfärdas som ett rart men lättglömt försök till att få utlopp för sexuell frustration. Jag är mest bara glad över att deras pressrelease på felstavad engelska är på sånt där dyrt, brunt, fibrigt papper. Jag sparade baksidan till nästa Mors Dag. Tack Esther.

NINA EINARSSON

EQUILIBRIUM

Sagas

NUCLEAR BLAST

GG

Det går att ha överseende med att Helge Stang sjunger på sitt tyska modersmål, det är ändå snudd på omöjligt att urskilja något med hans väspipande black metalinfluerade sångstil. Överljushastiga *Was dereinst war* börjar bra men blott en minut in i godbiten är det gladfolkmusikaliska tongångar i alla fall. Ändå är det ingenting jämfört med vad jag tvingas genomlida i *Snüffel*, *Des sängers fluch* eller *Unbesiegt*. Dessutom räknar min spelare till ett spår mer än den tracklist jag fått, vilket medför att de låtar jag namngett säkert heter något helt annat. Pagan/folk är hur som helst en vederstygglig genre.

ROGER BENGTSOON

RASMUS FABER

So far

FARPLANE/PLAYGROUND

GG

Visst, Rasmus Faber är jätteduktig på att manövrera pianot och det svänger jazzigt och housigt funkigt om låtarna, men det låter ändå en smula själlöst. Det är soulig sång och remixer och featuring hit och dit och det osar Ibiza eller Café del Mar och soft skaka rumpa på stranden. Det är för glassigt, för opersonligt och det passar inte mina öron. En halvskojig låt är remixen av Ron Gelfers *Your beat sounds like*.

KARIN KNAPE

FAITH

Blessed?

RECORD HEAVEN

GGG

Känner du till ett Karlshamnsband som lirar doom och som bildades 1984? Jasså inte? Det är förmodligen inte så konstigt eftersom första fullängdaren dök upp först 2003. Faith handlar som sagt om doom, men lika mycket om progressiv rock och folkmusik. Det är mycket välspelat och sångaren Christer Nilsson har en rejäl pipa. Ju mer jag lyssnar desto mer intresserad blir jag. *Blessed?* bjuder på en hel del spännande musikaliska utflykter. Utan att ha djupanalyserat texterna hittar jag inte mycket av den nyfrälsta känsla jag först fick av bandnamn, titel och omslag. Skönt. *Blessed?* är en platta värd en lyssning eller 13.

MATTIAS LINDEBLAD

FEEDER

Silent cry

THE ECHO LABEL/PLAYGROUND

GG

Brittisk trio som hängt med ett tag och beskriver på Myspace nya plattan som hårdare än föregående verk. Det funkar bra i det skramliga upptemponumret *Miss you* som andas sommar och får mig att le en smula framför datorn. Även avslutande *Sonorous* får mig att hajja till med sin lugnare inledning som mot slutet larmar loss och snudd på får något Bob Hundskt över sig. Kan även sträcka mig till att *Who's the enemy* fastnar med det sköna malandet, stråkarna i bakgrunden och en stadig refräng.

Mest av allt är känslan att tiden sprungit ifrån denna brittiskt klingande rock. I mitt lilla anteckningsblock där

kommentarer klottrats under lyssningarna läser jag i efterhand: Trist som tusan, inte vidare värst, Zzz och enbart tråkigt.

ROGER BENGTSSON

TONY FURTADO

Thirteen

FUNZALO RECORDS

GGG

Amerikanske singer/songwritern och gitarristen Tony Furtado är tillbaka med sitt trettonde soloalbum. Den här gången har han lämnat en del av den americana som hörts på tidigare album till förmån för ett mer poppiggt sound. Med skönt sväng och inspirerad röst berättar han historier om landet han växte upp i och många av låtarna innehåller även ett politiskt budskap eller ställningstagande. Det här är amerikansk västkustrock när den är som allra bäst och inte blir det sämre av att Tony backas upp av några av countryrockens skickligaste musiker. Troligtvis så är han både för gammal och för anonym för att breaka stort, men det här är ett guldskrud för alla med smak för namn som John Fogerty och Tom Petty. På *Thirteen* ryms förutom hans tio egna alster även tre coverlåtar, varav tolkningen av Pete Townshends *Won't get fooled again* känns allra mest lyckad.

THOMAS RÖDIN

GET WELL SOON

Rest now, weary head! You will get well soon.

CITY SLANG/COOPERATIVE

GGG

Tyske multiinstrumentalisten Konstantin Gropper har använt de senaste tre åren till att spela in debutalbumet *Rest now, weary head! You will get well soon*. Hemma i sin lägenhet. Med en röst som påminner starkt om Thom Yorke och melodier som för tankarna till Flaming Lips och Beck så har han skapat en ganska imponerande skara låtar. Genom att såväl sjunga, spela samtliga instrument och producera så har han verkligen lyckats sätta sin egen prägel på debuten. World, folk, electro och pop vävs samman till ett spännande och tämligen genuint sound. Jag har faktiskt svårt att genrebestämma Groppers musik, men det spelar väl egentligen ingen större roll vad man kallar den. Det viktiga är ju ändå att musiken engagerar och det här är en platta som växer för varje lyssning. Kanske är det här mannen som kan få världen att associera tysk musik till annat än Scorpions, Accept och Modern Talking?

THOMAS RÖDIN

GRAND MAGUS

Iron will

RISE ABOVE/BORDER

GGGG

Wolf's Return från 2005 var ett perfekt album av riffbaserad hårdrock. Anade att det inte skulle vara enkelt att tänga den nivån. *Iron will* väger lite tyngre på heavy metal-benet än tidigare doomigare skapelser men i mitt tycke är Grand Magus bäst när de tunga riffen som i titellåten eller *Self deceiver* tar överhanden. Överlag sjunger JB ännu bättre än tidigare och samtliga nio låtar känns motiverade. Någon ny fullpottare som *Kingslayer* står dock inte att finna men det hade jag knappast vågat hoppas på heller. Snäppet svagare än sin föregångare men tillräckligt bra för att sticka ut markant.

ROGER BENGTSSON

GRAVEYARD

Graveyard

TRANSSUBSTANS

GGGG

Med fötterna stadigt i det tidiga 70-talets allra bästa hårdrock står Graveyard stadigt. Vi pratar om skägg, tunga riff och titlar som *Evil ways* och *Satans finest*. Graveyard fixar allt detta på bästa sätt. Det vill säga de har bra låtar, de rockar passionerat och känns retrofräscha på ett upplyftande sätt. Speciellt gillar jag Joakim Nilssons sång som

lyfter låtarna och är helt perfekt i sammanhanget. Psykedelian finns hos Graveyard och det räddar dem från att bli enformiga i vissa stunder. Ett stort plus för det snygga omslaget och att antalet låtar inte överstiger tio. Det blir mer härligt dammig LP-känsla då.

JONAS ELGEMARK

GUARDS OF METROPOLIS

Alligator

SLACKERTONE/BONNIERAMIGO

GGGG

Två år efter releasen får Alligator svensk distribution och det finns anledning att kolla upp detta norsk-amerikanska band om man missat dem tidigare. Debutskivan har beskrivits som Abba möter AC/DC men fråga mig inte varför. Snarare är det punk-poppigt med en alternativrockkådra där Exhole låter som en popversion av Rage Against The Machine, Don't wanna be like you drar åt Red Hot Chili Peppers och skivans bästa låt – balladen Alligator – är bra på sina egna meriter.

Överlag är det ovanligt välsvarvade refränger och trots några blekare låtar i mitten är detta en grupp som säkert har framtiden för sig.

ROGER BENGTSSON

HAGGARD

Tales from Ithiria

DRACKAR/SONYBMG

G

Asis Nasserri har komponerat en saga om den ständiga brottningskampen mellan gott och ont. Det utspelar sig i hans påhittade värld Ithiria och även om man kan ana hur ett sånt fantasypenos skulle kunna låta hade jag inte riktigt förberett mig på detta. Den kvinnliga klassiska vokalisterna sjunger så högt att det ofta låter som fågelkvitter, Asis grymtanden är just grymtanden och denna renässanshårdrock står mig upp i halsen redan i första låten.

ROGER BENGTSSON

DOUG HOEKSTRA

Blooming roses

WING DING/HEMIFRÄN

GGGG

Han låter nästan ursäktande på rösten, försiktig, smygande och nästan osäker. Nu är det naturligtvis så att uttrycket passar sig utmärkt till den samling låtar som Doug Hoekstra samlat, men det är också del av den lilla krydda av innerlighet som lyfter hela plattan. Lite smånätt, lite småjazzande, med rockbotten, med dörren öppen mot popvärlden, som en vilja att sitta i ett nav i hela den moderna musikens uttryck. Utan att egentligen vilja göra något unikt av den, utan bara visa på vilka möjligheterna är, vilka låtar som finns att fånga upp, att lyssna på, att framföra. Det känns som att det finns vissa likheter mellan Hoekstra och en tidig Conor Oberst och Bright Eyes, bortsett från att *Blooming roses* aldrig blir så rak och omedelbar, utan snirklar sig runt ens öron och ben tills man inser att det blir allt svårare att komma loss. Ömt, innerligt, men inte utan det lilla tuggmotstånd som krävs. Gillar.

MAGNUS SJÖBERG

THE HOLD STEADY

Stay positive

ROUGH TRADE/BORDER

GGG

The Hold Steady, som nyligen signats till Rough Trade, har omgärdats av väldigt goda vitsord för både skivor och spelningar. Utifrån detta album att döma förstår jag det inte riktigt. Mestadels tycker jag det låter som en något rockigare variant på Bruce Springsteen som är schysst men som jag säkert kan leva utan. Däremot händer det något speciellt i *Both crosses* där ekot av David Eugene Edwards (Woven Hand, ex-16 Horsepower) är härligt domedagsklingande.

ROGER BENGTSSON

HOLLENTON

Opus magnum

NAPALM/BORDER

GGGG

Episk mörk metal. Så beskrivs Hollenthons musik, och jag håller med. Det är extremmetall med symfoniska, nästan teatraliska inslag. Hård metal med butter sångare. Körer och fioler. Strängar och trumpet. Syntetiska som om de spelas av playmobil-gubbar. Och jag gillar det. Väldigt mycket. Det är snygga metallriff, och melodierna ovanpå dem – så som sträng- och trumpetarrangemang – är väl genomtänkta. En imponerande komposition.

Jag tycker alla låtar håller hög klass, men mina favoriter är *To fabled lands* och *Son of perdition*. Den sistnämnda skulle kunna bli en hit för bandet.

Hollenthon är från Österrike och har släppt album tidigare. Men det var 2001, och mycket vatten har runnit sedan dess. Låt det inte gå lika lång tid till nästa släpp.

TORBJÖRN HALLGREN

JUSTIN HOPKINS

You are where you come from

PAMA RECORDS

GGG

Som så ofta när någon artist slår igenom på bred front så dyker det snabbt upp en massa mer eller mindre lyckade kloner, som ska försöka rida på samma våg. I det här fallet så heter originalet Gavin DeGraw, och man kan verkligen känna att skivbolaget har våta drömmar om att amerikanske singer/songwritern Justin Hopkins ska få ett liknande mottagande och genomslag med denna platta.

Det här är klassisk amerikansk rock med inslag av soul och blues. Förstasingeln *Why would god come to L.A.* har redan fått en hel del rotation i radion och även varit uppe och nosat på försäljningslistan. Och Justin Hopkins är på intet sätt någon oäven artist. Faktum är att han har en nyansrik och behaglig röst och är en riktigt begåvad låtskrivare. Han har fått till en jämn och personlig platta, som han för övrigt producerat ihop med Caj Karlssons gamle vapendragare Johan Glössner. Men det som trots allt talar emot Justins chanser att upprepa sin föregångares succé är bristen på upptempo-låtar och att här inte finns någon klockren hitsingel.

Ett okej substitut, som säkert kan höja sig ett par snäpp live.

THOMAS RÖDIN

BENJI HUGHES

A love extreme

NEW WEST/PLAYGROUND

G

Här. Vid en första anblick ser singer/songwritern Benji Hughes från North Carolina ut som den stereotypa bilden av en roadie. Han har långt hår, ett generöst vildvuxet skägg och är blekt, precis så som den hårt arbetande yrkeskategorin brukar porträtteras i olika filmer.

Det handlar om gitarrbaserade låtar i traditionell singer/songwriter-tradition som får träffa torftigt programmerade trummor och lite andra instrument längs vägen. Ibland vill låtarna nästan ge sig ut i klubbland. Fast i Benjis klubbland finns det inget sväng. Låtarna blir bara konstiga och osammanhängande utan charm. Texterna befinner sig i gränslandet mellan humor och diskbänksrealism.

Ofta finns det en anledning till att det inte är roadien som står på scen och vice versa. Det borde Benji Hughes vänner påminna honom om innan de dunkar honom i ryggen och ber honom spela in ytterligare ett 25 låtar långt dubbelalbum.

MATTIAS LINDEBLAD

skivor

SCOTT HULL

Requiem

RELAPSE/BORDER

G

Nej, detta är inte musiken folk kommer att beställa till sin begravning. Det känns snarare som bakgrundsmusik till nån sluta-röka-CD, eller som typisk meditationsmusik.

Jag vet inget om bakgrunden till Scott Hulls släpp. Men musik ska tala för sig själv, och det här etablerar sig ganska snabbt som en billigare version av JM Jarre.

Scott Hull är gitarrist och producent i bland andra Pig Destroyer och Agrophobic Nosebleed. Han är inte att förväxla med Scott Hull d.ä. som har producerat Steely Dan och Amy Grant.

TORBJÖRN HALLGREN

ANDERS ILAR

Sworn

LEVEL REC/IMPORT

GGG

Produktiviteten på Hisingen är hög. Anders Ilar verkar inte ha någon brist på material att sprida ut till diverse obskura bolag. Tyska Level Rec är bara det senaste i raden. *Sworn* är fylld med glitchig men mjuk techno, mörk och varm som en kram från en stor famn. Skivan famlar någonstans i gränslandet mellan dansgolvsmaterial och hemmalyssning. I slutändan känns den lite för mjuk för klubbarna och lite för intetsägande för vardagsrummet. Den kommer inte riktigt nån vart, även om den är välproducerad. Näst sista spåret, dock. *Brokenhearted*. En underbar acidrökare på nio minuter. Den vill man ju inte missa.

HENRIK STRÖMBERG

ISMEN

Inget kan bli skönt nog

PUMPA RECORDS

GG

Hur tänkte man här? *Phuck U* borde ju ha stannat på fylleidéstadiet, men eftersom den nu skulle med på skivan så hur kan man välja att lägga denna plockiga hejarklacks-/Mattisborgen-hiphop som öppningsspår? Efterföljande låtar är ju långt ifrån lika penibla. Alkohol-lobbiga *Vita stolen* börjar blytungt med cuts och *Alla älskar en död man* har en bra xylofonproduktion som de båda stockholms-rapparna Sober & Mickelito ligger riktigt bra på. *Schyssta bananer* är väl rolig på sitt sätt, men det är ändå efter de introducerande spåren som det sedan bär utför. Ismen är som en moderniserad version av Fattaru med små inslag av Organism12:s småkrystade råhet. Men det hela blir tyvärr ganska slätstruket och desto mer snabbsmält. Visst, det trallar till lite där och det studsar friskt på ett annat ställe, men det fastnar aldrig.

ERIK HJORTEK

JAMES JACKSON TOTH

Waiting in vain

RYKODISC/BONNIERAMIGO

GG

Waiting in vain är på många vis en ytterst konventionell singer/songwriterpopskiva, innehållande alla huvudkomponenter; sammetsröst, halvanonyma gitarrbaserade melodier och texter om livets svåra stunder. En del av tjusningen med genren är just att det brukar ta ett tag att lära känna skivorna, komma dem in på livet och ta dem till sig. Sedan finns de bara där som en självklar del av livet, och det är svårt att föreställa sig hur livet såg ut innan första lyssningen. James Jackson Toth kryper dock inte närmre, utan musiken känns distanserad och en smula avslagen. Som att den medvetet bibehåller avståndet.

James Jackson Toth gör sin grej tämligen skickligt, och låtarna är njutbara i stunden, men de lämnar mig oberörd när skivan tagit slut. Att han dessutom sjunger rock'n'rollskrävande och Mick Jagger-bråkigt gör att jag blir lite avskräckt. Det känns som att Toth fastnat i limbo mellan yvigt gestikulerande rockballader och en avskalad

och intim trubadurtradition. Det är oftast bäst att välja ett spår och hålla sig till det.

EMMA RASTBÄCK

EMIL JENSEN

Emil Jensen

ADRIAN RECORDINGS

G

Saker jag inte pallar med:

- svanar.
- folk som säger att de är "allätare" vad det gäller musik.
- särskrivningar.
- användandet av andra smileys än :D på msn.
- Emil Jensen.

Orsak till sistnämnda: Emil Jensen ger sig som en slags misslyckad Hellström in på prettopoesins obehagliga väg och försöker med sin Hjärupskånska beskriva svåra och ack så intensiva känslor på trubadurmanér. Det är mycket om snö som smälter och sår som ska läka. Och det är faktiskt snäppet värre än :P smileyn på msn.

NINA EINARSSON

THE KID

Transient blood

HYBRIS/BORDER

GGG

Göteborgsbandet The Kid går ut stenhårt redan från första tonen och räknar man band som New Order och Siouxsie And The Banshees till sina hjältar så kan det här vara en ny favorit. Det fullkomligt sprudlar av 80-tal, på det där pop-piga glada sättet som i alla fall jag kommit att älska. Sångerskan Mary-Anne Norberg påminner röstmässigt mycket om Karin Wistrand, och även namn som Karin Dreijer och Gia Berg passerar revy i mitt huvud. Den här ompaketeringen av en musikstil som hade sin peak för 25 år sen känns oväntat fräsch och spännande. Syntar å la Simple Minds blandas med gitarrljud som kunde ha varit hämtade från någon tidig The Cure-skiva och tycke uppstår. Även om texterna oftast känns ganska mörka så är *Transient blood* en skiva som gör mig glad. Den får mig att vilja plocka fram alla mina 80-talsvinylor och bara maratonlyssna tills morgonen kommer. Kul också med covern på Cortex gamla *Mayhem troopers* där Freddie Wadling gästar på sång.

Om man bara jobbar lite mer på melodierna så kan det här bli riktigt kul framöver.

THOMAS RÖDIN

KIDDA

Going up

SKINT/PLAYGROUND

GGG

När Ste McGregor träder i rollen som Kidda, sätter han på sig klappkepsen och släpar fram sin regnbågsmönstrade sockervaddsmaskin. I den rör han ner funk, soul och hiphop, strösslår med lite big beat-trummor, och sedan spinner han tio fluffiga, rosaskimrande sockernystan. Och som vi alla vet, är det bara förstoppade surpuppur som inte gillar sockervadd, men som vi alla också vet, finns det inte en mentalt frisk människa i världen som klarar av att sätta i sig tio stycken utan att må illa, utan att tycka att det blir äckligt efter ett tag.

Ja, *Going up* består just av tio tokroliga, sockersöta låtar. Lyssnar man på en eller kanske två av dem, spricker vardagens avgasgrå moln upp och semestersolen tränger genom. Men om man sedan är dum nog att plöja genom resten av dem kommer man snart på sig själv med att längta efter molniga måndagsmorgnar, osockrad havregrynsgröt och precis vilket annat album som helst utom just Kiddas *Going up*.

FREDRIK FRANZÉN

KAKI KING

Dreaming of revenge

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GGG

Kaki King är en av USA:s mest välrenommerade gitarrister och hon skulle ha kunnat göra sig ett namn inom såväl jazz, rock eller metal. Men något otippat så har hon istället valt att viga sin talang åt indiepoppen.

Dreaming of revenge är hennes fjärde platta i ordningen, och precis som förut så skiljer sig denna fullängdare ganska markant från föregångaren. Den här gången handlar det mestadels om instrumentala spår, som är någon slags märklig blandning av new age, indiepop och postrock. I två av spåren kompas hon dessutom av en sträckkvartett vilket gör det att det hela känns lite mer fylligt. Allra bäst till sin rätt kommer hon dock i de spår där hon även använder sin röst. Vemodspopen i *Life being what it is* och *2 o'clock* påminner en hel del om Suzanne Vega och i den sistnämnda får vi även höra prov på hennes den sköna tappingteknik som blivit något av hennes kännetecken. En helt okej platta, som dock kräver en del av lyssnaren.

THOMAS RÖDIN

LACKTHEREOF

Your anchor

BARSAK/BONNIERAMIGO

GGG

Danny Seim från Menomena släpper sitt nionde album under namnet Lackthereof. *Your anchor* släpps på Seattle-bolaget Barsuk som tidigare huserat band som Death Cab For Cutie och Nada Surf. Men istället för glad pop så lutar Lackthereof mer åt David Bazans lågmälda intensiva gitarmusik och ganska mycket för den delen. *Choir practice* skulle i princip kunna vara en Pedro The Lion-låt eller kanske rentav en med The National. Danny Seim verkar gilla dem i alla fall eftersom *Fake empire* är inspelad på skivan, och i en ganska bra version dessutom.

Den finns en storhet hos *Your anchor* som inte går att komma ifrån. Den där tassande musiken som sveper en fångas helt av Lackthereof och från att ha känt en viss skepsis har jag gått över till att faktiskt tycka om *Your anchor* även om viss originalitet saknas.

ALEXANDRA BENGTSSON

LACRIMAS PROFUNDERE

Songs for the last view

NAPALM/BORDER

G

Vilken saggig smörja. Tyska gothrockare som fortfarande efter sex plattor inte ens försöker jaga bort Eldritch (Sisters of Mercy) och Pete Steele (Type O Negative) från sångarens kvidanden. När till och med den (för oss med promotionex) inklämda voice overn informerar om vad jag hör med allvarstyngd och lite rosslig stämma skrattas det högt. Nej, gothrock enligt standardformulär 1A förpassas till förråden.

ROGER BENGTSSON

LAST MAN STANDING

False starts & broken promises

WILDFLOWER/PLAYGROUND

GG

Last Man Standing är bandet som hade kunnat vara Jack Whites tredje. Om han var en metrosexuell cirkusdirektör med Tom Waits-fäblless alltså.

Detta är bonnigt men trendigt, färglätt, svärförstått och saloonbluesigt. Vid sina höjdpunkter känns det som när man klädde ut sig i rött och guld och med mustasch på dagis; transvestitigt, spännande och lite förbjudet. Men tyvärr är större delen av skivan mer något undvikande, utdraget och tröttsamt. Och för konstigt. Typ din svärmor utklädd i rött och guld och med mustasch.

NINA EINARSSON

CYNDI LAUPER*Bring ya to the brink*

UNIVERSAL

GGGG

Tjejen som bara ville ha kul har numera blivit en tant, men likt förbaskat så verkar både nyfikenheten och känslan för att skriva medryckande melodier vara intakt.

Om man ser tillbaka på Cyndis karriär så är det svårt att hitta en röd tråd. Hon har hela tiden kastat sig huvudstupa ut i det okända och provat olika genrer och grepp med blandat resultat. Till skillnad från kollegan Madonna som slog igenom ungefär vid samma tidpunkt för 25 år sen så har hon under den senare delen av sin karriär dock inte spanat så mycket på hitlistorna utan istället gjort det som fallit henne in. *Bring ya to the brink* lever dock i högsta grad i nuet och tillsammans med namn som Kleeerup, Max Martin och Basement Jaxx så har fru Lauper fått till en dansplatta som lika hade kunnat vara signerad Kylie eller Madonna. Vi snackar 80-talsinfluerad medryckande disco med inslag av tidiga 90-talets klubbmusik. Det enda negativa med Cyndis transformering till dansgolvsdrottning är väl att en del av hennes personliga uttryck försvinner bland alla beats och syntar. Men det gör faktiskt inte så mycket när låtmaterialet är så här starkt. *Bring ya to the brink* växer för varje lyssning och senaste singeln *Into the nightlife* kan vara det svängigaste hon släppt sen 1989 års *I drove all night*. En stark comeback som ger mersmak.

THOMAS RÖDIN

L. E. MENTAL*Chi-Town anthems*

STORM VOX/PLAYGROUND

G

Full E-Klype och Mitch Ill Blaze är två hårdkokta rappare från Chicagos Southside. För två år sedan under filmningen av *Prison break* gav de sin demo till skådespelaren Peter Stormare, som äger och driver ett skivbolag vid namn Storm Vox Records. Och nu kommer albumet *Chi-Town anthems* att släppas i Skandinavien.

Lyrikal Etherians har gjort ett album som är väldigt spretigt, det skiftar mellan akustiska och funkiga spår med softa texter till monotona beats och stereotyp innehåll. Ett av de bättre spåren är *Life flows* on som med en lekfull refräng berättar om att ta till vara på livet. Ett annat ganska okej spår är *Say what you say*. Den akustiska gitarren och själfulla sången är två fina element som funkar för L. E. Mental. Ett av de sämre spåren är *Thirstay*, en låt som avhandlar ämnet om hur jobbigt det är med brudar som vill ha gratis drinkar. Jag blir smått illamående samtidigt som jag blir oerhört stolt över att jag inte förtär alkohol. Eller spåret *L. E. Mental* som osar sex, kanske inte nödvändigtvis bra sex utan röda lampor, takspeglar och sidenkallingar. Det finns även en cover på albumet, en version av brittiska 70-tals bandet Mungo Jerrys *In the summertime*. Inte direkt lättaste valet att göra en cover på, eftersom originalet är så bra som det är så faller L. E. Mentals ganska platt. Även om det finns potential så faller *Chi-Town anthems* lika platt som deras cover.

YSABEL ARIAS

THE LEVELLERS*Letters from the underground*

ON THE FIDDLE/PLAYGROUND

GGGG

Lagom till 20-årsfirandet så är de gamla brittiska rebelerna i The Levellers tillbaka med ett nytt album. Och det förvånar mig att de fortfarande har kvar så pass mycket låga och jävlar anamma. För *Letters from the underground* växer efter några lyssningar ut till det mest energifyllda och inspirerade album som bandet släppt ifrån sig på många år.

Redan i inledande *Cholera well* så kan man känna att det här är ett band med ett budskap och en vision. Bland annat så får sig USA en känga i powerpoppiga *Burn America burn*. Och personligen så gläder det mig att The Levellers med sina texter fortsätter att lyfta fram samhällsproblem

och orättvisor. Nu för tiden så känns det nämligen som om många artister är mer intresserade av att tjäna kulor än att nå ut med någon form av budskap.

Musikaliskt så håller man sig till samma blandning av punk, pop och engelsk folkrock som vi vant oss vid. Sanningen är att flera av låtarna lika gärna skulle kunna vara hämtade från debuten *A weapon called the world*. Men The Levellers har genom åren skapat sig sin egen genre vilket gör att musiken känns tämligen tidlös.

Ett givet köp för fansen, och en stark comeback av ett band som alltjämt fortsätter att kämpa för en bättre värld.

THOMAS RÖDIN

LITTLE MARBLES*Vi accepterar mitt kaos*

NATIONAL/BONNIER

G

Little Marbles är en stockholmduo bestående av två batikglada 16-åringar som spelar något som vissa (bland annat deras pressrelease) skulle beskriva som "urstarka solbeströdda popkarameller". Jag skulle dock hellre kalla det urstarka infantila montessorikarameller. Troligen med illegala substanser i.

Dessa unga flickor är nämligen som dagisbarn på speed; de springer runt i några slags 70-talsnewrave-utklädnader, sjunger låtar om hur hela klassen åker till en bondgård där "korna råmar, kor har kokompisar och kalvarna är söstast" samt hur de vill äta massa choklad och kex. Detta kan ju tyckas låta rart – för vad är det om inte just det? – och jag vet att det inte är helt politiskt korrekt att lägga kroken för regnbågsbeklädda dagisbarn *men* kära kära små Marbles, kanske är det bara jag som snedtänder på ert godis men jag klarar inte av att lyssna igenom ett helt album om blommiga gummistövlar, kor, nyckelpigor eller crazy historier om när ni åt en melon som gav er utbuktningar. Ni kommer säkert bli sönderhänglade på Emmaboda och jag lovar att Montessoriförbundet kommer ringa er men sorry, jag accepterar varken ert kaos eller era karameller. Det finns bättre sätt att bli hög på.

NINA EINARSSON

LOWGOLD*Promise lands*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Det som är svårt med Lowgold är att identifiera något slags särdrag. Något som kiljer dem från en handfull andra band. Jag lyssnar och lyssnar, men hör bara indierock enligt skolboken. Gitarrer som tar upp största utrymmet i ljudbilden, lite trummor, lite bas, en sångare som sjunger smäraspigt över sovande melodier. Spela upp en amerikansk dramaserie för ungdomar till det så är paketet komplett. Totalt sjallöst. Inte dåligt, men ointressant.

EMMA RASTBÄCK

MACHINERY*The passing*

REGAIN

GGG

Huvudstadens Machinery blandar ner lite av varje i *The passing*. Heavy metal, melodisk dödsmetal, modernt klingande Nevermore-metal och små elektroniska passager. Generellt är det bra låtar och det finns tendenser till något eget här. Däremot önskar jag, förvånande nog, lite mindre variation. Efter att lyssnat på spår 4, 5 och 6 kunde man lika gärna tro att det rörde sig om tre olika band. Lugnt, stenhårt och sen något däremellan. Just de kvickaste dödsmetallprylarna är, om inte problemet så i alla fall inte speciellt originella. Svårt att höra sammanhangen, men det verkar vara intressanta texter vilket alltid höjer lyssningsvärdet.

ROGER BENGTSOON

MASCOT PARADE*Deathmatch*

ALABAMA/DEAD FROG

GGG

Tänk dig att Slayer jammar med Jeff Buckley eller att Tom Petty skriver låtar åt Iron Maiden. Ja, så börjar pressbio-grafin om detta albumdebuterande svenska band. Låter ju spännande – men Slayer? Iron Maiden? Nja, känns inte som särskilt jämförbara referenser. Henric Bringås för snarare tankarna åt James Hetfield, Glenn Danzig eller varför inte Dave Gahan. *A speech* och *Hysteria* känns som de starkaste låtarna jämte inledande *Song driven* som tyvärr förstörs av ett rätt enerverande na na na naande i tid och otid. Men gillar du din (hård)rock melodistinn och samtidigt fuzzig är det Mascot Parade du ska kolla upp.

ROGER BENGTSOON

STEPHANIE MCKAY*Tell it like it is*

MUTHAS OF INVENTION/PLAYGROUND

GGG

Organiskt är väl ordet som kommer till mig allra först när jag satt mig in i Bronx-dottern Stephanie McKays musikaliska värld på hennes andra platta *Tell it like it is*. Som en lite rockigare Erykah Badu eller en softare Kelis står hon med bägge fötterna stabilt planterade i sin kulturella mylla full av old school soulfunkhiphop. Hon är socialt medveten också och levererar så självklara låtar att man ryser om och om igen. Höjdpunkten är de klassiska vibbarna som *Jackson Avenue* formligen kokar över av. Vilket funkigt spår. En hitsingel om jag någonsin hört en.

Men sammantaget skapar plattan mest en känsla av käck mysighet, det rullar på i ett småputtrigt tempo mest hela tiden utan att något spår lyfter (förutom *Jackson Avenue* då).

GARY LANDSTRÖM

SERGIO MEGA*Stereo*

CTS RECORDS

G

En dos ukrainsk techno jag helst hade varit utan. Musiken låter inte bra någonstans – amatörmässig, ointressant och passé. *Stereo* är ett dubbelalbum och Sergio Megas andra album, utgivet på eget skivbolag. Skivorna kommer förpackade i ett glossy, påkostat CD-fodral med ett par 3D-glasögon bifogade för att kunna titta på konvolutet föreställande Sergio Mega i 3D (?), samt för att kunna gå och klubba till Sergio Mega i Ukraina och ta del av hans 3D-show. Detta kanske funkar i Ukraina och andra länder som inte har en lika kräsen, i svenska mått mätt, danspublik, men jag skulle bli förvånad om den här musiken någonsin kommer att nå svensk klubbmark...

Den första skivan är uptempo techno medan den andra är mer minimal techno och bjuder på bonusspåret *Clubland* som ska vara något alldeles extra, en klubbmix med inslag av instrument från traditionell ukrainsk folkmusik. Tyvärr låter det riktigt illa. *Stereo* är amatörmässigt producerad och låter inte ens bra om den skulle vara datumstämplat -88 istället för -08.

KARIN KNAPE

MEVADIO*Fresh kill daily*

DRUG(S)/TARGET

GGG

Andra plattan av danska Mevadio är ett stycke ny-thrash som inte låter särskilt avlägset från landsmännen i Hatesphere och Raunchy. Trevligt spelat och även om texterna är rätt klichémässiga är det inte helt utan substans. Fastnar speciellt för *Seven deadly songs*. Producerat av Tue Madsen och det borgar som vanligt för kvalitet fast att hans namn börjar bli välanvänt vid det här laget.

ROGER BENGTSOON

skivor

THE MOP TOPS

Ground floor man
SOUND ASLEEP RECORDS

GGG

Svenska The Mop Tops skivdebuterande i början av 90-talet. Då med en rhythm&blues-inriktning inspirerad av Yardbirds och Canned Heat. Nu har de moderniserats och lättat upp stämningen till powerpop, men 60-tals-feelingen finns kvar och samtidigt en viss undermedveten punkattityd. Låten Re-creation song skulle nästan kunna vara en Iggy Pop-cover. Allt låter typiskt engelskt med förankring i "Beatles-skolan", men även amerikanska Lemonheads sound känns närvarande. Inte utmärker de sig särskilt starkt, men de håller en helt okej nivå med sina trallvänliga melodier och fylligt ljud som omfamnar väl. Den enkla naiviteten berör, de spelar rakt ut och får det att gå rakt in hos lyssnaren. Däremot tycker jag att refrängerna blir tjatiga i längden. Texterna handlar om samma kärleksbekymmer som fyllt upp vardagen för ungdomar i alla tider, fast i ett mognare sammanhang. Tonärsmusik för medelåldern men som även yngre idag kan relatera till är ett smart koncept.

MATHILDA DAHLGREN

NEW KIDS ON THE BLOCK

The block
INTERSCOPE/UNIVERSAL

GG

Svärmorsdrömmarna i brittiska pojkbandet Take That gjorde häromåret en succéartad comeback. Framgångsreceptet var då att genom starka melodiska refränger och ett mognare sound hitta tillbaka till sina gamla, och numera vuxna fans. När det nu är dags för NKTOB att göra comeback, för övrigt det band som startade hela pojkbandsvägen, så väljer man en helt annan väg. Man verkar helt enkelt ha bestämt sig för att ledorden ska vara trendigt och modernt, och att det räcker att kalla in namn som Akon, Ne-Yo och Pussycat Dolls för att succén ska vara ett faktum.

Tyvärr så är det ju dock så att om inte materialet håller tillräckligt hög klass, så spelar det ingen roll hur credidiga gästartister man raggat ihop. Många av låtarna på *The block* känns mer än lovligt säsga och helt ärligt så känns det ofta snudd på pinsamt att höra de snart 40-åriga männen försöka rappa i lättitlar som *Sexify my love*. Det som räddar den här plattan från bottenbetyg är dock att killarnas sångröster fortfarande håller oväntat hög klass, och att den ju trots allt är ljusår bättre än konkurrenterna Backstreet Boys senaste alster. Och som ni kanske redan har gissat så har även mastodontproducenten Timbaland ett finger med i spelet. Men för mig betyder det knappast nåt positivt längre, han har helt enkelt lånat ut sitt namn till alldeles för mycket skit.

THOMAS RÖDIN

RANDY NEWMAN

Harps and angels
NONESUCH/WARNER

GGG

Grammy-, Emmy- och Oscarsvinnaren Randy Newman har väl framför allt gjort sig känd för sin filmmusik. Men efter att de senaste åren ägnat sig åt att göra musik till Pixars tecknade filmer så är han nu tillbaka med sitt första soloalbum på nio år.

Mycket är sig förstås likt, men i Randys fall är det väl frågan om det inte är just precis så man vill ha det. I ett lagom lunkande tempo häcklar han till ackompanjemang av dixieland och New Orleanssväng såväl politiker som artistkollegor. Men han gör det på ett ömsint och roligt sätt och ibland känns han lite som Nordamerikas svar på Tage Danielsson. Här finns även plats för innerliga och allt annat än ironiska pianoballader som känns hämtade ur nån svartvit gammal amerikansk kärlekfilm.

Randy Newman är och förblir en legend som fortsätter att leverera med samma höga lägstaniivå.

THOMAS RÖDIN

KURT NILSEN

Rise to the occasion
SONYBMG

GGG

Norrmannen Kurt Nilsen slog igenom när han vann den norska upplagan av *Idol* för några år sedan. Debutsingeln *She's so high* blev en hit även i övriga Europa, men efter det så har det varit tämligen tyst om Kurt utanför hemlandet. När han nu gör ett nytt försök att slå igenom internationellt så har cowboyhatten åkt på och läderbooten är nyputsade.

För *Rise to the occasion* består helt enkelt rakt upp och ned av popaktigt country à la Keith Urban och Garth Brooks. Det är välslunget, smakfullt producerat och oftast trallvänligt och småmysigt, men personligen så tycker jag att det i det stora hela blir lite väl radioanpassat och snällt. Inte ens den gamle legendaren Willie Nelson, som gästar på duetten *Lost highway*, lyckas tillföra särskilt mycket tyngd och svärta. Men alla som hört Kurt sjunga vet att han besitter en av Nordens bästa röster och det är som vanligt en fröjd att höra hans stämma. Trots avsaknaden av ett riktigt starkt singelspår så tror jag faktiskt att den här skivan, med rätt promotion, har potential att bli hans inkörsport till en karriär utanför hemlandet.

THOMAS RÖDIN

OCOTE SOUL SOUNDS & ADRIAN QUESADA

The alchemist manifesto
ESL MUSIC

GGG

Ocote Soul Sounds (eller Martin Perna, som hans mamma kallar honom) och Adrian Quesada är två riktiga musiker-musiker (som det väl alltför sällan kallas) – superproffsiga studionissar vars namn du då och då hittar i konvolutet till någon mer namnkunnig artists album. Tillsammans med ett tjog gäster gör de stundtals snygg, eklektisk mysymusik, som förenar åtminstone fyra olika kontinenters musikaliska arv, och resultatet släpper de sedan på Thievery Corporations smaklöst namngivna skivbolag Eighteenth Street Lounge Music.

Och det där är kanske nog med information för att du ska veta om *The alchemist manifesto* är eller inte är ett album som faller dig på läppen. Studiomusiker som gör eklektisk loungemusik är ju nämligen något som retar gallfeber på en mängd människor. Jag kan förstå varför, men har personligen inget problem med musik som nöjer sig med att bara skapa lite skön stämning. Tvärtom, tycker jag att sådan kan vara befriande opretentiös och förvånansvärt framgångsrikt lyckas vaddera verklighetens vassaste kanter i fluffig örönbomull.

The alchemist manifesto är musikermusikernas andra album tillsammans. Precis som föregångaren är det en foglös förening av afrobeat, dub, karibisk jazz, latinska rytmer och modern dansmusik, så snyggt slipad att det enda man väl egentligen skulle kunna störa sig på är just det där – bristen på kanter och flisor. Men mig stör det inte, tycker nog att verkligheten är vass nog som den är.

FREDRIK FRANZÉN

ONE WAY MIRROR

One way mirror
METAL BLADE

GG

Man börjar känna igen formeln vid det här laget. Hyfsat hårt öppningsriff, lugn eller hård vers med kraxig sång, följt av en brygga och en refräng med rejält dubbade rena stämband. Det är egentligen inget större fel, bara det att man har hört det förut. Kollegorna i Soilwork och In Flames har bättre låtar helt enkelt. Då hjälper det inte att medlemmarna härstammar från Mnemic och ovan nämnda Helsingborgs rockers. Det som värmer något är när rifandet börjar osa Hatebreed, fast när sångaren Guillaume Bideau i versen som följer påminner om Nickelbacks Chad Kroeger söker sig fingret långsamt mot pausknappen.

MATTIAS LINDEBLAD

PANZERCHRIST

Himmelfartskommando
MIGHTY MUSIC

GGGG

Dansk dynamitdöds av den ganska gamla skolan. *Himmelfartskommando* är en re-release av deras första två album, *Six seconds kill* (1996) och *Outpost for Europa* (1998), plus tre tidigare outgivna bonuslåtar.

Starkast smäller *Outpost for Europa* vilket säkert är förklaringen till att de åtta låtarna är först ur trots att de tidslinjemässigt borde hamnat på andra plats. Skönt med lite trivsamt klingande death med Sunlight sound à la Dismember och gamla Entombed där det genomgående krigstemat passar fint till det kompromisslösa manglet.

ROGER BENGTSSON

DOLLY PARTON

Backwoods Barbie
UNIVERSAL

GGG

Efter att på några album med stor konstnärlig framgång ha hängt sig åt bluegrass så sadlar Dolly om och släpper ett album bestående av den blandning av country och pop som hon en gång i tiden gjorde sig ett namn med. Förutom nio nyskrivna låtar signerade Parton själv så återfinns här även tre tolkningar av andras låtar. Allra bäst blir resultatet i Fine Young Cannibals gamla *Drives me crazy*, som hottats upp med ett bluegrassarrangemang. Inledande originallåten och förstasingeln *Better get to livin'* svänger också riktigt skönt och skulle lika gärna kunna vara signerad Faith Hill eller Shania Twain. Texterna är oftast klockrena betraktelser av Dolly själv och hennes karriär. Här finns en självinsikt, humor och ironi som man skulle ha velat att fler artister innehaft. Personligen hade jag kanske önskat att albumet innehållit lite mer fartiga låtar eftersom balladerna ibland tenderar att bli sega, men texterna väger ofta upp när melodierna haltar. Måhända är kanske inte *Backwoods Barbie* mer än en parentes i en sagolikt framgångsrik karriär, men den visar samtidigt att Dolly Parton har kvar förmågan att skriva radiovänliga hits. Ett givet köp för fansen och en skiva som växer efter några lyssningar. Konstigt bara att det skulle dröja närmare ett halvår efter att plattan släppts i USA innan den slutligen får Sverigerelease.

THOMAS RÖDIN

PIHLIS

Framgång förlåter allt
SVEDEJBRUK

GG

Här kommer då ett andra album från stockholmska Pihlis som på sin myspace skriver att han är som Einstein när han skriver sina låtar. Och det är väl ungefär det ballaste jag kan skriva om honom och skivan.

Framgång förlåter allt är Patrik Isaksson i en lite kredigare indieförpackning, komplett med texter som "Du är värd mer än diamanter/vi föll som änglar" och annat pinsamt dravel som hade gått hem på vilken *Allsång på Skansen* som helst. Kan också tänkas att alla 15-årsbrudar med tribal tatueringar i svanken kommer önska en massa Pihlis på NRJ för att de vill varva Rihanna med nåt lite djupare när killen tafsade på deras syrra, men det är också där det slutar.

Radioskval med översentimentalitet till trots måste det sägas att singeln *Det måste va nåt fel på mig* är helt okej, kanske till och med jävligt bra. Så det är synd av resten av skivan är som en översentimental Håkan Hellström som tror att han kan skriva låtar.

NINA EINARSSON

PROMISE DIVINE

Santos
DIGITAL REVOLT/SOUND POLLUTION

GGG

"Detta är från USA", är det första man tänker när man börjar lyssna på Promise Divines nya album *Santos*. Ame-

rikansk collegepunk, tänker man. Melodiös, slick, polerad och totalt ofarlig. Denna nya sorts punk som många av oss puritaner snarare uppfattar som ren och skär emopop.

Men det är inte amerikanskt. Nej, Promise Divine är ett svenskt band, som icke desto mindre, de facto har, som ett av de få svenska band någonsin, spelat på den megastora och dignitetstygda, kringresande punkfestivalen Vans Warped Tour. De har dessutom gjort ett par egna turnéer i landet över there och faktumet står klart och tydligt att det är där som denna sortens musik har sin allra största marknad.

Det är ytterst kompetent, schyssta melodier och helt okej produktion. Men det lekfulla, spontana, respektlösa och innovativa saknas. Det känns överlag lite uddlöst och snällt.

CARL THUNMAN

ELI "PAPERBOY" REED & THE TRUE LOVES

Roll with you

ESSENTIAL MUSIC/PLAYGROUND

GG

Ibland kan det kännas rätt fräscht att höra musik som på något sätt är tidlös, sådan musik som det känns som har funnits genom hela den moderna musik-, eller i alla fall skivhistorien. På något sätt rotat i klassiska musikgenrer. Eli "Paperboy" Reed gör sitt bästa för att man ska få just den upplevelsen, det känns så. Med en lång arm, en djup rot, en välgrundad bas av soul och klassisk rock, ibland nästan tangerande gospel, återupptäcker han både sound och känsla från hybriden. Fastän det ibland känns lite väl retro, kommer man inte ifrån att det är gjort med en passion som smittar av sig. Blåset, uttrycket, allt. Att det sedan i längden blir lite väl förutsägbart är väntat, precis som att man lätt tappar intresset. Men visst finns det något i soundet ändå. Det är väl nostalgikern i en som vaknar, kanske...

MAGNUS SJÖBERG

RESURRECTION

Mistaken for dead

MASSACRE RECORDS

GGGG

Dödsmetall från Florida. Som legat och vilat sedan 1996. Det är ett bra koncept.

Resurrection tar sitt namn på allvar och släpper en väldigt stark dödsplatta. Lustigt nog är detta bara bandets andra platta i karriären, utan att någon av medlemmarna har gjort väsen av sig i andra band. Underligt, på ett så bra släpp.

Tyvärr är inte sången i samma tuffa klass som riff och låtar, men man kan inte få allt. De bästa låtarna är sparade till spår 6 och 7, men över lag håller musiken hög klass igenom. Hoppas det går bättre efter detta album än på tiden då det begav sig.

TORBJÖRN HALLGREN

REX THE DOG

The Rex the Dog show

COOPERATIVE/BONNIERAMIGO

GGG

The Rex the Dog show känns mer som ett koncept än bara en skiva, med en homogen grafisk profil inkluderat allt från CD-konvolutet till hemsidan. En vit tecknad hund som heter Rex och som tillsammans med sin husse åker runt i världen och spelar house/technomusik och remixar artister. Med på skivan är Rex the Dogs remix av The Knifes *Heartbeats* och The Sounds *Tony the beat*.

Gecko är ett skönt spår med sång av Dana Merino och soundet på skivan är lite old school vilket hörs nästan komiskt tydligt i *Circulate*. Rex the Dog gör klart för oss att han är svag för 70-talssyntar och det här debutalbumet är väl värt en lyssning.

KARIN KNAPE

RUSTY TRUCK

Luck's changing lanes

RYKO DISC/BONNIERAMIGO

GGGG

Mark Seliger vet hur man knyter kontakter. Under sin tid som fotograf för Rolling Stone Magazine utvecklade han vänskapsrelationer som håller än idag och som han nu kommit på ett sätt att utnyttja en aning. Artister som Jakob Dylan, Sheryl Crow, Willie Nelson och T-Bone Burnett är bara några av namnen som varit med och skapat Marks debutskiva och som Dylan för övrigt beskriver som "en skiva för de ensamma".

På många sätt håller jag med skildringen och enligt mig är bästa beviset på detta är Kravitz-producerade och vackert melankoliska *Fool* (lyssna!). Trots att det är lite countryfeeling på det hela, vilket jag egentligen väldigt sällan lyssnar på, så får låtar som titelspåret mig snabbt att ändra åsikt.

Istället för att ta rollen som en naiv världskänd fotograf märker man att mycket tid och tankar had lagts ned för att få till en perfekt debut och detta får Mark all min respekt för. Med influenser som ZZ Top och Neil Young har han lyckats suveränt med sin första platta och jag spår en lysande framtid för mannen som äntligen tog sig mod att byta karriär.

ANNA PLAZA

DAN SANDMAN

In technicolour

EGENUTGIVNING

G

Att lyssna på Dan Sandmans *In technicolour* erbjuder ungefär samma upplevelse som att åka nattåg från någon obestämd stans i Norrland till södra Sverige en lång, lång vinternatt. Ett kompakt påträngande mörker som gör dig tung till sinnes och trött, utan att kunna finna någon vidare möjlighet till vila. Du passerar så otroligt mycket på vägen, men du kommer aldrig riktigt fram. Det känns som att det inte finns något slut, som att du är fast i en faslig mardröm. När du väl kommer fram är du mycket tacksam, precis som när den här skivan tar slut. Du har fått nog för ett bra tag.

Sången är emellanåt smärtsam, låtarna är tråkiga och rusligt kompakta, de erbjuder ingen möjlighet att ta dem till sig. Trots att låtarna skiljer sig väldigt mycket åt sinsemellan, smälter de samman till en grå, odefinierbar massa. Slutet är bäst, för att det är slutet.

EMMA RASTBÄCK

ROGER SANCHEZ

Release yourself, volume 7

STEALTH RECORDS

GG

Det ganska underfundiga namnet *Release yourself* är namnet på Roger Sanchez samlingar av dansmusik. Volym sju i ordningen består av två skivor, en pre-party och en party. Pre-partyskivan är ganska lam och förutsägbart å la soft housestuk. Den andra är desto mer händelserik och bjuder på house från en av de största inom kommersiell housemusik, Roger Sanchez himself.

Temat på skivan är vatten vilket Sanchez förklarar presenterar den konstanta förändringen i livet. Konvolutet är inbjudande och somrigt med ett azurblått hav bakom skivorna. Varför skriver jag då om konvolutet? För att jag känner att musiken är ganska så intetsäggande. Har inte folk tröttnat på det här soundet som låtit likadant i tio år? Minst. Produktionerna och remixerna är förhållandevis snygga och kanske med en drink i handen, på semester med polarna skulle jag uppskatta den här musiken, beslöjad av värme och alkohol.

KARIN KNAPE

SIDEWALK

Takeoff

BEATSURGEONS MUSIC

GGGG

Bakom namnet Sidewalk står stockholmarna MC Pitz och DJ Lastword. Deras debutsläpp *Takeoff* är en sju-spårig EP vars influenser landar någonstans omkring ljuden av Supersci, Snook och Common. Den funksvängiga singeln *Season of the bitch* må vara bekant för radiolyssnaren, men den är inte speciellt representabel för EP:n som helhet. Den är duons poppigaste bidrag och resterande spår är istället lite mer lågmäلت souliga. *Move on* är jazzig och rund och *We don't need this* är en av plattans höjdpunkter trots sina gregorianskspampiga inslag.

Genom låtarna lyckas *Takeoff* hålla vid sin röda tråd. Det är snäll, popaktig hiphop, men som ändå inte blir tråkigt tam utan vågar ta ut dansstegen. *Sidewalk* levererar en EP som retar gommen efter en LP.

ERIK HJORTEK

SIEBENBRÜGEN

Revelation VI

MASSACRE RECORDS

GGGG

Infernal – vilken jävla låt! Jag måste omedelbart lyssna på den igen. Det är tredje spåret på Siebenbrügens sjätte album sedan starten 1994. Och så fortsätter det. Marcus Ehlin och hans mannar bjuder på låt efter låt med vacker, sorgsen och mystisk melodisk black metal med inslag av goth och folkton.

Visst finns både blastbeatsen och den karaktäristiska sången där, men det är förädlad och bättre genomfört än genomsnittet. Att det sedan dyker upp heavy metal-partier som andas Iron Maiden gör inte saken sämre. Förutom att låtarna är grymma så är det med Johnnie Gunthers keyboardarbete som plattan lyfter sig ett snäpp.

Helheten tillsammans med Lisa Bohwallis fantastiska körsinsatser får håret att resa sig av välbehag. Det kommer att dröja ett bra tag innan jag kan släppa *Revelation VI*, sommarens hittills mest spännande platta.

MATTIAS LINDEBLAD

SLUDGE

Lava

MIGHTY MUSIC/TARGET

GG

Sludge är det hårdaste bandet från Schweiz, skryter pressbion. Dessutom är gitarristen/programmeraren Makro även medlem i Samael, landets största metalexport jämte Celtic Frost. *Lava*, som är bandets fjärde album, är mastrat av Alan Douches (Mastodon, Converge) och det är väl kul. Ja, så här tvingas man hålla på att skriva om kringinformation som egentligen är oväsentligheter. Att skriva om låtarna är ingen större mening, ingen av de nio är speciellt minnesvärd – ja, faktiskt kommer jag inte ihåg hur en enda av dem låter trots att skivan spelades tre gånger igår, ytterligare ett par gånger dan innan det samt uppskattningsvis fem gånger i iPod-snurr på väg hem eller ifrån jobbet. Sådant är sällan bra.

ROGER BENGTSOON

PATTI SMITH & KEVIN SHIELDS

The coral sea

PASK/BORDER

GG

The Coral sea är en hyllning till Pattis Smiths vän, fotografen Robert Mapplethorpe, som gick bort i aids för många år sedan. Framträdandet bygger på boken med samma namn som sångerskan skrev efter hans död och sedan spelades in 2005 och 2006 i London. My Bloody Valentines Kevin Shields hjälper till att fånga mitt intresse med sin gitarr i något som kan kännas en aning tråkigt efter att jag har hört ett antal spår på 15 minuter. Det kräver en del av lyssnaren att lyssna på *The Coral sea* eftersom orden står i centrum. Själv har jag svårt att sitta koncentrerad och lyssna en längre tid. Även om Patti Smith bryter ut i sång

skivor

emellanåt är det för sällan, och istället för spoken word hade jag uppskattat ett musikstycke.

ALEXANDRA BENGTSOON

SON OF DAVE

03

NAIVE/PLAYGROUND

GGG

Ett munspl, en beatbox, en tamburin och en stamp med foten – där har ni musikern Ben Darvill, aka Son Of Dave, i ett nötskal – ja, nästan i alla fall.

Före detta medlem i kanadensiska Crash Test Dummies som nu släppt sitt tredje album med den fiffiga titeln *03* (tidigare plattorna hette *01* och *02*), och gillar du blues, funk och soul blandat i ett eller om du bara är nyfiken på hur det låter så är detta något för dig.

Daves son Ben sjunger om männens tre favoritsysslor; kvinnor, sprit och slagsmål, men tack vare att han använder sig av ovan nämnda musikstilar försummas detta och man koncentrerar sig istället på soundet. Sättet han sjunger *I'm not your friend no more* påminner aningen om en manlig Macy Gray men låt dig inte luras – för när Warcovern *Low rider* sätter igång får man nästan rysningar av övergången till den mer arroganta och coolare rösten.

Övriga favoriter är *Old times were good times* och *I just wanna get high with you*. All in all en perfekt förförisk skiva att ha i bilen och jag ser redan fram emot att lyssna på *04* som jag hoppas släpps inom en inte alltför lång framtid.

ANNA PLAZA

DAVE STEWART

Songbook vol. 1

SURFDOG/PLAYGROUND

GGGG

Dave Stewarts solokarriär rivstartade med klassiska hitsingeln *Lily was here*, men sen dess har han haft större succé som producent och låtskrivare än som soloartist.

Med en karriär som spänner över dryga 35 år så har han nu bestämt sig för att spela in sina favoriter i den egna katalogen i nya uppräschade arrangemang. Med hjälp av en 30 man stark orkester och ett gäng rutinerade körsångerskor giuter han nytt liv i såväl gamla Eurythmics-örhängen som kända låtar han skrivit åt andra artister. Här finns låtar som i original framförts av Shakespeare Sisters, Bono, Bob Geldof, No Doubt, Jon Bon Jovi och Tom Petty. Det är välspelat, svängigt och emellanåt så smyger den gode Dave även in ett och annat glimrande gitarrsolo. Det här är kanske inte årets mest nyskapande platta, men se den istället som en inkörspurt till att återupptäcka vilken skicklig låtskrivare Dave Stewart faktiskt är. Låtar som *Sweet dreams*, *Stay* och *Miracle of love* är och kommer alltid att förbli moderna klassiker. Lyssna, njut och minns.

THOMAS RÖDIN

FREDRIK STÅHL

Shortcomings & long shots

FRUKT RECORDS

GGG

“What’s wrong with being friendly?”, inleder Fredrik Ståhl en av låtarna på sitt nyss utgivna debutalbum. Han hör alltså absolut inte hemma i popvärlden som den har sett ut utanför Glasgow i modern tid. Det är på många sätt väldigt sympatiskt. Inget ont om Oasis, men det är något visst med jantelagen. Det verkar Fredrik Ståhl också tycka, och hans veka Stuart Murdoch-röst bidrar till den opretentiösa ödmjukheten som genomsyrar hela skivan. Lite spontana vardagsbetraktelser här, lite lekfulla elektroniska infall där. Mysigt värre. Problemet med *Shortcomings & long shots* är att den i längden blir lite opersonlig och uddlös. Hur mycket vän av mjukhet man än är, så är det lätt att önska sig åtminstone *lite Cigarettes & alcohol* efter ett tag i Fredrik Ståhl sällskap. Men så länge man kan luta sig tillbaka med ett glas saft och de där gigantiska IKEA-kuddarna som heter Gosa Vila, så finns det ingen anledning till att inte kolla upp det här.

REBECCA AHLBERG

THESE ARE POWERS

Taro tarot

DELETED ART

G

These Are Powers har med sin blandning av tjutande gitarer, tunga trumljud och skriksång skapat ett sound som hade gjort sig bra som soundtrack till en blodig amerikansk skräckfilm. Bandmedlemmarna har till och med döpt sin egen genre till “ghost punk”. Problemet är bara att utan de visuella intrycken så blir bandets musik mest bara en enda stor kakofoni av omotiverat skrän. Kanske är det så att de här låtarna hade gjort sig bättre live, men personligen så tvivlar jag på det. Går du igång på hysteriska sångerskor som försöker härma delfinsång till komp av en orkester på LSD-tripp, så är det här plattan för dig. Vanligt folk göra sig ej besvär.

THOMAS RÖDIN

THREE SMALL GIANTS

As silent as dawn came

SATIN & STEEL MUSIC

GG

Three Small Giants är melodisk jazz av en trio bestående av Karina Kampe på sång, Patric Skog på gitarr och Sebastian Hankers på bas. Egentligen är det rätt ofta, i många låtar, som det klassiska vokaljazzsoundet får ta överhanden och då är det mesta precis som det alltid varit, precis som det alltid ska vara och kommer att vara. Plattans förtjänst är väl försöken till egna arrangemang på olika kända låtar: Lennon/McCartney, Paul Simon, Gerschwin. Visst är det intressant att höra, men speciellt intressant blir det tyvärr aldrig, och jag blir bara irriterad av versionen av *Send in the clowns*. Egentligen är det lite synd att den första egna kompositionen kommer först som sjätte låt, och att det bara är ett fåtal. För de lovar liksom lite mer än de ändå vällovliga försöken till covers.

MAGNUS SJÖBERG

UB40

TWENTYFOURSEVEN

REFLEX MUZIC/PLAYGROUND

GG

Det visar sig att gubbarna i UB40 fortfarande har takterna i. Deras senaste studioalbum kom 2005 och jag hade ingen aning om att de ens höll på fortfarande. För mig har de alltid förknippats med hitten Red, red wine. Jag var trots allt bara en liten skitunge när de var som hetast i musiksvängen. Så jag var glatt överraskad att få höra dem nu.

På deras nya album kan man höra dem i original-line-up. De kända gäster som finns på skivan är Maxi Priest och 1 Love samt Rasa Don från Arrested Development. Budskapet färgas av en tuff samhällskritik och fred, det finns även en annan låt om kärlek. Covers på Bob Marleys *I shot the sheriff* och Beatles *Instant radical change of perception*. Favoritspåren är *End of war*, som med sitt tydliga fredsbudskap är en skön reggae-låt i klassisk UB40-kostym, och coola och svängiga *Dance until the morning light* med Maxi Priest. Spåret innehåller även en sampling från Desmond Dekkers klassiker *Israelites*.

TWENTYFOURSEVEN känns inte så variationsrik, spåren är ganska så snarlika. Det är soft men kanske inte tillräckligt nydanande. Jag kan tänka mig att låtarna kommer att spelas varma på någon kryssning i Västindien.

YSABEL ARIAS

THE UGLYSUIT

The uglisuit

QUARTERSTICK/BORDER

GGG

The Uglisuit består av sex barndomsvänner från Oklahoma City som spelar vacker uppiggande pop influerad av band som The Shins och Semisonic. Ofta känns det som om bandet tillsammans lekt fram låtarna, och vad som börjar som en finstämd kärlekslåt kan sedan lika gärna mynna ut i en euforisk popdänga.

Som så ofta är kärlek det stora temat och här avhandlas enligt indiepopens regelbok såväl olycklig som lycklig sådan. Sångaren Israel Hindman har en behaglig röst och ett målande berättarspråk som lockar med sig lyssnaren. Skivans absoluta höjdpunkt är dock singelsläppet *Chicago* som har en refräng som verkar ha bitit sig fast i mitt huvud för att stanna. Det här är en lovande debut, som andas energi och lust. Finputsar man bara melodierna ytterligare ett snäpp så har man alla chanser att inte en av toppositionerna på den amerikanska indiepoptronen.

THOMAS RÖDIN

UP THE ROAD

Up the road

PRM/BORDER

G

Två erfarna musiker, med rötter i bland annat proggen och med inspiration från 70-talsband som Crosby, Stills, Nash and Young, ställer man lätt höga krav på. De gör nu ett tappert försök till ett nytt projekt, en duo i amerikansk retrostil med samtidig förankring i den skandinaviska melankolin. Det märks att de är vana att spela i grupper där de utgör en viktig del av helheten. I denna mindre skala, där varje musikalisk insats blir så mycket tydligare, håller de däremot inte. Allt låter förvånande amatörmässigt och ostadigt. Men för hemmabruk, i duons egen bil eller runt deras köksbord fungerar de säkert bra. Jag tror de själva njuter mer av sin stämsång och kreativitet än vad som når ut till oss andra. De har ansträngt sig för att låta naturliga och då blir resultatet inte naturligt, utan just ansträngt och trött. Texterna beskrivs som “vuxna”. Vuxenhet behöver inte betyda tråkighet, även tonåringar grubblar över livet, men här känns det så. Sedan är skivans baksida mer eller mindre ett plagiat på baksidan till Roffe Wikströms *Mississippi*-skivomslag. Up The Roads väg när inte fram till Mississippi i alla fall. Och jag vet inte vart den leder.

MATHILDA DAHLGREN

URN

Soul destroyer

DYNAMIC ARTS RECORDS

GGG

Urn bjuckar på hederlig gammelhthrash på *Soul destroyer*, bandets tredje platta sedan 1994. Att finnarna har skyndat långsamt med karriären är inget som märks i ondskefullt ilska alster som *Black steel worship* och *Blood of the desecrators*.

Soul destroyer fullkomligt stinker gammal möglik källare, corpse paint och dödskallar (hur nu sådana luktar...?). Det är uppfriskande punkigt, precis som Slayer en gång i tiden. Vilken låt kommer du att tänka på när du hör riffet ca 1:06 in i inledande *Lifeless days? Angel of death...* Någon?

MATTIAS LINDEBLAD

VERJNUARMU

Ruatokansan uamunkoetto

DYNAMIC ARTS

G

Finsk blandning av death och folk sjungen på finska av anmärkningsvärt tråkig vokalist är verkligen inget att ödsla tiden på. Hyser tvivel om det är särskilt allvarligt menat, men inte ens som skämt är det särskilt kul.

ROGER BENGTSOON

MICHAEL VESCERA

A sign of things to come

METAL HEAVEN/BORDER

GGG

Plattan öppnar väldigt starkt med en heavy metal-rökare värdig Narnia eller Hammerfall och direkt är det inte svårt att förstå varför Vescera headhuntades av Yngwie Malmsteen för några plattor. För sjunga det kan han och här finns ett gäng låtar av ganska prima Dio-rock varvat med dragning åt Helloween och heavy metal. Hamnar dock i stiltje med någon hemsk ballad och några segdragna historier som inte riktigt vill lossna. Till sin hjälp har han otroligt

skivor böcker

skickliga musiker som tyvärr inte helt kan motstå frestelsen att stila lite för mycket.

ROGER BENGTSOON

THE WILDERS

Someone's got to pay

FREE DIRT/BORDER

The Wilders tar historien kring en autentisk mordrättegång och låter det temat ackompanjeras av lantlig och trygg americana. Musikaliskt känns det ibland som ett modest skenande country-folk-tåg, som enträget och envist, ja, nästan enförmigt, äter sig närmare och närmare. Komplet med dobro, banjo, fela och mandolin, men The Wilders håller sig sällan innanför några folkmallar. I många fall tangerar man de folkspår som traskats av Poi Dog Pondering och Horseflies, men bredden på det musikaliska uttrycket är bredare, till det att varje del av berättandets ramverk ska bli hörd och iklädas rätt nyanser.

När det låter som man tycker att honky-tonk-country-rock ska låta, låt vara med akustiska och gräsrotade instrument, så låter The Wilders urbota trista. Som reguljärt countryband rätt okej, och när de tar ut svängarna blir det riktigt schysst. Ramberättelsen gör givetvis sitt, men, nej, det finns mycket roligare att både lyssna till och göra. Och då gör man det, faktiskt.

MAGNUS SJÖBERG

WIRE

Object 47

PINK FLAG/BORDER

Trots sina elva album har Wire inte funnit vägen till mig tidigare. Mina öron och "musikaliska känselspröt" är ovana vid deras projekt, men ändå öppna. Frågan är om de når mig nu? Jag tilltalas delvis av deras pulserande industri-synt-inspirerade rock, men Colin Newmans "mekaniska" sång får mig inte engagerad, trots vissa likheter med Nine Inch Nails Trent Reznor, vars experimenterande känns mer medryckande och oförutsägbart.

De engelska punk/new wave-ränderna har inte gått ur, men tunnats ut – aggressiviteten har falnat. Kanske att de inte längre orkar vara arga, ilska tär. Omslaget ser ut som en installations-CD till datorn och monotonin mal sömnigt på, in i ett tillstånd mellan vakenhet och obekvämlig dröm. Det är något med det materiella, de döda, minimalistiska objekten som får mig att bli stel i sinnet. Jag vill väcka dem till liv, men ett objekt kan aldrig bli levande i verklig mening. Den destruktiva dysterheten gränsar till hopplös uppgivenhet. Men jag är övertygad om att alla gamla Wire-fans får sitt lystmäte även denna gång. Inledningsspåret *One of us* och avslutande *All fours* är låtar med allvarlig hitvarning. Jag blir, trots allt, nyfiken på att utforska vilket av bandets tidigare ansikten som uttrycker mest. Det finns något bakom "pokerfejet" som lockar mig. Om det är bra eller dåligt vet man aldrig förrän efterverkningarna tilltagit.

MATHILDA DAHLGREN

YAN & TOM

First lights

FAR RECORDS

Omslaget till *First lights* föreställer en vit duva, låtarna har titlar som *We shall be free* och bandet i fråga, Yan & Tom, har Gandhi som top friend på MySpace. Man behöver alltså inte ens lyssna på skivan för att förstå att den här franska duon har ett patos utöver det vanliga.

Här blandas radiovänlig gitarrpop med bisarra inslag av hiphop och världsmusik, och den obligatoriska reggaelåten finns naturligtvis med. Texterna är inte sällan av den mer episka varianten – här finns till exempel *Promises of gold*, skriven ur en amerikansk Iraksoldats perspektiv – och i varenda låt belyser man både den ena och den andra orättvisan. Det är ju faktiskt rätt dåligt med svält. Hur mycket den här sortens musik än står en upp i halsen eller ej, så måste man ge Yan & Tom cred för ogenerad

uppriktighet. Att år 2008 skriva en låt om utrotningen av den amerikanska urbefolkningen är, åtminstone på papperet, ganska sympatiskt. Hur kul det är i praktiken är upp till den enskilde lyssnaren att bedöma. Men om du någon gång har sagt saker som "afrikanska män har ju rytmen i blodet, till skillnad från alla stela svenskar" eller funderat på att finna dig själv i ett obskyrt land i västra Asien – grattis! Årets skiva är här.

REBECCA AHLBERG

LOUIS ARMSTRONG

Satchmo – Mitt liv i New Orleans

BAKHÅLL

Louis Armstrong (1901–1971) är känd som en av jazzens främsta trumpetare och hade med framgång egna orkestrar som Hot Five, Hot Seven och All Stars. Om detta kan man inte läsa i Satchmo. Boken slutar precis när Armstrong kom att ingå i Joe "King" Oliver's Creole Jazz Band som kornettist. Innan det får vi läsa om hur Louis beskriver sin uppväxt i New Orleans fattigkvarter tillsammans med sin syster och sin mamma. Vid tretton års ålder dömdes han till uppfostringsanstalten "Hemmet för vanartiga färgade pojkar" efter att ha skjutit med en pistol. Där kom han med i anstaltsorkestern och vägen till jazzen öppnade sig framför honom.

Med glädje och en positiv inställning mellan raderna berättar han om fattigdomen, prostituerade, kompisar, musiker och sin mammas saftiga böngryta på ett otvunget och fängslande sätt. Rekommenderad lyssning under läsningen är den 25 låtar långa bonus-CD:n som följer med boken.

ROGER BENGTSOON

FREDRIK BROUNÉUS

Yoga för rockstjärnor

SEMIC

Vad gör man om man är världens största rockstjärna genom tiderna? Och hela världen tror att man är död. Ja, så är det för Danny som den fiktive megastjärnan titulerats. I Fredrik Brounéus romandebut är det inte långt mellan skratten och det udda persongalleriet med yoga-gurun Karmayogi som stjal bussen och alla pengarna och den avdankade groupien Wilma som motpoler mot förra flickvännen Julia som lämnat honom lever kvar långt efter bokens slut. Lättläst och enkelt att fastna i men inte alls någon bagatell.

ROGER BENGTSOON

DIVERSE SKRIBENTER

Springsteenland

REVERB

Tyckande om musik är i högsta grad en väldigt subjektiv verksamhet och det är svårt att sätta fingret på vad som urskiljer en låt, ett album, en konsert eller en artist/grupp från andra. *Springsteenland* är en väldigt subjektivt skriven bok där 15 svenska författare ger sina nyskrivna bilder av denna stadiumfyllande artist. Allt är inte högtintressant – tappar till exempel helt intresset när det raddas upp filmer hans låtar medverkat i – men några av texterna är helt strålande.

Främst Ulf Stolts redogörelse om hur han 1983 sparat nog med pengar för att åka över till New Jersey för att besöka legendariska Bruce-kvarter, kom att träffa idolen på The Stone Pony, fick se Springsteen kliva upp på scen efter stängningsdags och lira fyra låtar för sin nye svenske vän och hur Ulf nästan, men bara nästan, fick hans keps – samma keps som syns nedstucken i jeansens bakficka på omslaget till *Born in the USA*.

Andra välkända musikjournalister som Mats Olsson, Lennart Persson, Andres Lokko och Klas Ericsson gör också bra ifrån sig tillsammans med teologen Ola Sigurdsons intressanta utläggning om religion och utanförskap i Bruce Springsteens textförfattande.

ROGER BENGTSOON

PETER JANDREUS

The encyclopedia of Swedish punk 1977-1987

PREMIUM PUBLISHING

I samma anda som Janne Starks *Hard rock and heavy metal*-encyklopedier, som också givits ut på Premium, har Peter Jandreas grottat ner sig i den svenska punkfårans första decennium. Med målsättningen att få med alla punk-

böcker

band som åtminstone släppte en skiva eller medverkade på någon splitskiva under dessa år har författaren jobbat med materialet i över tio år innan det nu färdigställts.

Allt ifrån välkända akter som KSMB, Ebba Grön och Asta Kask till grupper som aldrig riktigt slog igenom lyfts fram med en kortare biografi, bandmedlemsuppräknig och utförlig diskografi med pressningar och tillgänglighet. Givetvis en guldgruva för alla intressenter av denna musikstil under perioden och boken ger en hel del tips på nya band att kolla upp.

ROGER BENGTSOON

PLURA JONSSON

Resa genom ensamheten – Svart blogg och det ljuva livet
NORSTEDTS

GGGG

Pennan är ju som bekant mäktigare än svärdet. Populär-musiken är inte sprängfylld av dem men ibland händer det att pennan är mäktigare gitarren. Eldkvarn är definitivt ett sånt band för mig. Jag har köpt skivor av dem för att läsa texterna utan någon tanke att faktiskt lyssna på den ospännande musiken. *Resa Genom Ensamheten* passar mig således perfekt och även om jag ibland grämer mig över att händelser och känslor relaterade till bandet och musiken blir luddiga när man inte är bevandrad i diskografi osv är det stor behållning som ges.

Plura berättar storyn om sitt liv, uppväxten i Norrköping, tiden i kollektiv och de ensamma åren som turnerande artist på ett välformulerat och högst intressant vis. Han är en skicklig författare vilket inte minst visar sig alla gånger det vattnas i munnen efter rikliga beskrivningar av utsökta maträtter.

ROGER BENGTSOON

JOHN LENNON & YOKO ONO

Give peace a chance
BAKHÅLL

GG

1969 spelades *Give peace a chance* in under en pågående bed-in för att sätta fokus på fred i världen. Denna bok, som sammanställts under Yoko Onos ledning 2007, består av citat, bilder och foton från deras fredskampanjer.

Snyggt utformad och i trevligt presentboksformat men bra många av citaten ter sig väl naiva för att hålla intresset uppe en hel bok. Den egentliga behållningen ligger i bonus-DVD:ns första hälft där vi får se en återblick från bed-in 1969.

ROGER BENGTSOON

STEVE MALINS

Depeche Mode – En biografi
REVERB

GGG

Frilansjournalisten Steve Malins djupdykning i ämnet Depeche Mode förtjänar en svensk översättning. Tack Reverb för det. Uppdelat på tolv kapitel berättas om hur fyra tonårsskallar började göra popmusik på synthesizers, fortsatte med det, blev ett av världens största (och bästa) band, trasslade till det med droger och sammanbrott och tog sig upp på banan igen.

För mig som hävdar att perioden mellan *Black celebration* (1986) och *Songs of faith and devotion* (1993) är ett av populärmusikens stadigaste grundfundament är det inga problem att fastna i Malins bok. Känner samtidigt att han vill lite för mycket. Allt ska täckas upp och det står lite om varje litet steg de tagit. För med sig att det sällan blir särskilt djupgående, om man bortser från de tjugiga ”Dave Gahan – Narkomanen”-partierna mot slutet. Avsaknaden av register är också en flisa i ögat på en i övrigt intressant redogörelse över grabbarna från Essex, London.

ROGER BENGTSOON

HÅKON MOSLET

TRBNGR – Sagaen om denimfolket
GYLDENDAL

GGGGGG

När den norske musikjournalisten Håkon Moslet bokdebuterar görs det med sånt besked som bara premiärver kan uppbåda. Dryga femhundra sidor om ett gäng norrbaggar som saluför nihilistisk homoerotisk deathpunk kan initialt verka väldigt mastigt men resultatet känns varken långrandigt eller överflödigt. Inte ens det faktum att språket är nynorska är särskilt problematiskt när man väl vant sig.

Det går att referera till mängder av intressanta episoder ur Turbonegers historia och skall jag välja några som Moslet tar upp känns comebacken på Hultsfred 2002 självklar och turnépremiären av den europeiska delen av *Scandinavian Leather* på Frimis i Örebro 2003 likaså. Att jag själv stod salig i publikvimmlet båda gångerna spelar säkert en viktig roll samtidigt som jag gärna ser fokusering på musikaliska tilldragelser snarare än överdoser, psykiska sjukdomar, osämja och nervsammanbrott. Ja, mycket av den varan tas upp men med så många olika källor i form av medlemmar, ex-medlemmar, vänner, journalister, familjer och fans upplevs läsningen både som uttömmande och relativt saklig.

Allt du både vill och inte vill veta finns med, kan det bli annat än toppbetyg på sådant?

ROGER BENGTSOON

NIKKI SIXX & IAN GITTINS

Heroine diaries – Spillror ur ett rockstjärneliv
BTM BOOKS

GGGG

Den spontana tanken efter 400 sidors heroindagbok var förvånande nog – Var det allt? Ångest, depression, tvångstankar och paranoia är samtliga väldokumenterade bieffekter av drogberoende och blir därför ingen större överraskning för att Mötley-motorn Sixx upplevt dem. Däremot är upplägget med dagboksliknande layout och nyskrivna kommentarer om dåtiden av författaren och nyckelpersonen i hans närhet ett smart grepp som förhöjer läsvärdet. Att intäkter från boken (hur stor del framgår inte) doneras till ett projekt för att hjälpa ungdomar som rymt hemifrån – Running Wild In The Night – är en god gest från den numera nyktra och drogfria Nikki Sixx.

ROGER BENGTSOON

NICK TOSCHES

Skärseld – Berättelsen om Jerry Lee Lewis
REVERB

GGGGGG

Aspiranter har funnits tidigare och fler kommer med all sannolikhet dyka upp. Tills det konstaterar jag att *Skärseld* är den i särklass bästa bok jag läst om någon rockstjärna. Inte för att fingerflinke Lewis tillhör husgudarna – har bara några lågprissamlingar – eller för att hans utlevanden i dekadansindustrin är särskilt unika. Men det språk som Tosches berättar på hur Lewis slets mellan baptistkyrkan och rock’n’roll-pianot, mellan Den Helige Ande och piller/alkohol, ja kort sagt mellan himmel och helvete är unikt. Formuleringarna är knivskarpa och varje ord, varje liten stavelse, känns viktig.

Boken gavs ursprungligen ut 1982. Nu för första gången på svenska. Missa den inte.

ROGER BENGTSOON

dvd

TAROT

Live – Undead Indeed
NUCLEAR BLAST

GG

Tarot stavas bröderna Marco och Zachary Hietala. Den som gillar pompös metal från Finland i kombination med operasång har förstås full koll på att Marco är killen som står för de raspiga stämbanden och baslirandet i den internationella megasuccén Nightwish. Det gör han även i sitt gamla band Tarot som faktiskt släppte första plattan *Spell of iron* redan 1986.

På *Live – Undead indeed* får vi både se och höra (ljudet finns även på en medföljande cd) bandet uppträda med sin melodlösa metal inför ett par tusen entusiastiska fans på hemmaplan i staden Rupula 2007. Som konsert-DVD bjuder den inte på några direkta överraskningar, inga häpnadsväckande kameraåkningar eller fantastiska ljusspel. Däremot är ljudet helt okej.

Den största behållningen är faktiskt Nightwish-Marco själv vars utstrålning räcker för hela bandet. Kemin mellan honom och sjungande sample-killen Tommi Salmela går inte heller att ta miste på. Låtar som *Wings of darkness* och *Traitor* gör att jag faktiskt blir sugen på att plocka fram studioalbumen istället.

MATTIAS LINDEBLAD

THERION

Live gothic
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGG

Christofer Johnsson samlade Therion inför en entusiastisk Warszawauppläp under världsturnén för *Gothic kabbalah* 2007. En DVD med 22 låtar samt samma set fördelat på två CD-skivor är vad som bjuds och tjena vad proffsigt det både ser ut och låter. Med fyra vokalister (Mats Levén, Snowy Shaw, Lori Lewis och Katarina Lilja) på scen och väldigt duktiga musiker låter det väldigt maffigt och pampigt.

För egen del finns två problem. Dels delar jag inte bandets fascination för ockultism som är ett ständigt återkommande tema i lyriken. Främst är det dock operainblandningen i musiken som jag har väldigt svårt för. Har du inte dessa problem kan du med lätthet lägga till både ett och två G i betyget.

ROGER BENGTSOON